EDGAR WALLACE

A BESÚGÓ

REGÉNY

FORDITOTTA
LENDVAI ISTVÁN

A FORDÍTÁST ÁTNÉZTE
ZIGÁNY ÁRPÁD

PALLADIS RT. KIADÁSA, BUDAPEST

A mű elektronikus változatára a Nevezd meg! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi (CC BY-SA 4.0) Creative Commons licenc feltételei érvényesek. További információk: http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/deed.hu

Elektronikus változat:
Budapest : Magyar Elektronikus Könyvtárért Egyesület, 2016
Készült az Internet Szolgáltatók Tanácsa támogatásával.
Készítette az Országos Széchényi Könyvtár E-könyvtári Szolgáltatások Osztálya
ISBN 978-963-417-102-7 (online)
MEK-16193

I.

Nem olyan este volt, hogy rendes emberek sétára vállalkoztak volna a Putney Commonon keresztül. Szeles idő volt, a hideg átszüremkedett még a béllelt kesztyűn is. Olyan sötét volt amellett, hogy hiába égtek a lámpák - meglehetős távolságra egymástól - a dombon, azért Larry Graeme mégis kénytelen volt villamos zseblámpáját használni, valahányszor útkeresztezéshez ért, mert különben megbotlott volna a gyalogjáró szélén.

Elég kényelmesen ballagott hosszú felöltőjében és sárcipőjében, bár jókora esernyője inkább terhére volt, mert nehéz volt tartani és a szél mégis alája verte az esőt. Egyik szélroham után, amely csaknem kifordította, össze is csukta.

- Egy kis eső az ember arcán jó az egészségre - mondta magában derűsen.

Megnézte világító karkötő-óráját. Néhány perc hiányzott még a félórához, már pedig a „Nagy Cimbora" változatlanul pontos ember. Hitvány, de pontos. Larrynek már volt dolga a „Nagy Cimborá"-val és megfogadta, hogy soha többé szóba nem áll vele. Nehéz ügyekben dolgozik, de nála van a pénz és a lehető legkisebbre igyekszik csökkenteni a kockázatot. Ezúttal azonban meg kell adnia a teljes árat, mert a van Rissik-gyémántok pontos értéke felől nem lehet vitázni. Az ujságok tele vannak a tolvajlás szenzációjával, a biztosító társaságok pedig már elvitathatatlan pontossággal meg is állapították azt a pénzösszeget, amelyet minden darab megérne a nyilt piacon. Tekintettel az ügy fontosságára, Larry ezt a tolvajhirdetést tette közzé a lapokban:

> *„A Putney Commonon (Wimbledon irányában) csütörtökön este tíz óra harminc perckor kis sárga kézitáska veszett el öt levéllel, amelyek csak tulajdonosuk számára értékesek."*

(A „sárga kézitáska öt levéllel" azt jelentette a „Nagy Cimbora" számára, hogy ékszert vásárolhat. A „barna kézitáska" szőrmét jelentett volna, a „fehér kézitáska" pedig azt, hogy a hirdetőnek bankjegyei vannak, amelyeken túl akar adni. Az „öt levél" pedig azt jelentette, hogy az ingóság értéke csak öt számjeggyel fejezhető ki.)

És csütörtök este tíz óra harminc perckor Larry bizakodóan várakozott a Richmond-roadon. A szél odaröpítette a féltizenegyet ütő toronyóra hangját.

- Pontos! - dörmögte a várakozó.

Messze az úttesten két homályos lámpa bukkant elő. Amint közeledtek, széjjelebb váltak. A lámpák hirtelen vakító fényesek lettek és a gyalogjáró szélén várakozó férfi ott állt a lámpák fényében.

A gépkocsi lassított. Hosszú, esőtől gőzölgő eleje megállt a férfi előtt. Az ülés sötét belsejéből hang hallatszott, kissé éles, de főképp panaszos hang:

- Nos?

- Jó estét, főnök.

Larry megerőltette a szemét, hogy láthassa a bennülő alakot. Úgy érezte, hogy kézilámpájának használata nemcsak udvariatlan lenne, hanem fölösleges is. A „Nagy Cimbora" aligha mutatná meg az arcát. De...

A kézen, amely az ablak peremén nyugodott, nem volt kesztyű, középső ujján törött volt a körme és kettős, fehér sebhely volt az első ízén. A kéz hirtelen eltünt, mintha a gazdája észrevette volna, hogy vizsgálgatják.

- Pompás holmihoz jutottam. Olvasta az ujságokat?

- A van Rissik-holmi?

- Ön mondta. Harminckétezer fontot ér, százhatvanezer dollárt. És valamennyin könnyű túladni. Ez a Rissik-hölgy kövekbe fektette a pénzét, de nem olyanokba, mint azok a francia holmik, amik csinosak a szemnek, de potom pénzt kapni értük. Ötezer az alapár...

- Ezerkétszáz - mondta a hang határozottan - és már így is kétszázzal többet fizetek, mint amennyit szándékoztam.

Larrynek valósággal elállt a lélegzete.

- Én értelmes ember vagyok... - kezdte.

- Magával hozta a holmit? - vágott közbe hirtelen az ismeretlen.

- Nem hoztam magammal. - Larry heves hangján az ismeretlen nyomban megérezte, hogy hazudik. - És nem is lesz soha nálam, amíg ön üzletről beszél. A Maida Valeban van egy zsidó gentleman, aki háromezret ajánlt érte és még följebb is menne. De én jobb szeretnék önnel tárgyalni, mert önnél nagyobb biztonságban van. Érti, mire célzok?

- Fölmegyek ezerötszázig és ez az utolsó szavam - felelte a kocsiban ülő. - A pénzt magammal hoztam és ha okos ember, akkor átveszi.

Larry a fejét rázta.

- Úgy látszik, föl tartom útjában - mondta udvariasan.

- Nem akar üzletet kötni?

- Mind a ketten csak az időnket vesztegetjük - mondta Larry és alig hogy kimondta utolsó szavát, a gépkocsi elindult, de olyan gyorsan, hogy mire Larry pontosan megláthatta volna a számát, homályos vörös fénye már eltünt a viharban.

Larry újra rágyujtott kialudt szivarjára és elindult megkeresni kis kocsiját, amelyet a Putney Commonon hagyott.

- Shylock megfordul ma este a sírjában - ez volt egyetlen hangos megjegyzése.

*

Nem egészen egy héttel később Larry Graeme a Fiesoli-étteremből jött ki az Oxford Streeten és senki megfigyelő nem képzelte volna, hogy más lehetne, mint aminek látszik: jól öltözött, középkorához közeledő városi ember, aki járatos a jó konyha titkaiban és ismeri az élet kellemes örömeit. A gardénia, amit kabátja gomblyukában viselt, lelkének derűjéről tanuskodott és minden oka meg is volt arra, hogy vidám és elégedett legyen, mert mrs van Rissik ékszerei szépen jövedelmeztek neki és London tágas területén senki nem gondolt volna arra, hogy neki egyáltalában köze lehet ehhez az „ügyhöz”, mert Larry mindig csak a maga kezére „dolgozott”.

Mikor ott állt a gyalogjárón, bérautóra várakozva, magas, kövér ember állt eléje és karon ragadta.

- Halló, Larry!

Larry szivarjának végén a hosszú szürke hamu minden észlelhető ok nélkül leesett: - ez volt hirtelen zavarának egyetlen jele.

- Halló, felügyelő! - mondta jókedvű mosollyal. - Örvendek a szerencsének!

Valójában ugyan éppen nem örvendett, de hát most udvariaskodni kellett. Hirtelen körülpillantott és három más urat vett észre, akik mind Elford felügyelő mesterségén voltak. Filozófikusan beletörődött sorsába, belépett a bérautóba a három detektívvel és a legnagyobb

nyugalommal füstölt és csevegett, míg a bérautó berobogott a Scotland Yard szűk bejáratán és megállt a Cannon Row rendőrállomás előtt.

Az előzetes kihallgatás nem tartott sokáig. Larry Graeme sötét arcán könnyed mosoly ült, amíg a vádat hallgatta, aztán megszólalt:

- A Claybury Mansionsban lakom, 98. szám - mondta. - Elhozhatnák egyik öltözet ruhámat. Nem szeretnék ilyen öltözetben a vádlottak padjára kerülni. És aztán, Elford, nincs semmi reményem arra, hogy megláthassam azt a Barrabalt, akiről annyit hallok? Azt mondják, ügyes ember és van egy-két fickó, akinek szeretnék befűteni kissé.

Elford azt gondolta magában, hogy ezt a rejtelmes rendőrtisztet aligha fogja meglátni, de mikor az acélajtó bezárult Larry mögött, mégis átment az úttesten és Barrabal főfelügyelőt a szobájában találta. Foga közt pipa lógott, agyát teljességgel elfoglalták bizonyos iratok, amelyeket az adatgyüjtő-osztályból küldtek le hozzá.

- Betuszkoltam Larryt, mr Barrabal - jelentette Elford. - Szeretné tudni, átmenne-e hozzá egy kis csevegésre. Mondtam neki, nem gondolom, hogy látni kivánná, de tudja, hogy milyenek ezek a fickók.

A főfelügyelő hátradőlt székében és a homlokát ráncolta.

- Velem akar beszélni? Úgy látszik, kezdek híressé lenni - mondta kedvetlenül és a másik fölkacagott.

A rendőrfőnökségnek az volt az egyik tréfája, hogy Barrabal főfelügyelő, noha már tömérdek embert juttatott az igazságszolgáltatás kezére, soha meg nem jelent a tanuk padjában és szinte teljesen ismeretlen volt még a bűnügyekben dolgozó ujságírók előtt is, akik csak a nevét ismerték. Nyolc esztendeje ült már hosszú szobájában, a harmadik emeleten, nagy aktacsomók előtt, mindenféle apró bizonyítékokat csoportosítva és összehasonlítva, amelyek végül nem egy „ügyes” embernek a viselt dolgait leplezték le előtte, ő nyomozta ki, hogyan gyilkolt a bigámiás hollandus Goom, bár szemtől-szemben soha nem látta. Egyik londoni lapnak valamelyik „Eltünt” rovatát összehasonlította egy hetedrangú német ujságocskának egyik tudósításával és a Laned-testvérek életfogytiglan fegyházba kerültek, pedig ők voltak a legügyesebb és legóvatosabb gonosztevők.

- Megnézem a barátunkat - mondta végül és lement a sötét cellába, beszélgetni az elégedetlen Larryvel, aki meglehetősen furcsán festett úri ruhájában és hervadt gardéniájával.

Larry, aki már több rendőrségi emberrel kötött ismeretséget, Angliában épp úgy, mint Amerikában, udvarias mosollyal üdvözölte látogatóját.

- Örvendek a szerencsének, főnök - mondta derüsen. - Megfogott engem a holmival együtt és nem fogok sok zavart okozni önnek. A túlságos bizalmasság volt mindig a gyöngém.

Barrabal nem felelt. Várta az elmaradhatatlan kérdést, amely nyomban el is hangzott:

- Ki volt a besúgó, főnök? Csak azt akarom tudni, aztán vígan megyek sorsomra. Csak tudni akarom, hogy ki volt az, aki engem besúgott!

Barrabal még mindig nem szólt semmit.

- Három ember lehetett - Larry az ujjain mutatta. - De nem akarok neveket mondani. Az egyik az, aki megvásárolta a holmit és az rendben van. Ott van a Numeró Kettő, aki haragosom, de az most Franciaországot járja. Ott van aztán a Töröttkörmű, aki ezerötszázat kínált nekem a tizenkétezeret érő holmiért, de az nem ismerhetett engem.

- Súgjon ön is - biztatta Barrabal. - Ki az a Töröttkörmű?

Larry újra elvigyorodott.

- A besúgás nagy mulatság azoknak, akik szeretik - mondta - de nekem mindig olajosan járt a négy kerekem. Tudom, hogy hiába kérdezem önt. Nyomozó még soha ki nem adta a besúgóját.

Várakozóan nézett a rendőrtisztre és Barrabal bólintott.

- Úgy gondolja, hogy a három cinkos közül egyik elárulta - mondta. - Hadd hallom a nevüket és szavamat adom, hogy amikor az igazit mondja, én igent mondok rá.

Larry erősen ránézett és a fejét rázta.

- Nem adhatok el kettőt azért, hogy megfogjam a harmadikat, Barrabal - mondta. - Ön tudja ezt a legjobban.

A rendőrtiszt elgondolkozva húzogatta kis, fekete bajuszát.

- Módot adtam önnek - felelte végül. - Lehet, hogy holnap reggel még meglátogatom, mielőtt a rendőrbíróságra viszik. Bölcsen tenné, ha bizalmasan megmondaná nekem a három nevet.

- Alszom rá egyet - felelte Larry.

Barrabal visszaballagott hivatalába, ahol kinyitotta biztonsági szekrényét, acéldobozt vett ki belőle és fölnyitotta. Több papírszelet volt benne: egyikre néhány sor, másikra egész hosszú üzenet volt gépelve, valamennyin egy-egy „besúgás" volt. Nagystílű orgazda él valahol Londonban, akinek minden kerületben megvannak az ügynökei és minden tilos üzletbe beledugja az ujját. Ezekkel az apró papírszeletekkel „fizetett" a nagystílű orgazda azoknak a tolvajoknak, akik másnak merészelték eladni holmijukat, nem neki.

Barrabal kivette a legfelső papirost: ezen volt a legutóbbi „besúgás".

„Larry Graeme lopta el mrs van Rissik ékszereit. Mint különpincér szolgált fel a hölgy estélyén. A holmit Moropoulosnak, a görögnek adta el, Brüsszelből. Kivéve egy gyémántcsillagot, amely bőröndjében van a Shelton Hotelben. Moropoulos nem akarta megvenni, mert félt, hogy a rózsaszínű kövekről megismerik.

U. i. - A gyémántcsillag Larry bőröndjének titkos fenekén van."

Aláírás nem volt a papíron, amely egyébként tökéletesen azonos volt az előző papírokkal.

Barrabal főfelügyelő újra húzogatni kezdte puha bajuszát és félig behúnyt szemmel mustrálgatta a papírt.

- Besúgó - mondta csöndesen - a nyomodon vagyok!

*

Harmadfél esztendővel később Larry köszönettel meghajolt a bíró előtt. Nyilván jóval több, mint három esztendei fogházat várt viselt dolgai miatt.

II.

A park fái már őszi színt kezdtek ölteni, mikor egy férfi, meg egy nő sétált lassú léptekkel a homokösvényen, amely a Márványív és a Hyde Park Corner között kanyargó utat szegélyezi. Sokkal lassabban jártak, mintsem szükséges lett volna, mert bár az idő derüs volt, az ég felhőtlen és a napsugár aranyfényű, a keleti szél már bűvösen fújt és a levegőben érzett a közeledő tél.

A férfi valamivel idősebb lehetett negyven évnél. Nem sokkal volt magasabb a középtermetnél és vállas, erős ember volt. Fekete hajában hosszú, szürke sávok voltak és ezek nyomban helyreigazították lágy, gyermekes arcának azt a benyomását, hogy még mindig a huszas esztendeiben járhat.

- Az embernek élnie kell - mondta. - De üzlet most nem akad annyi, mint a világháború előtt. Mellesleg azért egészen jó kis állás ez.

A leány, Beryl Stedman, a fejét rázta.

- Önnek nem ebben az állásban kellene lennie, Leslie kapitány - mondta. Kicsit tétovázott, azután gyorsan folytatta: - Van valami, ami zavar engem és nem tudom megérteni. Nem tudom, nem bántom-e meg vele, ha elmondom?

- Engem semmi se bánt - mondta Leslie. - Csak bátran ki vele!

De a leány nehezen találta meg a kellő kifejezéseket.

- Frank azt mondja, hogy ön nagyon népszerűtlen az irodában és ezt nem tudom megérteni. Úgy-e, nem mondja meg neki, hogy ezt szóvá tettem? Tudom, hogy bizalmas dolgot árulok el, de...

A férfi bólintott.

- Népszerűtlen vagyok, átkozottul népszerűtlen - mondta. - Bizonyos értelemben, Stedman kisasszony, csodálatos ellentéte vagyok az ön lekötelező vőlegényének.

Szavai savanyúak voltak ugyan, de a hangjában nem volt sem keserűség, sem gúny, sem önmagának lesajnálása.

- Frank Sutton pompásan tudja imádtatni magát. Mulattató dolog, látni azt a valóságos térdhajtást, amellyel fogadják minden reggel, mikor megérkezik - -

- Ön nem éppen udvarias, igaz? - kérdezte a leány.

- Nem vagyok szándékosan kellemetlen - felelte a férfi gyorsan. - Valóban mulattató... bár a helyesebb kifejezés az volna: tanulságos. Ha Frank Sutton azt kívánná a személyzetétől, hogy egész héten át este is dolgozzék, becsületemre, azt hiszem, hogy kitüntetésnek vennék tőle. De ha én kérném arra, hogy öt perccel tovább maradjon a köteles időnél, abból zendülés lenne.

Leslie csöndesen nevetett befelé.

- Az egész személyzetben egyetlen egy ember van, aki szível engem: az a Tillman nevű új hivatalnok, aki két hete van csak nálunk, de ő benne se vagyok bizonyos, hogy érdektelen bámulóm. Aztán meg ott van - -

Hirtelen megállt.

- Más bámulót nem fedezett fel? - kérdezte a leány gúnyorosan és a férfi elmosolyodott.

- Nem tudom. Sutton titkárnője meglehetősen kedves hozzám, szinte azt mondhatnám, hogy barátságos. Talán olyan régóta van már a csodálatos Frank szolgálatában, hogy ő rá is átragadt a kedvessége.

- Ön meglehetősen rettenetes ember.

- Tudom, hogy az vagyok - mondta a férfi olyan rátartian, hogy a leány mulatott rajta.

Valahol a föld kerekségén minden nő számára van egy férfi, akivel, ha összetalálkozik, nyomban megértik egymást: nincs semmi szükségük hosszú ismeretségre vagy egymásnak türelmes kitanulására. Találkozásuk egymagában legfőbb bizalmasságuk záloga: a többi mind vele jár. Mintha két sokáig elszakított rész illeszkednék újra össze.

Mikor John Leslie először találkozott főnökének menyasszonyával, nyomban valami könnyebbséget, valami kényelmet érzett, mintha végre ráakadt volna valamire, amit tudata alatt már régóta keresett.

A leány nagyon csínos, állapította meg örömmel, inkább kedves, mintsem parancsoló. Inkább az ibolya szerény bája volt ez, nem a sárga nárcisz gőgös szépsége. Nyugodt szépség, bájos termettel. Szürke szemű leány, akinek ívben hajló ajka könnyen hajlott mosolyra. John kissé megütődött, mikor megtudta, hogy már menyasszony.

Frank Sutton, a vőlegény, viruló, csínos fiatalember, mérhetetlenül erélyes, afféle eleven kéneső és, mint üzletember: gazdag és hódító. A Calford Chambersbeli irodája, ha nem is éppen ipari méhkas, de sürgés-forgás mégis van benne, mert Sutton olyan szállítócég főnöke volt, aki nem veti meg a legegyszerűbb megbízatást sem.

Az olyan erélyes és sikeres emberek, mint Sutton, ritkán népszerűek a személyzetük előtt. Frank Suttont pedig bálványozták az alkalmazottai. Derüs mosolya tette ezt, könnyen álló, vidám nevetése, amely egyformán fogadott sikert és kudarcot. Valósággal üdülés volt látni félig lehúnyt szemének mosolygását és kezének szorítása átplántált valamit óriási életerejéből abba, akit üdvözölt.

- Igen... Frank nagyon érdekes ember - mondta John Leslie. Sutton erényének ez az elismerése nem fakadt éppen a szívéből, de Beryl ebben csak a maga lelkiállapotának vetületét látta.

- Jobb szeretném, ha nem volna ennyire tökéletes - mondta a leány elfojtott sóhajjal.

Aztán váratlanul megkérdezte:

- Ismer ön valami Barrabal nevű férfit? Rendőrtiszt a Scotland Yardban.

John Leslie bólintott.

- Nem ismerem, de hiszen senki sem ismeri őt jól, bár hallani már hallottam róla. Legutóbb is szerepelt a neve egy ügyben. Miért kérdezi?

- Frank beszélt róla tegnap este - mondta Beryl. - Megkérdezte mr Friedmant, hogy ismeri-e? Franknak az volt a gondolata, hogy...

A leány tétovázott, de csak egy másodpercig. Ám a sietség, amellyel szavait folytatta, elárulta John előtt, hogy a leány olyan tárgyra tévedt, amely tilos neki.

- Egy-két csomag eltünt az irodából. De hiszen ön is tudja... Frank arra gondolt, hogy mr Barrabalhoz fordul. Úgy-e, tud róla?

- Nem tudtam - felelte John Leslie könnyedén. - De nem hinném, hogy Barrabal vállalná az ügyet. Nem olyan fából faragták, hogy apró tolvajlásokra pazarolná az idejét. Nem olyan embernek gondolom, aki eljátszaná apró tolvajok számára a Nemezis szerepét... És, mivel a Nemezisről beszélünk: éppen itt jön valaki, aki nyilván neheztelni fog rám.

Szemközt velük, egyenesen feléjük tartva, két férfi közeledett. Mind a kettő magas termetű, bár Lew Friedman termetéből bicegő járása elvett néhány hüvelyknyit. Keményarcú ember volt, nagy orral, egyenes, széles szájjal és szigorú állal. Mindenképpen annak látszott, aki: harcosnak, aki győzött. A mellette álló férfi csinosan fésült, kékszemű ember volt és mosolyogva mutatta fehér fogait, mikor meglátta a feléjük ballagó párt, de jókedve egyáltalán nem tükröződött vissza társának arcán. Lew Friedman kemény, barna szeme átsiklott a leányról annak kísérőjére.

- Azt gondoltam, mrs Mordennel villásreggelizel, Beryl - mondta a maga nyers módján.

- Az Oxford Streeten találkoztam Leslie kapitánnyal - sietett elmagyarázni a leány.

- Véletlenül, mi? Hát jól van.

De a dörmögése éppen nem azt jelentette, hogy „jól van” a dolog.

- Nem túlsok a dolga, Leslie?

- Nem éppen - hangzott a hideg válasz.

- Mi senkit sem dolgoztatunk túl az irodában - mosolygott Frank Sutton, akit semmiképpen sem látszott zavarni az, hogy menyasszonyát bizalmas beszélgetésben találta saját igazgatójával. - Akinek éppen kedve kerekedik egy kis sétára, megteheti, igaz-e, Leslie?

Frank mosolygó szeme a leányra rögződött.

- És ne engedje hogy az öreg Lew basáskodjék magán, Beryl! Lew romantikus ember: mindig azt képzeli, hogy az emberek megszöknek az ő kis kincsével... igaz-e, Lew?

Megbökte könyökével az idős férfit és nevetett.

Lew Friedman azonban nem mulatott ezen. Kényelmetlen szünet következett, mígnem Sutton karon fogta Lesliet.

- Rám már nincs szüksége, Lew - mondta - és esküdni mernék, hogy Lesliere sincs.

Leslie el akarta kapni a leány tekintetét, de a leány valami okból megzavarodott. Néhány másodperccel később Leslie kettesben ballagott visszafelé azon az úton, amelyen az imént jött, a bőbeszédű és derüs mr Suttonnal, aki alaposan kikelt az öregemberek elfogultságai ellen.

- A dolog úgy áll, hogy Lew Friedman szereti önt, ha egyedül van. De, úgy látszik, az a bogara, hogy ön afféle léha cimbora, gyermekem. Nem veszem rossz néven a kitöréseit Beryl ellen sem, mert Friedman korában már gyanakvók az emberek. A kor szeszélyei ellen pedig nem lehet hadakozni.

Leslie cigarettát vett elő ezüsttárcájából és szipkájába dugta. Eleven szája szögletében halvány mosoly derengett.

- Önnek nincs kifogása az ellen, ha néha találkozom miss Stedmannel?

Meg sem kísérelte, hogy mentegetőzni próbáljon, vagy hogy az ilyen találkozások ártatlanságát hangsúlyozza, sem saját érdektelenségét nem bizonygatta főnökének leendő feleségével szemben.

Frank Sutton a vállát vonta.

- Istenemre mondom, nincs! - felelte. - Így gondolom a dolgot: az elmult tíz esztendő alatt, szerencsétlen körülmények következtében, önnek édeskevés alkalma volt találkozni csinos nőkkel, ez pedig csak javára válhatik önnek. Nem veszi rossz néven az őszinteségemet?

Leslie a fejét rázta.

- Ön is kísérlet nekem - mosolygott Frank - mert én mindig kísérleteket végzek, bár a legtöbbjük szerencsétlenül ütött ki eddig. Meg akarom önt gyógyítani, nem mondom: „javítani”, mert ez után hangzanék. A féleszközök nem vonzanak, én csak a teljes metódusban hiszek.

A legérzékenyebb fül sem hallott volna ki valami gyámkodást a hangjából. Frank minden érzelmet kirekesztett lelkesedéséből.

- Beryl csinos leány - folytatta. - Én természetesen úgy gondolom, de ha az ember elvonatkozhatnék önmagától, akkor is így gondolnám. Nem vagyok afféle basa, aki azt hiszi, hogy a nőnek fátyolban kell megjelennie a férfiak között. A leány sohasem ismerhet túlságosan sok férfit, ezt meg is mondtam Lewnek, de ő olyan régimódi öreg....

Legtöbbször ő beszélt, míg el nem érték az Oxford Streetet, ahol gépkocsija várakozott - és az irodáig egész úton ezt az ő elméletét fejtegette.

A „Frank Sutton és Társa” cég irodái három emeletet foglaltak el a saroképületben, közel a Middlesex-kórházhoz. Ez ugyan nem volt éppen divatos szomszédság, de annál mozgalmasabb volt, lévén az utca párhuzamos az Oxford Streettel. Sutton, aki hat évvel azelőtt meglehetős szerényen kezdte, most már nagyon jól jövedelmező kiviteli vállalatot vezetett. Voltak fiókjai az egész világon, volt hajózási áruraktára az East India-dokkok közelében és, ellentétben a legtöbb hasonló céggel, amelyek csak egy-két termékre vagy iparágra szorítkoznak, Frank Sutton semmiféle üzletet nem tekintett csekélynek vagy különösnek.

Éppen üzleti műveleteinek egyetemes voltáról elmélkedett, mikor a széles folyosón mentek, ahonnan ajtók nyíltak a különféle alosztályokra.

- Nagy jövő áll ön előtt, Leslie, ha egész lélekkel beleveti magát az üzletbe...

A hangja hirtelen elváltozott. Egyenesen a szemébe nézett Leslienek.

- De egyenesnek, őszintének kell lennie hozzám Leslie!

John Leslie minden zavar nélkül állta Sutton kék szemeinek tekintetét.

- Hiszen alig jutok el *önhöz*! - mondta.

- Én alig jutok *önhöz*! - mondta Frank nyugodtan. Szeretnék többet tudni önről, mint amennyit tudok. Hol tölti az estéit, miféle üzletekkel foglalkozik az enyémeken kívül. Nagy kockázatokat vállalok önnel. Lew Friedman tudja ezt. Ön elvesz valamit tőlem és én szeretném tudni: mit.

Leslie nem felelt. Egy pillanatra lehúnyta a szemét, aztán nevetett egyet:

- Azt hittem, ön eleget tud - hadarta - de ha ilyen átkozottul kíváncsi, elárulom önnek az én érdekes bogaramat. Olcsón veszek dolgokat, aztán drágán adom el őket, szabad időmet pedig egy kis jövedelmező besúgással töltöm!

III.

Frank Sutton rámeredt társára.

- Olcsón vesz dolgokat, drágán adja el őket - ismételte lassan - és szabad idejét... besúgással tölti? Ez görögül van nekem.

- Lehet - mondta John Leslie mosolyogva. - Ön nem részesült olyan nevelésben, mint én!

Frank, amilyen hirtelen komolyra fordította a szót a tréfáról, most megfordítva folytatta.

- Ön rejtelem nekem - mondta. - Nem gondolnám, hogy találkoztam volna azelőtt ilyen vágású emberrel, mint ön.

- Akkor hijjával volt valaminek - hangzott a hűvös válasz.

- Nem akarom meg sem kérdezni, mi az a „besúgás”... nagyon is tisztességtelenül hangzik!

Leslie nem sértődött meg.

- Én tisztességtelen is *vagyok* - vallotta meg - olyan tisztességtelen, hogy minden rokonszenvem a csodálatos mr Lew Friedmané. Nos, ha én az ön helyében lennék, Sutton és ön az enyémben, minden esetre megtiltanám önnek, hogy miss Beryl Stedmannel találkozzék. Nem tudom, ha én lennék Frank Sutton, nem kézbesíteném-e John Leslienek a fizetési borítékját és nem mutatnék-e ajtót neki. Ön elég bolond... úgy-e: nem veszi rossz néven az őszinteségemet?... hogy alkalmaz engem, ismerve az én... az én előzményeimet. Ezer emelkedő fiatal üzletember közül egy sem vállalná azt a kockázatot, amelyet ön vállal, mikor engem az irodájában tart és millió közül egy sem engedné meg, hogy találkozzam olyan csinos leánnyal, mint Beryl Stedman. Ön igazán páratlan!

Frank vihogott erre, mintha tökéletesen tudatában lenne páratlan voltának.

- Lehet, hogy az vagyok - mondta, aztán hirtelen, mintha megragadta volna egy gondolat, megkérdezte:

- Milyen ember az a Tillman?

- Nem igen látom. Miért kérdezi? - kérdezte Leslie, néhány lépést téve irodája ajtajától.

Frank Sutton elgondolkozva cirógatta az állát.

- Nem tudom. Az is olyan furcsa madár, mint ön. Valamelyest gyanakszom is rá, bár az iratai rendben vannak. Szeretném tudni, ön hogyan gondolkozik felőle.

- Ha gyanakszik rá, miért nem ad túl rajta? - kérdezte Leslie kurtán, mire Frank Sutton elfintorította az arcát.

- Gyöngeségem az emberszeretet. A szegény ördögnek foglalkozásra volt szüksége és nem tudnám az utcára dobni csak azért, mert az arca nem tetszik nekem.

Valaki üdvözölte Suttont a folyosó távoli végéről és Sutton, a kezével integetve, nagy ugrásokkal odasietett. Hangos nevetés verődött a várakozó Leslie fülébe: Frank Suttoné, majd mind a két férfi eltünt az oldalfolyosó sarkán.

Leslie odament irodája ajtajához, zajtalanul megnyomta a kilincset és belépett.

Kényelmesen berendezett szoba volt az irodája. Legfelötlőbb ékessége a jókora biztonsági szekrény volt, beépítve a falba. Leslie íróasztalán kívül volt ott egy kisebb íróasztal is, mert a vezérigazgató megosztotta irodáját Frank Sutton titkárnőjével.

Ez a hölgy nem volt benn a szobában mikor Leslie belépett, de ott volt helyette másvalaki. Ráhajolt az asztalra és nyilvánvalóan az iratok közt kutatott. Leslie derüsen csillogó szemmel figyelte a vékony alakot, aztán rászólt:

- Elvesztett valamit, Tillman?

Tillman hirtelen megfordult és vékony, barna arcán riadalom tükröződött. Közepes korú, vasdereshajú ember volt.

- Igen. Eltévesztettem egy számlát.

Kezével a szájához kapott és gépiesen kezdte húzkodni a bajuszkáját. Egyéb jel nem mutatott a zavarára. A hangja hideg, szinte vakmerően hideg volt.

- Mióta van ön a vállalatnál, Tillman?

A férfi fölnézett a mennyezetre, mintha ott vizsgálgatná a kérdést.

- Egy hónapja - mondta.

Leslie bólintott.

- És ilyen rövid idő alatt kétszer rajtakaptam, hogy a magániratait között kutat! Nem gondolnám, ho-o-ogy az ismeretségünk sokáig fog tartani, Tillman.

Tillman ránézett. Ajkán a mosoly sejtelme kísértett. Olyanfajta ember volt, aki sohasem mulat valamin határozottan.

- Sajnálnám, ha ezt kellene hinnem - mondta. - Pedig én abban reménykedtem, Leslie kapitány, hogy jobban meg fogunk ismerkedni egymással.

Leslie az asztalán fekvő iratokat vizsgálgatta. Egyikük sem volt valóban fontos és azok a fiókok, amelyekben értékesebb iratait tartotta, mind be voltak zárva. Bölcsebbnek látta, fordítani egyet a beszélgetésen.

- Volt itt valaki?

Tillman nem nézett rá. Ez volt az ő másik sajátossága: rend szerint úgy bámult ki az ablakon, mint aki nincs is ott.

- Igen - mondta. - Valami mr Graeme... mr Larry Graeme.

Szeme szögletéből látta, hogy Leslienek megmerevedik az arca.

- Graeme? - ismételte Leslie élesen. - Mit akart?

- Azt hiszem, önnel akart találkozni - felelte Tillman, még mindig kibámulva az ablakon. - Meglehetősen sürgős volt neki.

Most fordult a tekintete először Leslie felé és ajkán megint földerengett az a kis mosolygás, amely mindjárt el is tünt róla. Leslie zavarban volt. Egyenes szemöldökeit szorgosan összeráncolta.

- Azt mondta, este hat óra tájban újra jelentkezik - folytatta Tillman, most már erősen a vezérigazgató arcába nézve. - Abból, amit mondott és bizony nem volt szűkszavú, azt értettem, hogy nemrég szabadult ki a börtönből. Ismerte ön?

- Futólag - mondta Leslie. A hangja nyers volt. Aztán hirtelen felförmedt: - Mi az ördögöt vet engem keresztkérdések alá?

Fejmozdulattal elbocsátotta Tillmant és mikor az lassan az ajtó felé indult, hozzátette:

- Tillman, ha még nem tudná, megmondom: a legnagyobb mértékben helytelenítem, hogy engem kikémleljenek. Ha legközelebb megint ilyen hevesen érdeklődik a levelezésem iránt, akkor megfogom a nyakánál és kipenderítem az irodából. Világosan beszéltem?

Egy pillanat tizedrészéig úgy látszott, mintha Tillman szakítani akarna megrögzött szokásával és elnevetné magát, de az arca azonnal elmerevedett.

- Ez új tapasztalat lenne számomra - mondta és a következő pillanatban már künn volt.

Leslie egy percig bosszús volt, de aztán a helyzet humora csöndesen megnevettette.

Sutton titkárnője nem jött be egész délután és Leslie egyedül maradt a szobában. De valamely okból, ámbár elég dolga akadt volna, nem tudott nekiülni a munkának. Minden percben felállt az asztala mellől, odament az ablakhoz, lebámészkodott az utcára, de csak akkor pillantotta meg az emberét, mikor az esthomály leszállt és az első utcai lámpa kigyúlt. Nem volt nehéz ráismerni, mert mr Larry Graeme az egyik utcai lámpa alatt állt, szivar a foga közt, két keze a zsebében. Leslie újra meg újra odament az ablakhoz. A másik még mindig odalenn ácsorgott.

IV.

Larry Graeme a maga kezére dolgozó tolvaj volt, de nem maradt barátok nélkül. Dartmoorból egy hideg februári reggelen azzal a vigasztaló tudattal érkezett Londonba, hogy még mindig megvan az a kis lakás, melyet egyik southwarki bérházban szerzett, nem egészen negyedmérföldnyire a Dover Streettől, ahol sok tisztes, sőt pénzes ember is lakik. Még a nagy Barrabal sem tudott erről a *„pied-à-terre”*-ről, másképp gyanította volna, hogy az ágya alatt, zárt ládában, tekintélyes összeg pénze van még.

Mr Graeme háziasszonya hozzászokott az ő hosszabb elmaradozásaihoz és mert Graeme elégséges jelzáloggal rendelkezett (igen takarékos férfiú volt és jó befektetéseket „eszközölt”), nem kellett attól tartania, hogy a szobáját átadják más lakónak.

A háziasszonya minden érzelmi kitörés nélkül fogadta és Graeme felment kis lakosztályába, ahol minden úgy maradt, ahogyan hagyta. Még csak egy szivar sem tünt el a kandalló párkányán hagyott cédrusfa-tartóból.

Neki ugyan most nem annyira az ágy alatt levő pénze volt a fontos, hanem inkább a Smith-Wesson-revolver és a szorosan csomagolt töltények, mert határozott céllal tért vissza Londonba. Bebörtönöztetése szokatlanul megviselte: kezdett megöregedni ahhoz, hogy börtönt üljön. Mérgelődött, bosszankodott egy-egy porciót a huszonnégy órának abban a tizennyolc órájában, amelyet naponta „lakat mögött” töltött. Larrynak azelőtt nem volt szokása a mérgelődés, mert afféle filozófus volt. A mosókonyhában folyó beszélgetések csak tovább forralták haragját.

Volt a fegyház mosókonyhájában egy ember, akit tíz esztendőre dugtak oda valami „besúgás” következtében. A besúgást pedig a „Nagy Cimbora” követte el. A „Nagy Cimbora” törött körméről nem tudott más, csak Larry. Ezt az értékes titkot megőrizte magának. Szerette volna, ha nem beszélt volna róla Barrabal előtt és emiatt gyakran gyötörte is magát.

Cudar dolga volt a fegyházban. A börtönőrök - a „madárijesztők” - savanyú társaság voltak. Kétszer majdnem rajtakapták a dohányzáson. A többi foglyok pedig, kivéve azt az egy embert a mosókonyhában, mind idegenek voltak.

Amikor Londonba ment, egyében sem járt az esze, csak azon a törött körmön, a Besúgón, meg a kis Smith-Wesson-revolveren.

A törött köröm volt az első nyom, de akadt másik is. A Besúgó sok lopott gépkocsit eladott és üzleteit valahol a Soho-negyedben bonyolította le közvetítők segítségével. Larry átkutatta a Soho-negyedet, de csak a Regent Street egyik üzletében akadt rá, tiszta véletlenből, arra a manikürös leányra, aki ismerős volt a törött körömmel és a fehér sebhellyel.

- Nem tudom a nevét - mondta a leány - de láttam, mikor bement valami irodába a Mortimer Streeten. Én a Tottenham Court Roadon túl lakom és arra kellett mennem. Érdekes véletlen lenne, ha összehoznám önt a bátyjával, úgy-e?

- Az bizony - felelte Larry. A „rég elvesztett testvér”, ez volt most az ő nagy célja.

A jó megfigyelésű manikürös leány valóban eleven módon rajzolta meg az alakot. Larry soha nem látta személy szerint a Besúgót, de kétségtelenül ráismert volna a leány leírása után.

Elkezdte kutatni a Mortimer Street környékét és kíváncsian végigfürkészett mindenkit, aki mr Frank Sutton irodájába bement, vagy onnan kijött. Még barátságot is kötött egy-két alkalmazottal. Utolsó kételye is eloszlott, mikor azon az estén a leereszkedő ködben várakozott, kis pisztolya a felső kabátja zsebében, a másik zsebében pedig egész csomó vasúti és hajózási

jegy, amelyekkel a Black Forest Hotelbe juthat pihenőre, ha London majd kissé túlságosan meleg hely lesz neki.

A személyzet már távozóban van, férfiak és leányok hada tódult ki sorban a szolgálati kijáratnál és tünt el a ködös estében.

Sutton éppen hat óra előtt toppant be John Leslie szobájába, a keztyűjét húzta fel és csak annyi ideig maradt, amíg vagy egy tucat utasítást kiadott az igazgatójának, aztán elment.

Leslie megvárta, míg Frank lépteinek nesze elhangzott a folyosón, aztán újra lenézett az utcára. A sűrű ködben nem látta többé a várakozó férfit.

Kizárta asztalának egyik fiókját, elővette belőle az önműködő pisztolyt és belecsúsztatta hátsó zsebébe. Állig begombolta a felöltőjét, aztán kiment és csendesen bezárta ajtaját.

A folyosó távoli végén még egy iroda-szoba volt. Nem lehetett benn senki, legalább is az ajtaja üvegén át nem látszott világosság. Pedig mégis volt benn valaki: mr Tillman. Székre állva, az ajtó felső üvegtábláján át megfigyelte közvetlen főnökének távozását, mielőtt kisurrant utána a ködbe...

Larry Graeme az utca másik felére ment át megfigyelő helyéről és az épület frontjának támaszkodva állt, mikor sötét alakot látott kibukkanni az épületből, az emberét, aki elsuhant előtte a ködben. Larry eldobta a szivarját és utána ment.

- Halló, hé! - mondta és ráütött emberének a vállára.

A férfi megfordult és rámeredt.

- Ó, ön az, Graeme? Láttam önt...

- Látott, úgy-e?

Larry hangja csendes volt, volt benne valami halálos.

- Most aztán majd hallani is fog engem, amíg persze jó a hallása! Megcsiptem az egyszer, tisztelt Besúgó és most majd odaküldöm, ahol...

Hirtelen elfult a szava. Még csak a piros villanást látta, egy pillanat tizedrészéig éles és egyben kellemes érzése volt, aztán lerogyott a kövezetre. Tíz perc múlva akadt rá egy rendőr.

És egyesegyedül Barrabal főfelügyelő tudta vagy sejtette, hogy kinek a keze küldte át a másvilágra.

V.

Mr Joshua Collie bement a *Post Courier* szerkesztőségébe és nagyot sóhajtva ült le a kiadó asztalához. Hatvan esztendős, kopasz ember volt, békés, angyalarcú férfiú, aki télen-nyáron szalmakalapban járt és nyugtalanító módon tudta mindig rosszul gombolni vánnyadt esőköpenyének gombjait. Inkább afféle visszavonult és jószándékú főlakájnak látszott. A legkitűnőbb arcismerő is ezer más mesterségre gondolt volna, de nem találta volna ki mr Collie igazi mesterségét. Mert egész Londonban nem volt tökéletesebb ismerője az emberi kegyetlenségnek ennél az angyali arcú férfiúnál.

Ráakasztotta esernyőjét a kiadó papírkosarára (mr Field mélységes bosszúságára), kapkodva végigtapogatta a zsebeit, míg végre előkerült egy fonnyadt cigaretta, amelyre rágyujtott.

- Gyilkosság volt - mondta józan hangon.

A szürkehajú Field ránézett sűrű szemöldöke alól és fehér bajusza megremegett.

- Azt gondolta talán, hogy esküvő történt? - kérdezte.

De Joshua érzéketlen volt a gúny iránt.

- Kétszer rálőttek közvetlen közelből, önműködő pisztollyal, amelynek valószinűen hangtompítója is volt - folytatta zavartalanul. - A neve Larry Graeme, azaz hogy csak volt. Múlt hétfőn szabadult Dartmoorból.

Újra rágyujtott a cigarettájára. Az újságkiadót érdekelte az ügy.

- Graeme? - kérdezte. - Emlékszem arra a fickóra. Ő követte el a van Rissik-betörést.

Joshua bólintott, olyan komolyan, mint aki becsüli Larry Graeme teljesítményét.

- És Barrabal azt gondolja, hogy besúgás van a dologban - mondta.

- Besúgás? - Field élesen feltekintett. - Látta Barrabalt? Hiszen ez maga kész riport.

Joshua a fejét rázta.

- Nem láttam Barrabalt. Telefonon beszéltem vele. Tett egy-két célzást, amely nagyon hasznunkra lehet...

- De mit ért ön azon, hogy besúgás volt a dologban? Csak nem azt, hogy az követte el, akit úgy emlegetnek, hogy „a Besúgó”?

Joshua ismét bólintott.

- Akit *én* nevezek „a Besúgónak” - javította ki gyengéden. - Még nem nyilvános egyén.

Nagyon elgondolkozva nézett el a kiadó mellett és összecsücsörítette a száját, mintha fütyölni készülne. Mr Field, mikor ránézett, arra gondolt, hogy soha életében nem látott még embert, akinek a külseje ilyen kiábrándító lett volna. Valami egészen gyermekes volt Joshua Collie megjelenésében. Aki látta volna határozatlanul állni a gyalogjáró szélén, úgy érezte volna, hogy oda kell mennie hozzá, gyengéden megfogni őt a kezénél fogva és átvezetni az utca forgatagán. Afféle született nagybácsi volt, akit minden egészséges fiú vagy leány szivesen választott volna magának, ha választhatott volna. De a legvadabb képzeletű ember sem álmodta volna, hogy mr Collie agya abban a pillanatban egy rejtelmes gyilkosság három lehetőségét mérlegelte.

- Barrabal különös ember - mondta és rosszalóan csóválta a fejét. - Rejtelmes ember, ami ellenkezik a rendőrfőnökség minden hagyományával. Rend szerint elmondanak mindent, amit

tudnak és ez nem sok, kihagynak mindent, ami nekik gyanus és ez szóra sem érdemes, ennyi az egész. Az évek során egyre találóbb lesz a gondolkozásom. Ahogy David Garrick megjegyezte egyszer Sir Joshua Reynolds előtt...

- Maradjunk csak az élő gonosztevőknél - jegyezte meg mr Field bosszúsan. - Mit beszélt önnek Barrabal? Miért különös ember?

Joshua átkutatta a kabátzsebeit - volt vagy hat - és ráakadt arra a papírszeletre, amelyre egy nevet és egy címet kaparászott.

- Mr Barrabal azt ajánlta, beszéljek ezzel a gentlemannel. Szolgált róla néhány érdekes adattal is.

Field megrögzítette a szemüvegét és elolvasta:

- John Leslie kapitány. Ki az?

Joshua elvette a papírszeletet, összehajtotta és visszatette a zsebébe, mielőtt válaszolt.

- Ez olyan titok, amelyet a lehető legkomolyabban szeretnék megoldani - mondta.

Harmadszor is rágyujtott a cigarettájára.

- Valami nagy történet lesz ebből és én halálosan rettegek tőle, hogy a *Megaphone* fogja megszerezni. Nekem az a meggyőződésem, hogy legügyesebb emberére bízta ezt a dolgot három héttel ezelőtt. Emlékezhetik rá, mr Field, én azt ajánlottam, hogy...

Mr Field nem akart emlékezni semmiféle mulasztására.

- Nincs az a riporter, akinek ön nem engedhetne három heti előnyt, Joshua - mondta bátorítóan és Joshua Collie láthatóan földerült, mert szívesen vette a hizelgést.

*

A gyilkosság maga, meglepő körülményei mellett is, elég kevés anyagot nyujtott a bűnügyi riporternek. Egy embert, aki nótorius betörő és nemzetközi tolvaj, lelőttek a ködben és az, hogy az újságok valamely összetüzés következményének tartsák a gyilkosságot, egészen természetes volt. Annak a helynek közelében, ahol a gyilkosság történt, az a sajátos környék terült el, amely a Tottenham Court Road és a Charlotte Street között fekszik: ezt a negyedet kedvelik az idegenek és akadnak itt nem éppen kívánatos jellemek is. Tömérdek apró klub van itt, hivatalos és nem hivatalos, ahol sajátságos polgároknak volt búvóhelyük és tanyájuk. Laktak ezekben még anarkisták is és a rendőrfőnökség már kihallgatott néhány desperádót, aki régebben már volt a rendőrség kezében erőszakos bűncselekmény miatt.

Megjegyzésre méltó tény volt, hogy a két alkalmazott közül, akikkel Graeme ismeretséget kötött, egyik sem állt elő a töröttkörmű felkutatására vonatkozó indítványával. Valószinűleg nem látták, hogy az áldozattal összefüggésben lehet az az udvarias idegen, aki a vendégük volt.

Az ilyenfajta bűntények dolgában a rendőrség nagyon könnyen „holtpontra jut”. A gyilkosságnak nem volt tanuja és, bár két ember hallotta a fojtott lövéseket, amelyek oly gyorsan dördültek el, hogy egyetlen lövésnek hangzottak, a nyomozáson ez nem sokat lendített. A gyilkos bántatlanul tünt el a ködben és még csak az az elmaradhatatlan tanu sem jelentkezett, aki „magas, sötét férfit” látott volna a támadás színhelyén.

- Szörnyű közel kellett történnie az irodájához, Frank.

Beryl felpillantott az újságból, amelyet a könyvtárszoba asztalánál olvasott.

Frank bólintott.

- Éppen az épület sarkánál - mondta. - Kevéssel azután kellett történnie, hogy én elmentem. Az időfigyelő azt mondja, néhány másodperccel azután hallotta a lövést, hogy Leslie kilépett a kapun.

Lew Friedman, aki mély karosszékben ült a kandalló másik oldalán, felkapta a fejét.

- Azután, hogy Leslie elment? - kérdezte hirtelen.

- Az időfigyelő nem volt bizonyos benne, hogy Leslie volt-e, vagy az az új ember, Tillman. Mindketten csaknem egyidőben távoztak. Én magam is talán egy házzal voltam odább, mikor a lövés megtörtént - és éppen valakivel beszélni akartam a kapulépcsőn - de nem hallottam semmit.

Lew Friedman összecsücsörítette vastag ajkát.

- Larry Graeme... a név ismerősen hangzik, de én attól tartok, az ilyen emberek minden héten változtatják a nevüket. Ismerte valaki az irodában?

Frank a fejét rázta.

- Szegény ördög! - folytatta Lew suta rokonszenvvel. - Valószinűleg összekülönbözött valamelyik bandával és az eltette láb alól.

*

A „Hillford", Friedman szép háza a Wimbledon Commonon volt és hosszú könyvtárszobája kellemes hely volt ahhoz, hogy elábrándozzanak benne. Lágyvilágítású, faburkolatos falú szoba volt, mert Lew Friedman nem volt olyan, mint a legtöbb meggazdagodott „self made man", finom izlése a „Hillford"-ból inkább otthont teremtett, mintsem ritka butorok és drága limlomok muzeumát.

Beryl könnyű sóhajtással összehajtogatta az újságot és hátradőlt székében.

- Rettenetes élet lehet az ilyen - mondta és mikor Lew szemöldöke kérdőívvé emelkedett, hozzátette: - Úgy értem, az ilyen betörők, tolvajok és hasonló emberek élete. Mekkora kockázatot vállalnak, milyen rettenetes veszedelmekbe jutnak...

- A betörés tiszta munka.

Lew hangja szinte éles volt. Aztán, mintha észrevenné túlságos lelkesedését, kissé bárgyúan nevetett.

- Úgy értem, hogy tisztább munka egyéb mesterségeknél. Hallottam a minap egy fickóról, aki a bigámiából csinált üzletet. Jól nevelt férfi, aki dolgozott már a világ minden országában. Egy fickó, akit ismertem Pretóriában, mindent elmondott nekem róla. Mondta azt is, hogy látta a Pretória-központban... mert így hívták azt a fegyházat.

- Milyen szörnyű dolog! - mondta Beryl.

- Nos, talán nem is olyan rossz, mint gondolod - Lew leverte szivarja hamuját a tűzbe. - Ennek a fickónak az a modus operandija... úgy-e így mondják?... hogy összeismerkedik valami gazdag gyarmati leánnyal, kiadja magát egyik nagy angol család fiának, házasságot ajánl, ráteszi a kezét mindenre, amire ráteheti, aztán elillan az esküvő napján. Azt mondják, hogy csinos, elragadó fickó és mindig csak olyan leányok után veti magát, akik már menyasszonyok...

- Mintha csak John barátunkról lenne szó - mondta hanyagul Frank. Majd, meglátván a leány tekintetét, elnevette magát. - Igazán nem úgy értettem - mondta - bár megengedi, hogy Leslie elragadó koldus?

- Azt akarja mondani, hogy engem elragadott?

- Nos, már megint kezditek? - dünnyögött Lew Friedman és rápillantott az órára, amely a kandalló párkányán állt. - Itt lenne az ideje, hogy haza menjen, fiatalúr. Mondhatom, jegyeseknek annyira unalmasak vagytok, hogy még soha nem láttam ilyeneket.

Lekísérte az utcára Frankot és a tág kapubejáratban, Sutton kocsiját várva, adott neki néhány tanácsadó szót.

- Én nem csinálnék ilyen tréfákat az ön helyében, Frank. Az én kisleányom túlérzékeny bizonyos fajtájú humorhoz.

- De esküszöm... - akart tiltakozni Frank.

Lew megveregette a vállát.

- Persze, hogy nem úgy gondolta. De ne tréfáljon ilyesmikkel. Jobban értem én a nőket, fiam és az egyetlen dolog, amit szerelmes soha meg ne tegyen: az, hogy másik férfit vétet védelmébe a leánnyal.

Várt, amíg a gépkocsi elment, aztán visszatért a könyvtárszobába. Beryl a kandalló előtt állt, kezét hátratéve és a pirosló szenet figyelte.

- Nincs itt semmi bánkódni való, kedvesem, - mondta - megtömve a pipáját, ami napjának befejezését jelentette.

- Frank néha durva, igaz?

- Egy kissé, de hát azért illedelmes és... becsületes.

Beryl erre hátrafordította a fejét.

- Mit akarsz ezzel mondani? Ki az, aki nem becsületes?

Lew Friedman előbb habozva hallgatott, aztán vontatottan szólalt meg:

- John Leslie, például - mondta. - Úgy gondolom, jó lesz tudnod, hogy Leslie háromszor ült már börtönben, idegen jószág eltulajdonítása miatt.

VI.

A leány tágra nyílt szemmel, elfehéredve, hitetlenkedve bámult rá.

- John Leslie börtönviselt ember?

Lew Friedman lassan bólintott.

- Ülj le, Beryl - mondta szeliden és a leány engedelmeskedett. - Kedvesem, mióta ismerjük mi egymást?

A kérdés olyan váratlan volt, hogy első pillanatra meghökkentette a leányt.

- Mióta az eszemet tudom. Én legalább nem emlékszem más atyára.

- Tudod te... - Friedman elkezdett föl-alá járni a szobában, pipáját a foga közé szorítva, szeme a szőnyegen. Kis vártatra megállt a leány előtt. - Tudod te, hogyan jutottál az én gondozásom alá, buksi?

- Hogyne! - mondta a leány meglepődve. - Atyámnak társa voltál, Lew bácsi és az ő halála után gondjaidba vettél.

Lew Friedman komoly arccal ránézett.

- Az igaz - mondta végül. - Apád meg én társak voltunk... együtt dolgoztunk... ugyanazt a bankot raboltuk ki.

A leány sokkal jobban megrőkönyödött, hogysem szólni tudott volna. Csak nézett rá, nyitott szájjal.

- Megdöbbent, úgy-e? Pedig hát ez... Isten igazsága! Előbb-utóbb úgyis meg kellett volna tudnod. Nem akartam, hogy egy szép napon a fejedbe vedd, hogy mindent kinyomozol a szüleidről, azért elhatároztam, hogy magam mondok el mindent. Bill Stedman meg én bankrablók voltunk Dél-Afrikában. Anyádnak megszakadt belé a szíve, mikor ezt megtudta... az orvosok másvalaminek nevezték, de anyád egyszerűen nem akart tovább élni. Öt évvel azután halt meg, hogy Billt lelőtték, mikor velem együtt kifosztotta a Standard-bankot Port Elizabethben. Őt megölték, én pedig a hullámtörő-börtönbe kerültem öt esztendőre. Mikor kiengedtek, anyád már egy hete halott volt. Levelet hagyott hátra nekem és arra kért, hogy viseljem gondodat. Te akkor ötödfélesztendős voltál.

A leány eldöbbent és most vadul nézett körül a csínos lakásban. Lew, mintha a gondolataiban olvasott volna, sietve megszólalt:

- Minden garast becsülettel szereztem, Beryl. Gyalog-boltos voltam Johannesburgban, szereztem egy kis pénzt, aztán Prenner-gyémánt-részvényeket vásároltam, ötszázat harminc shillingjével és végül kétszázezer fontom lett, mikor kifizettek.

- Miért... miért mondod el nekem mind ezt most? - kérdezte a leány lélekzetfojtva. - És mi összefüggése van mind ennek... John Leslievel? Óh, Lew bácsi, én nem tudom elhinni...

- Hitted volna, hogy én valaha is tolvaj voltam és hogy az apád betörő volt? - kérdezte Lew és a leány szótlanul a fejét rázta.

- Az ilyesmi hihetetlen, tudom én. És John Leslie mégis régi börtöntöltelék. Frank azért fogadta az irodájába, hogy alkalmat adjon neki a tisztességes élethez. Valamelyik börtönigazgató ajánlotta, akivel Frank ismeretségbe jutott.

- De hiszen ártatlan is lehetett?...

Lew a fejét rázta.

- Valakit elítélhetnek ártatlanul... egyszer, de háromszor nem - mondta lesujtó kritikával. - Leslie nem rossz fiú, szeretem őt, mert van benne sok jó is, esküszöm. De mégse szeretném, Beryl, ha akármiféle regényes bogarad támadna John Leslie felől. Frank jó cimbora, ezer között, ha egy akad ilyen. Nem elragadó, mint mr John, de jó cimbora. Mindenki szereti. És én térden állva hálálkodom Istennek, hogy valaha is kirándultam Madeirába és a hajón ővele találkoztam.

Beryl nem szólt semmit: eléggé kedvelte ő Franket, de ebben a pillanatban valami sajátságos lelkiállapotban úgy érezte, hogy a sorsa sokkal inkább van összekötve azéval a börtönviselt emberével, mint a csínos fiatalemberével, aki a férje lesz neki.

- Térden állva hálálkodom Istennek - ismételte Lew nagy komolysággal. - Azt kívánom, hogy tisztességes férfival lássalak házasságban és ne kelljen félnem attól, hogy valami vidám, csélcsap fickó megragadja a képzeletedet és összetöri a szívedet. Érted éltem, Beryl és miattad lemondtam mindarról, ami valaha vonzóvá tette számomra az életet. Még csak meg sem házasodtam, ámbár ezért nem tartok számot köszönetre, mert jól tudom és érzem, hogy született agglegény vagyok és...

A leány most félbeszakította.

- De hiszen ez rettenetes... hogy egy ilyen ember...

Lew élesen fölnevetett, bár nem minden jókedv nélkül.

- Mennyire nő vagy! - dünnyögte. - Nem gondolsz szegény apádra, nem gondolsz még a szegény öreg Lew bácsira sem... az ő öt esztendejére ott a hullámtörő-börtönben. Az egész eszed ezen a hübelebalázson jár!

A leány elpirult, mert érezte a vád igazát.

- Úgy látom, komisz vagyok - vallotta meg. Aztán hamar hozzátette: - Frank is tudja mindezt!

- Apádról és rólam? - Nem. És nem is kell tudnia soha. De Leslieről mindent tud, csakugyan.

- Csakugyan - ismételte meg a leány gépiesen. - Mikor... hogyan találkoztak ők ketten?

- Frank levelet írt neki, mikor Leslie még fogságban volt, azt hiszem: Wandsworthban. Azt írta neki, hallott róla, hogy ügyes üzletember, és felszólította, hogy ha majd szabadlábra kerül, keresse fel és vegye át egyik alosztályát. Leslie megérkezett Frank kipróbálta és igen jó szervezőt talált benne. Mikor Frank legutóbbi vezérigazgatójával az a baj történt (Frank a világ legszerencsétlenebb embere az alkalmazottai dolgában), akkor Lesliet ültette a helyére és igen nagylelkű volt hozzá.

Berylnek fel kellett korbácsolnia lelkesedését és haragudott önmagára, hogy nem tudja érezni is mindazt, amit mond.

- Kedvelem Franket, hiszen tudod jól, Lew.

Ismét minden jelző nélkül szólította meg Lewt, mint nem egyszer. Aztán igy folytatta:

- Kedves ember és bár nem vágyom minden áron házasságra, olyan szívesen hozzámegyek, mint akármely más férfihez mennék, akit valaha is láttam.

Tétovázott, aztán hozzátette:

- Úgy gondolom.

És mosolyt erőltetett az arcára.

- Nagyon meg vagy elégedve velem, hogy hozzámegyek, igaz?

Lew átkarolta a leányt a vállánál és magához szorította.

- Kedvesem, ő az a férfi, akit neked választottam - mondta egyszerűen. - Én alkalmat adtam Franknak a boldogulásra, a pénzt én előlegeztem neki üzletéhez. Ez nem titok. És azt mondtam magamban: „Gyermekem, ha jól végzed munkádat, feleséget is adok neked." És ő jól végezte, Beryl. Nincs vállalkozás Londonban, amely hat év alatt annyira vitte volna, mint a Franké... Nos?

Ez a kérdés az inasnak szólt, aki belépett.

- Egy úr óhajt beszélni önnel.

- Beszélni velem, ilyen későn este? - ráncolta Lew a szemöldökét. - Ki az?

Elvette a névjegyet a tálcáról és a maga rövidlátó módján kibetűzte.

- Mr Joshua Collie, *„Post-Courier"*... Ki az ördög lehet ez a mr Joshua Collie a Post-Couriertól? - kérdezte csodálkozva a leánytól.

De Beryl nem tudta megoldani a riporter látogatásának rejtélyét.

Lew kiballagott a hallba és abban találta mr Colliét, hogy a rézkarcokat nézegeti a hall kandallója fölött, elvonatkozva az egész világtól.

- Ez igazi Zorn-karc, igaz? - mondta elragadtatott hangon - Micsoda szín! Minő mozgás! Vérbeli mester!

Ártatlanul nézett mr Friedmanre, mintha nemcsak helyeslést várna a tulajdonostól, hanem azt is várná, hogy előadja egyéni nézeteit.

- Igen, igen - mondta Lew türelmesen - de ön nem azért jött, hogy rézkarcokról tárgyaljunk, vagy igen?

Mr Collienek leesett az álla.

- Kedves uram, nem! Valóban nem! Milyen rendkívüli dolog! Mindenről megfeledkeztem a fenséges vonalak láttára! Azért kerestem fel, hogy megkérdezzem, ismer-e, ha csak hallomásból is, bizonyos gentlemant.

Megvakarta az állát, összeráncolta a homlokát, belenyúlt kabátja zsebébe és előkaparászta belőle az összehajtogatott papírszeletet:

- Bizonyos mr John Leslie nevű gentlemant?...

Gyorsan, madárszerűen ugratta tekintetét egyik tárgyról a másikra és most olyan hirtelen tekintett fel a papírról, olyan váratlanul találkozott mr Friedman szemeivel, hogy a délafrikai pillanatra meghökkent.

- Ismerem... azaz, hogy találkoztam vele, ez a helyes kifejezés. Miért?

- Vajjon nem tudna elmondani róla egyet-mást?

Joshua hangja szelíd volt. Fejének oldalt esése is csupa kérelem.

- Nagyon keveset tudok róla, de mr Sutton bizonyára el fog mondani önnek mindent, amit tud. Leslie ugyanis mr Sutton igazgatója.

- Ezt tudom - dörmögte Joshua, erősen hangsúlyozva az első szót. - Makacs nyomozás után ez a tény kiderült. És ami mr Leslie multját illeti?

- Arról nem tudok semmit - mondta Friedman sajnálkozó hangon. Régi gyakorlata óvatossá tette ahhoz, hogy az informátor szerepébe ugrattassa magát. „Ne járjon a szád": ez a tolvajok legrégibb és legtömörebb parancsolata és Lewt megjavulása sem mentette fel a parancsolat alól.

- Sajnálom. - Joshua csupa bocsánatkérés volt. - Azt hittem, lehetséges lesz, hogy ön elmondjon nekem egyet-mást. Barrabal főfelügyelő, akit ugyan nem nevezhetek barátomnak, inkább csak hangtani ismerősömnek... ez a leghelyesebb kifejezés... lehetségesnek tartotta, hogy ön a segítségemre lesz.

- Barrabal, igen? - mondta Lew zordul. - Ez az a fogdmeg... a... a... detektív, aki annyit beszéltet magáról? Megmondhatja Barrabalnak, hogy én egyáltalán semmit sem tudok Leslieről és ha tudnék is, akkor se mondanám el neki.

- Talán mr Leslieről van szó? - hangzott hirtelen a kérdés.

A két férfi megrezzenve fordult meg. Beryl állt a könyvtárszoba ajtajában.

- Ez a riporter szeretne tudni róla egyet-mást - felelte Lew és fürkészően nézett Joshua Colliera.

- Ön meglehetős öreg ahhoz, hogy riporter legyen, mr... ö... ö... Collie? - kérdezte.

Mr Colliet nem bántotta ennek a kérdésnek a kegyetlensége. Ellenben angyali mosolyainak egyikével tüntette ki a leányt.

- Öreg és tapasztalt - mondta. - Ez egyike azoknak az előnyöknek, amelyekkel a kor jár. Növeli a ravaszságot és bőségessé teszi az ügyességet!

- Mit óhajt tudni mr Leslieről? - kérdezte Beryl.

- Mindent.

Joshua kifejező mozdulatot tett a kezével. Átölelte vele a világegyetemet és a tudás minden pecsétjének feltörését kívánta.

- A Mortimer Streeten ugyanis szerencsétlen eset történt - magyarázta. - Bizonyos Graeme nevű gentlemant... úgy találtak, hogy nehéz volt elszállítani. És mi, természetesen, részleteket kérünk azokról a személyekről, akik segítségünkre lehetnének a tettes, avagy a tettesek kiderítésében, aki vagy akik elkövették ezt a helytelen cselekedetet.

Szavainak melodramatikus erejével ellentétben, a hangja igen egyszerű és nyugodt volt. Inkább olyan iskolásfiúra emlékeztetett, aki Antonius hátborzongató gyászbeszédét mondja föl Caesar holtteste fölött.

- Talán Leslie kapitány... - kezdte a leány, de Lew egyetlen tekintetével megállította.

- Mi nem tudunk semmit Leslieről - mondta nyersen - és ön igazán hiába fáradt ide hozzánk.

- Nem egészen hiába - mondta Joshua, gavallérosan meghajolva a leány felé. És ezzel a bókoló kijelentéssel eltávozott.

Mikor lefelé ballagott bérautója felé, a fejét csóválta és gúnyosan mondta önmagának:

- Tizennégy shillinget és négy pencet elköltöttél bérautóra, Joshua! És ha visszatérsz a szerkesztőségbe a saját költségeden és ezzel a költséggel szembeállítod azt a tételt: „Megvizsgálni mr Lew Friedman körmeit”, igazán rosszul fog állni az ügyed, különösen, ha megtudják, hogy mr Lew Friedmann balkezének éppen az az ujja, amelyet meg akartál vizsgálni, bőrtokba volt bujtatva!

Joshua belépett a bérautóba, kihajolt az ablakon és utasítást adott a vezetőnek.

- Menjen vissza, a Barnes és Hammersmith irányában - mondta. - Azt hiszem, megtakarítok hat pencet, ha azon az úton megyünk.

VII.

Joshua Collie és Barrabal főfelügyelő ugyan soha nem találkoztak egymással, de azért állandó érintkezés volt köztük. Annak a mesteri módnak volt ez a következménye, ahogyan Joshua az „Edmonton-gyilkosságot” kezelte, meg az ő következtetéseinek, amelyek „a legnagyobb szolgálatot tették a rendőrfőnökségnek”, mint Barrabal egyik barátságos levelében írta neki. Joshua kétszer is kereste a főfelügyelőt, de mind a kétszer elutasították. Mert Barrabal a legzárkózottabb ember volt, aki valaha is őrszolgálaton járt. Igaz, hogy csak két évig járt, mert azután különös képességei következtében a rendőrfőnökség adatgyüjtő-osztályába nevezték ki, de még ez sem szakította teljesen végét veleszületett bizalmatlanságának.

Egyik este New Scotland Yardi hivatalában ült. Hat oldalas, géppel írt jelentés volt előtte - csupa olyan dolog, amit ő már úgy is tudott - a Graeme-gyilkosságról, hiszen a memorandum adatainak jórészét ő szerezte.

Mikor Barrabal, homlokát fogva, hatodszor olvasta át a gépírásos jelentést, Elford felügyelő jött be a szobába.

- Megtaláltam Larry búvóhelyét - jelentette. - A Trinity Squareon volt egy szobája.

- Átkutatta? - kérdezte Barrabal, föl sem tekintve.

- Nem volt mit átkutatni. Mindent elrakott és a gyilkosság napján két bőröndben elvitte a holmiját. Cooknál váltotta a jegyeket Németországba és ahogyan ön is tudja, a két bőröndöt a Victoria-állomás ruhatárában találtuk meg.

Barrabal hátradőlt székében, kinyujtózkodott és nagyot ásított.

- Micsoda bolond, milyen szokatlan bolond volt ez az ember! - mondta. - Mindenkitől vártam volna ezt a bosszúkísérletet, csak tőle nem.

- Nagyon komor volt a fogságban. Olvasta az igazgató jelentését? - kérdezte Elford. - Láttam én már ilyen történetet. Ön beszélt vele azon az estén, amikor letartóztatták és másnap reggel megint, igaz?

Barrabal bólintott.

- Mit mondott önnek akkor reggel?

- Mindenfélét, de csak egy dolog volt benne érdekes.

Barrabal megint rendes, zárkózott kedvében volt és nem mondta el az „érdekes” dolgot.

Elford megsimogatta hosszú szakállát, odament az ablakhoz és lebámult a folyópartra.

- Nyolc órakor, mikor benéztem, a szokott sárga borítékot láttam az ön asztalán - mondta. - Megint besúgás?

- Még pedig nagyon fontos - felelte Barrabal - és ráadásul igen érdekes is.

Odament a biztonsági szekrényhez, kivett belőle egy dobozt és megmutatta Elfordnak a besúgógyüjtemény legújabb darabját.

- Ugyanazzal a Remington-géppel írták, ugyanazon a papiroson.

A felügyelő, mivel rövidlátó volt, az asztali lámpa alá tartotta a papírt.

„Három gyémánt melltű, négy smaragd és gyémántgyűrű, hét fülbevaló (gyémánt), a Berners Streeten történt rablás zsákmánya. Ma este szállítják el. Holnap közlöm önnel, hogy hol található.”

- Ami azt jelenti - mondta Barrabal - hogy „A Besúgó” is ajánlatot tett a drágakövekre, de nem fogadták el. Nem is reméli, hogy elfogadják, de arra számít, hogy a holmi mégis a kezébe jut. Ha igen, akkor nem fogunk többé hallani róla. Volt már egy-két esetünk, amikor a makacs tolvaj végül mégis megegyezett „A Besúgóval” s akkor elmaradt a besúgás folytatása...

Barrabalnak még vagy egy órai munkája akadt, azután eltávozott a hivatalból, feltűrte felöltője gallérját és kiment a sötét éjszakába.

Egyik utcai lámpa alatt férfit látott álldogálni a folyóparton s amikor balra fordult, hogy a part mentén menjen tovább, az álldogáló ember egyet lépett feléje. Barrabal nem láthatta ugyan az arcát, de tudta, hogy ki az és egészen beledugta orrát a gallérjába. Az idegen mintha beszélni akart volna - de aztán nyilván megváltoztatta szándékát - hirtelen odábbment, de Barrabal akkorra már ráismert. A válla fölött hátratekintett és látta, hogy az idegen a Westminster-híd felé tart. A főfelügyelő rögtön visszafordult a Yard felé és jó szerencséje elébe hozott egy detektívőrmestert, aki éppen akkor jött a Cannon Row rendőrállomástól. Barrabal megmutatta emberét a detektivnek.

- Járjon utána - mondta lakonikusan. - Tudni akarom, hogy hol lakik és mi az igazi foglalkozása. Tegyen jelentést telefonon holnap reggel hét óra harminckor.

Az őrmester feladata aránylag könnyű volt. A Temzétől délre az idegen a villamosra szállt és az őrmester abban a biztos tudatban, hogy nem veszik észre, követte. Az őrmester futó pillantást vetett áldozatára, aztán tovább folytatta az estilap tanulmányozását. Mikor a villamos elindult, felpillantott. Nagy megdöbbenésére az idegen, aki az ajtó közelében, a sarokban ült - eltünt.

A következő pillanatban a detektiv is leugrott és körülnézett. Emberének semmi nyoma... Hangosan elkáromkodta magát. Amint ott tétovázott a gyalogjáró szélén, valaki oldalba döfte és ismerős arc mosolygott rá.

- Halló, Collie! - mondta az őrmester, mikor ráismert a riporterre, a Scotland Yard-állomás látogatójára. - Nem látta...

- Azt a gentlemant, akire ön leselkedik? - mondta mr. Collie udvariasan. - Az imént láttam eltünni a föld mélységében, mint, ha élhetek a kifejezéssel, egy nyugtalan árnyat... Más szóval - folytatta mr Joshua Collie gyengéden - felszállt a földalattira.

- Ismeri? - kérdezte az elképedt őrmester.

Mr Collie bólintott.

- Némileg ismeretségben vagyok vele és rendes körülmények közt egészen barátságos érzelemmel tudnék lenni iránta. De ebben a pillanatban erősen bosszankodom rá.

- Kicsoda ez az ember? - kérdezte Brown-őrmester.

Mr. Collie rábámult a detektívre, de úgy tett, mintha nem hallaná a kérdést.

- Honnan tudta, hogy lesek rá? - kérdezte a gyötrődő detektív.

- Mert én is lestem rá - felelte mr Collie nyugodtan. - Tudniillik nyomban ön után ugrottam a villamosra. Meglep, hogy nem vett észre.

Nem látszott éppen csalódottnak, amiért a nyomozása ilyen kudarccal végződött. Néhány perccel később lement a vasútállomásra, aggodalmas pillantást vetve az állomás nagy órájára, mikor beszállt a vonatba.

- - - -

Frank Suttonnak volt egy titkárnője, aki minden este a Haymarket egyik éttermében ebédelt, vacsoráját pedig egy olcsóbb vendéglőben költötte el a Coventry Streeten, miután a mozgóképszinházakból kiözönlött a közönség. Mert miss Millie Trent szenvedélyes mozilátogató volt. Joshua türelmes, földalatti nyomozással állapította meg mindezt. Az volt a tapasztalata, hogy a kellemes arcú és udvarias modorú hatvanéves emberek sokkal könnyebben köthetnek ismeretséget idegenekkel, mint az olyanok, akik kevésbbé vannak megáldva évek és ártatlan arc dolgában. De most hiába várt éjfélig - miss Trent ezuttal nem bukkant elő.

Akkor hallgatott először - beszélte másnap reggel a rá se hederítő John Leslienek - zenés bohózatot. Mindig csevegett, mialatt felbontotta a reggeli postát és Leslie így tanulta meg azt a nehéz művészetet, hogy oda figyeljen, de ne halljon.

Miss Trent negyvennégy éves hölgy volt, meglehetősen szögletes arcú, de csinos, finom szeme és bőre volt, természetes vörös hajzattal. - Nagyon eleven és szép teremtés lehetett valamikor - gondolta Leslie... legalább is Millie gyakran célzott erre.

- Csodálkozom, hogy ön nem jár ki esténkint, Leslie kapitány. Soha nem látom a West-en.

- Parancsol?...

Leslie meglepődve tekintett fel levelezéséből.

- Azt mondtam, csodálom, hogy ön nem jár ki esténkint. Úgy látszik, ön nagyon... családias ember.

- Mondtam már vagy tízszer, hogy nem vagyok nős ember - felelte John Leslie kurtán és tovább olvasta a kezében tartott levelet.

- Attól még lehet családias - mondta miss Trent sértően. - Ha az agglegények élete is olyan magányos, mint... igen, mint a vénlányoké, akkor sajnálom önt! Láttam minden rossz filmet, amely valaha is kikerült Hollywoodból a mult hónapban, némelyiket kétszer is. De szívesebben ülnék otthon az én kis lakásomban, beszélgetni valakivel vagy hallgatni valakit, aki beszél.

- Vegyen rádiókészüléket - tanácsolta Leslie, fel sem pillantva. Nem láthatta tehát, hogy miss Trent összeharapja az ajkát.

- Ha azt hiszi, hogy ön az egyetlen, aki ezt a tanácsot adta, akkor téved - felelte a leány kissé élesen. - Ezt mondja Sutton is, ha arról panaszkodom, hogy milyen rettenetesen magányos és unalmas az élet Londonban.

Leslie letette a levelet.

- Mióta ismeri mr Suttont? - kérdezte.

A leány fölnézett a mennyezetre.

- Tizennégy esztendeje - mondta végül. - Vele voltam ebben az üzletben, de vele voltam akkor is, mikor füszerüzlete volt Rio de Janeiroban és vele voltam azt megelőzően Leedsben is, mikor még élt az édesatyja, az öreg William Sutton.

Ez volt az első alkalom, hogy a leány elmondta összeköttetésének történetét a Sutton-házzal.

- Pompás, régi család, igaz? Nagyon kedveli Suttont, úgy-e?

A leány a vállát vonta.

- Kedvelem - mondta. - A főnökök nem szoktak emberségesek lenni, ha pedig azok, akkor nem sokáig maradnak főnökei, ha ön okosan viselkedik...

Leslie mosolygott.

- Sutton két évvel idősebb, mint én. Úgy-e, nem is gondolta volna? Hiszen olyan gyermeknek látszik. És bizonyos mértékben gyermek is: mindenki rászedheti. Hallgat minden üzleti mesére, amit elmondanak neki. Ezreket fizethetett már rá erre a hiszékeny természetére!

Hosszú csend következett, amelyet ismét a leány tört meg.

- Ismeri a Rimington Mansionst a Harrow Roadon túl? - kérdezte. - Új lakást szereztem a földszinten. Elég csinos és nincs hallportás, aki leshetné, hogy mikor jön vagy megy az ember.

Leslie most már felpillantott irataiból és ránézett a leányra.

- Ez minden esetre tetszenék azoknak, akik szégyelnék, hogy önt meglátogatják - mondta elszántan és látta, hogy a leány arca elvörösödik, a szemében pedig harag lobban föl.

Miss Trent hisztérikus nevetéssel leplezte a haragját.

- Ön nagyon furcsa... férfiú - mondta, kissé megnyomva az utolsó szót.

Néhány perccel később kisurrant a szobából és John Leslie megengedte magának egy csöndes nevetés fényűzését.

Pedig nem utálta Millie Trentet. Volt valami a leányban, ami vonzotta őt: bizonyos nyers becsületesség és szókimondás, ami kárpótolta sok esetlenségért, mert Leslie úgy látta, hogy a leány nyilvánvalóan őszinte.

Sietett a munkájával, mert csütörtök volt és csütörtök délutánonkint Beryl Stedman a Hyde Park Crescentre járt énekórára és az volt a szokása, hogy a Márvány Ivtől a Green Parkon keresztül a Queen Anne’s Gatere ment. Rövidebb utat is választhatott volna, hogy megtakaríthassa ezt a kis mozgást, amelyre azért se volt szüksége, mert csaknem mindennap játszott golfot. De legutóbb már egészen kellemes sétának találta ezt az utat.

John Leslie a szélingatta bokrok közt várakozott, mikor meglátta Berylt, aki sietve közeledett feléje az úton. A leány köszöntéséből azonban hiányzott valahogyan a természetes vidámság és Leslienek elcsüggedt a szíve.

- Talán valami rettenetes vihar volt? - kérdezte aggódva.

- A nagybátyámmal? - A leány tagadóan intett. - Nem. Sokkal kedvesebb ember, nem pöröl velem soha.

- Azt hittem, hogy... szóvá tette viselkedésem helytelenségét.

A leány rosszalóan nézett rá.

- Beszélt önről csakugyan - felelte. - Elmondott önről sok olyasmit, amit jobb szerettem volna, ha sohase tudok meg.

Ha azt várta, hogy Leslie megrendül a kimondatlan vádtól, akkor csalódott.

- Ez meglehetős sötéten hangzik - felelte Leslie hidegen. - Mit mondott el?

A leány jó ideig nem felelt és amikor megszólalt, valami törés volt a hangjában.

- Bár tudtam volna... nem mintha ez változtatott volna a barátságunkon. De miért tette ön, az ég szerelmére, miért követte el? Egy olyan férfi, mint ön!

- Nyilván az én szerencsétlen bűnügyi multamról beszél - mondta Leslie olyan gúnyos hangon, hogy Beryl csaknem sírva fakadt.

- Jobb szeretném, ha nem ilyen hangon beszélne - mondta szinte lihegve. - Lew bácsi azt mondta, ön börtönt ült Angliában. Igaz ez?

Leslie bólintott.

- Tökéletesen igaz. Ültem én börtönt más országokban is, például Délafrikában. Ezt elmondhatja a nagybátyjának - felelte gyorsan. - És arra kérem önt, higyje el, hogy nem gonosz üzelmek áldozata voltam. Én magam vagyok felelős raboskodásom minden órájáért.

- Óh!...

Ez volt az egész, amit Beryl mondott, míg a Hyde Park Corner közelébe nem értek.

- Rendkívül sajnálom, hogy ennyire felindult ezen és a leggonoszabb embernek érzem magamat - Leslie hangja lágyabb volt, mint valaha. - Szeretném, ha mégis bízna bennem. Nehéz kérés ez, jól tudom.

- Azt akarja mondani, hogy most már egyenes úton jár?

Beryl a szemébe nézett Leslienek.

- Most már egyenes úton járok - mondta Leslie. A leány a lehető legváratlanabb módon a karjába kapaszkodott. Nem mondott semmit, de karjának nyomása, a pillanat édes bizalmassága elállította Leslie lélekzetét, és a leány érezte, hogy a férfi karja megremeg az övén.

- Annyira örülök - lihegte a leány - és... és... valamit el kell mondanom önnek, John.

Minden szava egy-egy erőfeszítés volt. Leslie szíve elállt, mintha sejtette volna az elkövetkezendőt.

- Férjhez kell mennem... a jövő héten - mondta a leány. - Hát nem... hát nem *rettenetes*!?

VIII.

Ha a kétkedésnek leghalványabb árnyéka kísértett volna is John Leslie agyában, most már tudta, hogy szereti ezt a leányt és ez a bizonyosság megdöbbentette. Milyen balga ember is ő! Hiszen mindig tudta a szerelmét, de kitiltotta eszéből ezt a valóságot.

- Férjhez megy... a jövő héten? - ismételte gépiesen. - Ez bizony hirtelen jött.

A mondat képtelen képzettársításai megnevettették mind a kettőjüket.

- Lew kívánsága volt - mondta a leány. - Ma reggel kért erre és én... én nem bánom. Azt mondta, már hetek óta gondolkozott ezen és két nappal ezelőtt meg is kérte az engedélyt.

- Külön engedélyt?

A leány bólintott.

- Igen, az anyakönyvvezető előtt lesz... Frank a templomban szerette volna... énekkarral, fogadtatással, mindenfélével... de Lew nemet mondott rá. Óh, John, az én bácsim olyan jóságos volt. Ön nem is tudja, mit tett értem.

Leslie látta a könnyeket Beryl két szemében és elcsodálkozott.

- Az esküvőre érti?

Beryl türelmetlenül rázta a fejét.

- Nem... arra értem... mikor még gyermek voltam. Mennyire gondomat viselte, milyen áldozatokat vállalt...

Aztán, minden logika ellenére (és ebben igazán emberi volt) azt mondta:

- Még nem is gratulált nekem.

- Észre vettem - mondta John Leslie elgondolkozva. - Férjhez megy! Teremtő Isten!

Átmentek a Green Parkba. Beryl karja még mindig a Johnéban volt és a leány erősen szorította.

- Bizonyos, hogy boldog leszek - mondta Beryl. - Frank olyan jó ember és nagyon egészségesen gondolkozik a... dolgokról.

Beryl sietve beszélt. Leslie úgy látta, hogy a leány - önmagát igyekszik meggyőzni.

- Az ilyen házasságok sokszor nagyon jól végződnek... Azt hiszem, a legtöbb házasság olyan, mint az enyém. Az ember valójában nem ismeri a férfit, akihez feleségül megy... csak évek mulva. Nem szeretném, ha őrületesen szerelmes lennék a férjembe... az ilyesmi mindig szerencsétlenül végződik...

- Csacsiságokat beszél - mondta John és a leány most már szinte drámai mozdulattal rázta a fejét.

- Tudom! John, nekem olyan furcsa ez az egész ügy! Igazán nem kívánok férjhez menni, de Lew az egész szívét rátette erre. Ha két nappal ezelőtt történt volna, megmondtam volna neki, hogy nem akarok férjhez menni senkihez. De most... most már nem lehet.

- Valamit elmondott önnek?

A leány bólintott.

- Önről magáról?... És a multjáról? - kérdezte Leslie. Akart még mondani valamit, de lenyelte.

- Nem gondolom, hogy szűk agyamat a jövővel kellene gyötörnöm, Beryl - mondta aztán és meglepően nyugodt volt. - Egy hét, az hét nap, hét nap pedig sok nap!

De itt a leány tiltakozott.

- Kedvesem, ne áltassuk magunkat. Én férjhez megyek, semmi nem akadályozhatja meg ezt, semmi, semmi!

- Hét nap sok nap - ismételte John és a leány elvette karját az övéről.

- Ne beszéljünk erről. Nézze! - Átmutatott a Birdcage Walkon. - Ott van az a mulatságos emberke, aki tegnap este nálunk járt és szeretett volna mindent megtudni önről.

- Melyik mulatságos emberke? Hiszen annyi embert látni - mondta John lomhán.

A leány rámutatott a hervadt emberkére, akin kopott felöltő volt.

- Riporter a *Post-Courier*-nál. A neve nem jut most eszembe.

- Collie - segítette ki John Leslie. - Még pedig Joshua Collie. Igen érdemes bűnügyi kopó.

- Ismeri önt? - kérdezte a leány hirtelen megriadva.

John a fejét rázta.

- Remélem, nem. Collie nem igen érdeklődik apróbb bűntettek iránt. Az ő lelkesedését csak a nagyobbszerűek gyujtják ki. Olyankor aztán, elismerem, a véreb is egyszerűen pomerániai kutya Joshua mellett!

Mr Collie, ha meglátta is őket, semmivel sem árulta el, hogy rájuk ismert. Láthatóan olyan teljességgel belemerült gondolataiba, amint tovább ballagott, a vállát előre hajtva, a kezét hátra téve, tekintetét a járdára szögezve, hogy álmodozásából még a meglökdösött járókelők riadalmai sem riasztották fel.

- Mit akarhat vajjon tudni rólam? - tünődött Leslie. - Sejtelmem sincs, miben érdekelhetném őt.

Beryl nem volt egészen bizonyos erről, ő csak néhányat hallott Collie kérdései közül, Lew pedig nem beszélt a többiről.

John Leslie csak az állomásig ment Beryllel, ott elvált tőle. Útközben egy szó sem hangzott már el John multjáról és a leánynak, bár szeretett volna beszélni vele a jövőjéről, nem volt hozzá elég bátorsága. Beryl a vonatra várakozott és eközben látta először azt az elnevezést, amellyel később nagyon is gyakran találkozott. Ujságreklámon látta ezt a címet: „Ki is az A Besúgó?" A *Megaphone* hirdette, a legérdekesebb, ha nem is éppen a leglelkiismeretesebb reggeli lap. Kíváncsiságból megvásárolt egy példányt, nem is álmodva arról, hogy „A Besúgó-nak" valami köze lehet a Mortimer Streeten történt gyilkossággal.

Nagy meglepetésére „A Besúgó" története össze volt szövődve Larry Graeme meggyilkolásával. Az ujságcikk egyik részletétől szívdobogás fogta el.

> *„A rendőrségnek az a feltevése* - írja kiküldött munkatársunk - *hogy a gyilkosságot veszedelmes orgazda követte el, akit az alvilágban úgy ismernek: „A Besúgó". Besúgó az, aki elárulja cinkosait és nem vitás, hogy a besúgások hosszú ideig nagyban támogatták a rendőrséget sok gonosztevő letartóztatásában, beleértve a meggyilkolt Larry Graemet is. A besúgásokkal egy orgazdát gyanusítanak, aki nagy arányokban dolgozik és akinek kezén át kerül ki az országból a fontosabb rablások zsákmánya. A rendőrségnek ugyan még nincs nyomra vezető adata a Besúgó kilétéről, de bizonyos, hogy olyan emberről van szó, aki már börtönt ült az országban is, Délafrikában is. A Scotland Yard megkérte a johannesburgi rendőrséget, hogy juttassa el hozzá egy férfinak a fényképeit és ujjlenyomatait, aki több álnéven már a bigámiáknak egész sorozatát követte el és egyik házasságszédelgéseért két évi börtönt is ült Pretóriában. Mihelyt az azonossági bizonyítékok megérkeznek, nemcsak ez a fő-fő gonosztevő kerül kézre, hanem Larry Graeme gyilkosa is."*

- Délafrika? John Leslie azt mondta, hogy Délafrikában is volt...

Beryl riadt szívvel szállt le Wimbledonban, a vonatról. - Lehetetlen - mondogatta magának - hogy Lew Friedman csak két nappal ezelőtt leplezett le két lehetetlen dolgot, azt, hogy az ő édesapja tolvaj volt, a gyámja pedig börtönviselt ember!...

Teázás után Lew szintén elolvasta Beryl ujságját. Mikor odaért ahhoz a részlethez, amely a leányt érdekelte, lassan, sorról-sorra ment kétszer is, mert nem volt éppen gyorsolvasó, aztán ledobta az ujságot az asztalkára.

- Olvastad, amit „A Besúgó”-ról ír? - kérdezte Lew.

Beryl bólintott, rettegve az elkövetkezendőktől, de Lew nyilván nem látott semmi összefüggést a tudósítás és Jolin Leslie között.

- Ha ez igaz és ha „A Besúgó” csakugyan olyan nagy vad, ahogy mondják, nem fog meglepni, ha valami történni fog Barraballal.

- Miért Barraballal? - kérdezte a leány.

- Mert ő rá bízták az ügyet és mert minden hallomás szerint ő a legravaszabb ember, aki a Scotland Yardon dolgozott valaha. Csak az a kérdés, hogy „A Besúgó” nem ravaszabb-e még nála is?

Lew Friedman nem egyszer adta jelét prófétai képességeinek. Azon az estén mr Barrabal, kemény munkában töltött nap után, a hivatalában volt, mikor a teát és a pirított kenyeret felhozták neki. A rendőrfőnökségnek volt ugyan kisebb kantinja, de Barrabal kényes volt tea dolgában és uzsonnáját mindig a közeli kis étteremből hozatta.

A küldönc bevitte a tálcát és letette a kis asztalra, levette a kenyerestányérról a fedőt és kiöntötte a teát. Barrabal gépiesen kavargatta a teát és felvett egy darab háromszögletes pirított kenyeret. Feje fölött száz voltos lámpás világított s az erős fénynél valami csillogást látott a meleg kenyér vajas felületén. Nyugodtan letette.

Néhány másodperc mulva a telefonnál volt, komoly beszélgetésben a Westminster-kórházzal. Beszélgetésének az lett az eredménye, hogy a teástálcát vigyázatosan bérautóba tették és elvitték a kórház laboratóriumába. Barrabal az ügyeletes orvos szobájában cigarettázott, míg a vegyész bejött.

- Csak nagyjában vizsgálhattam meg, a mennyiségről nem számolhatok be - mondta a vegyész - de annyi bizonyos, hogy mindegyik kenyérszeletre arzenikumot szórtak. A teában nem találjuk nyomát. Holnap meg tudom mondani a pontos mennyiséget is.

- Csak ezt akartam tudni - mondta Barrabal és visszatért a Scotland Yardba, ahol becsöngette a titkárnőjét.

- Ha valaki keres - mondta a meghökkent leánynak, lesz szíves azt felelni, hogy meghaltam. Különben jobb lesz...

Leült és sietve írt valamit. Másnap reggel a lapok jelentették, hogy Barrabal főfelügyelő megbetegedett és szanatóriumba szállították. A híradás ezzel végződött:

- *„Nem valószínű, hogy a főfelügyelő néhány hétnél előbb visszatérhetne a szolgálatba. Munkáját addig Elford felügyelő végzi.”*

- És - mondta Barrabal az elképedt Elfordnak - semmi sem bizonyosabb, mint az, hogy megpróbálkoznak ön ellen is és engem szörnyen meglepne, ha mához egy hétre életben találnám önt.

- Nem tudna valami vidámabb dolgot mondani? - kérdezte Elford.

IX.

Senki sem szerette különösebb módon Frank Sutton vezérigazgatóját. Volt szimatja a szervezés iránt és értett hozzá, hogy ujját rátegye a gyenge pontokra. Miután pedig a gyenge pontok rendszerint emberek, ez a szokása nem tette éppen népszerűvé. De a teljes igazság kedvéért meg kell mondani, akármik lehettek is a hibái - és személyzete nem egyet fedezett fel - John Leslienek semmi érzéke sem volt az iránt a légkör iránt, amelyet rövid tartózkodása óta a Sutton és Társa cégnél teremtett.

Rejtelmes módon az a hír terjedt el, hogy Leslienek multja van. Lehet, hogy ez bizonyos képzettársításból támadt, mert az előző vezérigazgatót és a vállalat egyik aligazgatóját kínos körülmények között bocsátották el, mikor kiderült, hogy mind a ketten börtönviselt emberek. Ez azonban Frank Sutton hibája volt, amit Friedman gyakorta a szemére is vetett.

- Gyermekem, tele vagy képtelen emberekkel és ez sok pénzedbe fog kerülni - mondta. - Lesz idő, mikor majd ráeszmélsz, hogy régi börtöntöltelékeket nem lehet megjavítani azzal, hogy új alkalmat adsz nekik!

Frank bűnbánóan vakarta a fejét.

- Szembe nézek a sorssal - felelte - és meg vagyok győződve, hogy a közeli napokban segítségére lehetek egy szegény ördögnek, ha meg tudja becsülni a jó szerencsét, amely az útjába került.

Próbálkozása John Leslievel - magyarázta Lewnak - teljességgel sikeres volt.

- A személyzetem ugyan nem szereti éppen, - mondta - de hát ez a természete miatt van. Szorgalmas, tehetséges ember és az én megítélésem szerint megbízható is.

Az igazat megvallva, Lesliet szívből utálták. A tisztviselők szobájára egészen természetellenes csönd borult, mihelyt ő belépett és a legkisebb gyakornok is, lázas munkába kezdett, mihelyt csak a lépését meghallotta.

Azon a reggelen, amikor a lapok Barrabal hirtelen megbetegedését ujságolták, Tillman kissé későn ért be az irodába. Komoly ügy volt ez neki, ha az „időfigyelő” megteszi kötelességét - mert a pontos bejárás ellenőrzése egyike volt a vezérigazgató reggeli teendőinek. De az időfigyelő könnyű természetű ember volt, mint Frank legtöbb alkalmazottja.

Tillman bekopogott Leslie ajtaján és belépett. Egyik feladata ugyanis a levelek osztályozása volt. Miss Trent az asztalánál ült, de Leslie még nem érkezett meg.

- Ma elkésett, Tillman - mondta miss Trent és élesen ránézett, de mr Tillman semmiképpen sem zavartatta magát és viselkedése ez iránt a nő iránt, aki pedig nagyon sokat árthatott neki, meglehetősen könnyelmű volt.

- Az idő viszonylagos fogalom - mondta, amint a postával foglalatoskodott. - Tudja-e, hogy Kínában most fizetik ki a lóversenytéteket és New-Yorkban most térnek csak ágyba a vacsorázó társaságok? Tudja-e, hogy Oliver Lodge azt mondja...

- Nem vagyok kíváncsi a pajtásai véleményére - mondta miss Trent sértődötten és Tillman elvigyorodott.

- Morgó úr kissé késik ma reggel - jegyezte meg.

Miss Trentet nem bántotta ez a póriasság, sőt némán helyeselte az ellenséges kijelentést.

- Itt volt már korán - mondta. - Ez az ember sohasem alszik! Hallott ön már valami Barral nevű emberről?

Kérdés közben nem tekintett fel a levélről, amelyet éppen olvasott.

Tillman fölkapta a fejét.

- Ki... kicsodáról? - kérdezte élesen. - Talán Barrabal? Nos, igen, hallottam róla. Miért?

- Beteg, a halálán van - mondta Millie Trent.

Tillman mosolygott magában. Olyan ember volt, aki mindig szeretett volna mulatni olyan tréfákon, amelyeket közönséges emberek nem érthettek meg.

- Küldünk neki koszorút - mondta és a mosoly még mindig a szemében bujkált. - Nagy szolgálatára volt a köznek, hiányozni fog.

- Ismeri?

Miss Trent még mindig a levelet olvasta és a hangja mesterkélten hanyag volt.

- Nem, én nem igen vagyok ismeretségben a rendőrséggel.

A folyosón lépések hallatszottak, az ajtó megkoppant. Tillman kihúzta magát és várakozóan nézett a nyíló ajtóra, de csak az egyik gyakornok lépett be. Névjegy volt nála, amelyet átadott Millie Trentnek. A leány elolvasta.

- Mr Leslie még nincs itt - mondta - de mondd meg annak az úrnak, hogy jöjjön be. Szeretnék már egyszer eleven riportert látni.

- Riporter?

Tillmanból kicsattant a kérdés, mihelyt a gyakornok becsukta az ajtót.

Millie Trent fölvette a névjegyet az asztalról és olvasta: „Mr Joshua Collie”...

- Collie!

Tillman most zavarodott meg először, mióta Millie Trent ismerte és hosszú,ráncos arca még jobban megnyúlt.

A szobából keskeny kis helyiség nyílt, ahol Leslie néha látogatóival beszélgetett. Tillman arra tartott hosszú léptekkel.

- Nem akarja látni? - kérdezte Millie Trent elcsodálkozva.

Még be sem fejezte kérdését, amikor Tillman már eltünt és néhány másodperccel később mr Joshua Collie nyitott be a szobába. Szerényen meghajolt a titkárnő felé és ez az alázatos modor barátságossá tette iránta a misst.

- Mr Leslievel óhajt beszélni? Nincs itt, de nemsokára megérkezik, úgy hiszem. Tessék talán leülni addig.

Joshua vigyázatosan leült.

- Azt hiszem, mr Sutton a városban van? - kérdezte.

Millie közölte vele, hogy mr Sutton *mindig* a városban van, rend szerint az irodájában, de most ő sincs az épületben. Nagyon elfoglalt ember és nincs annyi szabad ideje, mint *„másnak”*. A riporter látszólag értette, hogy kiről beszélt a titkárnő.

- Nagyon kedves ember ez a mr Leslie - bólintott rá Collie, mintha önmagának beszélne. - Már találkoztam vele, de nem tudom bizonyosan, hogy hol.

Millie elbiggyesztette az ajkát.

- Ön nem igen járhat társaságba - mondta csípősen és Joshua a fejét rázta.

- Nem. Attól tartok, nem. Életem javarészét, bizony... sajnálatos egy mesterség ez!... a büntetőbíróság egészségtelen légkörében töltöm. A bűn... hm... ez az én bogaram. Van, aki bélyeget gyüjt, van, aki angora-nyulat... én gonosztevőket gyüjtök.

Milliet most már érdekelte a dolog és könnyen kitalálhatta, hogy hol látta a riporter John Lesliet azelőtt.

- Nem tudok róla, hogy kedves ember lenne. Megmondhatom, hogy elég malac - mondta kissé gonoszul, savanyú szívvel emlékezvén meg róla, hogy mennyi borsot tört Leslie az orra alá.

- Óh, én szeretem a malacot - mosolygott Collie és vihogott jámbor élcére. - Ő is a jobbak közül való, úgy-e? Minden esetre, ha szabad személyeskednem, igen kedves ízlése van gépírónők dolgában.

Millienek felcsillant a szeme erre a kegyetlen bókra és viszonozta Collie mosolyát. Mr Collie bizonyára azokban a nagy nevelőintézetekben tanulta meg, amelyeket az imént említett, hogy mennél szembeötlőbb, mennél közönségesebb a bók, a nőknek bizonyos fajtája annál hamarabb lenyeli.

- Nem az ő titkárnője vagyok, hála Istennek! - mondta. - Mr Suttoné.

Mr Collie sóhajtott.

- Némely ember nagyon nehéz.

- Leslie nem nehéz - mondta Millie bosszúsan. - Leslie egyszerűen lehetetlen.

Collie összecsücsörítette a száját.

- Sajnálattal hallom - mondta komoran.

Miss Trent úgy érezte, hogy abban a pillanatban mr Leslie „lehetetlen” volta teljesen elfoglalja a riporter gondolkozását.

- Beszélni óhajt vele? Talán vásárolni akar?

Joshua zsebébe nyúlt és kis csomagot vett elő.

- Csak ilyet vásárlok - mondta és magyarázatul hozzátette: - Hajnövesztő.

Mindketten nevettek.

- Ön ujságiró?

Collie a fejét rázta.

- Nem, riporter vagyok - felelte sötéten. - Voltam az is, de abba hagytam az ujságírást, mikor rendszeres foglalkozáshoz jutottam.

Millie nem vette észre a tréfát, de azért vele nevetett. Hirtelen aztán nagyon érzékeny lett.

- Nem volna szabad beszélgetnem önnel. Nem akarom viszontlátni nevemet az ujságban.

Mr Collie a fejét rázta.

- Nem is fogja - mondta lágyan. - Megnyugtathatom, hogy nem.

- Nem szeretném nyomtatásban látni a nevemet - folytatta miss Trent. - Egyszer ugyan már láttam, de akkor sem szívesen.

Azt várta, hogy a látogató majd megkérdezi, mikor és hol, de a látogató figyelmét nyilván más foglalkoztatta.

Mr Collienek sok természetes adománya közt nem a legkisebb volt rendkívül fejlett halló-érzéke. Míg látszólag Millie Trent folyékony előadását hallgatta a rendőrség fogyatékos képességeiről, füle egészen más hangra figyelt.

Közvetlenül a szobába lépése előtt férfihangot hallott és az a hang sajátságosan ismerős volt neki. Mikor aztán belépett az irodába, egyedül találta Millie Trentet. Önmagában véve ez még nem lett volna gyanus, mert az ilyen helyen - el tudta képzelni - meglepő gyorsasággal jönnek-mennek az alkalmazottak. Mint ujságíróember azonban természettől fogva gyanakvó volt és az a hang, amelyet az imént hallott...

Amint feszült figyelem kifejezésével hallgatta Milliet, az ajtó előtt cipőnyikorgást hallott, majd surranó neszt, mintha valaki lehetőleg zajtalanul közelednék az ajtó felé. Az ajtó felső részén üvegtábla volt és a folyosóról világosság látszott. Szeme szögletéből csak valami sejtelmes árnyékot látott a riporter és hirtelen fölállt.

- Megbocsát - mondta halkan - nagyon érzékeny vagyok...

Korát és egyébként kényelmes mozdulatait meghazudtolva, meglepő gyorsasággal ment az ajtóhoz és kitárta. Tillman állt ott, a fejét lehajtva, szemét félig behúnyva.

- Bocsásson meg - mondta mr Collie udvariasan. - Bejön?

De Tillman sarkon fordult és sietve tovább ment a folyosón. Mr Collie becsukta az ajtót és üdvözült mosoly volt az ajkán.

- Ki volt az? - kérdezte Millie. - Az ajtó csukva volt, nem?

- Most... be van csukva - felelte mr Collie.

- Tillman volt, akivel beszélt, úgy-e? Mit akart?

- Tillman? - Joshua szélesen mosolygott. - Hm!

- Őt is ismeri?

Collie a fejét rázta.

- Nagyképű dolog azt mondani emberekről, hogy ismerik egymást. - Joshua időnkint szentenciás beszédű volt. - Ezt a gentlemant már láttam. Lehetséges, hogy néhány szót is váltottam vele. Tillman... jóságos egek!

A rejtelmes Tillman megjelenése láthatón erősen zavaró hatással volt mr Colliera. Sürűn pislogott, mint aki hirtelen vakító fényözönbe került.

- Jóságos egek! - ismételte. - Milyen érdekes!

Millieben föltámadt a kíváncsiság. Egy gondolat megütötte az elméjét.

- Már látom, mire gondol. Ő is egyike mr Sutton kísérleteinek és ön a bíróságon őt is látta a vádlottak padján?

Joshua ismét a fejét rázta.

- Láttam őt a bíróságon - mondta, nagy gonddal válogatva meg szavait - de nem a vádlottak padján! Nem, nem a vádlottak padján ült.

X.

Millie tovább kérdezősködött volna, de John Leslie érkezése megakadályozta ebben. John besietett a szobába, meglátta Colliet és elhökkent, de aztán becsukta maga mögött az ajtót, odament az asztalához, mire Joshua, fölkelvén a székről, utána indult. Egy másodpercre végigmérték egymást és Leslie arcán nem volt egyetlen barátságos vonás sem.

- Beszélni óhajt velem? - kérdezte kurtán.

- Igen, beszélni szeretnék önnel.

Leslie átpillantott a leányra.

- Néhány percig - tette hozzá Joshua - közérdekű ügyben.

Különös volt, hogy Leslie meg sem kérdezte, hogy magántermészetű-e a beszélgetés. Természetesnek vélte, hogy az.

- Rendben van, miss Trent - mondta. Ez volt a szokott kifejezése, valahányszor a leányt elbocsátotta. Millie elvörösödött.

John Leslie értett hozzá, hogyan keltse fel benne az ördögöt. Voltak pillanatok, amikor Millie megtudta volna gyilkolni. Máskor viszont nagyon türhetőnek találta.

- Sajnálom, de most nem mehetek, mr Leslie - mondta. Szinte nyers volt a hangja. - Végig kell olvasnom ezeket a leveleket...

- Olvassa másvalahol - felelte Leslie.

Joshua Collie, mint megfigyelő, látta, hogy a leánynak remegett a keze a haragtól, mikor felvette a leveleket és szinte kifutott a szobából. Nyilvánvaló volt, hogy mr Sutton titkárnője és mr Sutton erélyes vezérigazgatója közt nincs szerelem. Ezt meg is jegyezte a jövőre, jól tudván, hogy az ellenséges viszony ismerete gyakran hasznosabb a barátságénál.

Átadta névjegyét Leslienek, aki rápillantott, aztán az asztalra dobta.

- Üljön le, mr Collie.

Mikor Joshua leült, megkérdezte:

- Nos, miért óhajt beszélni velem? Én nem láttam a gyilkosságot... gondolom a gyilkosság ügyében jött... a lövéseket sem hallottam, egyáltalán semmi olyasmit nem tudok, amit a riporternek érdemes volna följegyeznie.

Joshua köhintett.

- Sokkal kényesebb ügyben jöttem önhöz - mondta. - Igazán nem emlékszem rá, hogy valaha is olyan körülmények között közelítettem volna meg bárkit, amelyek zavaróbbak lettek volna rám nézve.

John Leslie szemében mosoly bujkált. Egy és más mintha mulattatta volna - köztük minden esetre ez a gyanakvó riporter is.

- Nem riaszthat meg - mondta. - Ha azonban gondolja, hát csak rajta! Nem a gyilkosságról van szó?

- Nem - mondta Joshua és újra köhintett. - A dolog úgy áll, mr Leslie, hogy a nyomában vagyok bizonyos történetnek... egészen más történetnek, amelyet azonban nagyon jól egybe lehetne szőni azzal a bűnténnyel, amelyre mind a ketten gondolunk. A szerkesztőségben gyanunk van arra, hogy van itt Londonban valaki, akit... nem akarom mondani, hogy mesteri

gonosztevőnek nevezhetnénk... mert az ilyen kifejezés nem illik a tisztességes ujságíráshoz. De van itt Londonban, mondjuk, egy igen hatalmas bűnszövetkezet. Nagyon szükséges volna, hogy belelássak ebbe az ügybe, mert a *Megaphone*, amely igen erélyes vetélytársunk, már egy-két lényegtelenebb ponton megelőzött bennünket. Ami információnk szerint ez a kitűnő gonosztevő...

- Ön nyilván sok bűnügyi regényt olvasott - szakította félbe Leslie nevetve.

- Én soha nem olvasok költött dolgokat - mosolygott mr Joshua Collie - kivéve az időjárási jelentéseket. - Vihogott, aztán hozzátette: - Úgy-e, ez jó volt?

Leslie kíváncsian nézett az emberére.

- Ön nem látszik riporternek - mondta és Joshua mosolya még jobban elszélesedett.

- Egyik riporter sem látszik annak - mondta. - Ebben mulják felül a riporterek a zenészeket és a híres írókat: sohasem látszanak azoknak, amik.

- Nos és miért fordul éppen hozzám? - kérdezte Leslie türelmetlenül. - Talán azt képzeli, hogy tudok valamit a nagy orgazdákról?

Joshua megnedvesítette az ajkát. Kényes ügy volt ez és most érkezett el küldetésének legkényesebb részéhez. Egész idő alatt, mióta Leslievel beszélt, folyton azon törte a fejét, hogy ugyan hol és milyen körülmények között is találkozott vele azelőtt?...

Olykor, mikor a riporterek a törvényszéken várják egy-egy gyilkos ítéletét vagy más fontos dologban járnak, az apróbb ügyek jönnek-mennek, föl se keltve a várakozó ujságírók érdeklődését. Valószínűleg John Leslie is ilyen körülmények közt volt a vádlottak padján és Collie csak futólag látta ezt a kemény, símára beretvált arcot, amelynek emléke aztán elmosódott.

- Egészen őszinte akarok lenni önhöz, mr Leslie... vagy Leslie kapitány a helyes?

- Nekem mindegy - felelte a másik.

- Néhány nappal ezelőtt érintkezésbe léptem Barrabal főfelügyelővel - folytatta Collie és látta, hogy a másik a szemöldökét ráncolja. - Írtam neki ebben az ügyben, ő pedig azt válaszolta, hogy önnel kellene beszélnem.

- Miért... velem?

Joshua tétovázott, de az áldozata kisegítette.

- Elmondta önnek, úgy-e, hogy börtönviselt ember vagyok, aki nyilván be van avatva mind abba, ami az alvilágban történik?

- Köszönöm - mondta mr Collie hálásan.

- És hogy, egyéb bűnözőkhöz hasonlítva, kissé talán fölötte állok átlagos intelligenciájuknak és így talán rá tudom vezetni önt annak a főfő-orgazdának a nyomára?

- Nagyon lekötelez - mormogta Collie.

- Nos, pedig nem tehetem - mondta Leslie határozott hangon. - Ha legközelebb találkozik Barrabal főfelügyelővel, megmondhatja neki rólam...

- Csak jót mondjon a halottról - dünnyögte Collie. - Még nem halt ugyan meg, de az ujsághírek nagyon aggasztók... Szóval semmi lehetőség arra, Leslie kapitány, hogy a legcsekélyebb célzást is tehetné, amely engem összeköttetésbe juttatna A Besúgóval?

Leslie a fejét rázta.

- Nincs - mondta.

Joshua felállt.

- Nem fogom látni Barrabalt, mert őt senki sem látja.

Ránézett az ajtóra, amely a folyosó felé szolgált és elvonatkozva bámulta.

- Legalább is... senki veszedelmes ember - tette hozzá halkabban. - Sajnálom, hogy nem tud a segítségemre lenni. Majd találok valakit, aki esetleg tud. Mondhatom, mr Leslie, végig kutatom Londont, amíg rá nem akadok A Besúgóra, mert valahogyan a vérem súgja, hogy A Besúgó lesz a legnagyobb bűnügyi szenzáció, amely Crippen óta nyomtatásban megjelent.

Beszéd közben erősen ránézett Lesliere, de a jóképű vezérigazgatónak a szeme sem rebbent.

- Ön elbűvöl engem - mondta szárazon. - Az egyetlen dolog a világon, amit szeretnék, az lenne, hogy valami jó történettel szolgálhassak az ön érdekes lapjának. És az a tény, hogy nem tudom Önt lekötelezni, éjszakákon át nem fog nyugton hagyni engem.

De a gúny nem fogott Joshua Collien.

- Nem tehetne legalább valami... célzást erre... erre a... A Besúgóra?

Leslie ásítást nyomott el.

- A Besúgó nyilván csak az ujságriporterek termékeny képzeletében él - mondta hangsúlyozottan és Joshua meghajtotta a fejét.

- Termékeny - ismételte. - Gondolom, így mondta ön? Köszönöm! Remélem, nem zavartam?

- Engem nem zavar semmi - mondta John, mikor leült az asztalához és elővette a rá várakozó leveleket.

- Jó! Elvesztettem egy igen finom nyomot. Az én értesülésem az volt, hogy ön rá tudna vezetni engem barátjának a nyomára... mikor azt mondom: „barátja”, képletesen beszélek. Nekem holtig barátom, ha szenzációs riportot írhatok belőle.

Leslie felpillantott.

- Álmodja ezeket a dolgokat? - kérdezte.

- Nem álmodom soha - mondta Joshua tetszelgően. - Agglegény vagyok.

Szünet következett.

- Azt mondják, hogy A Besúgó, mikor nem börtönben tölti napjait, úgy leplezi a műveleteit, hogy becsületes üzletembernek tünteti fel magát... mondjuk tulajdonosnak vagy igazgatónak.

Leslie föl sem pillantott és a riporter várakozott.

- Barrabal beszélte mind ezt? - kérdezte közömbösen. - Meglehetősen bőbeszédű ember, igaz?... Jó napot, mr...

- Collie - egészítette ki Joshua legszélesebb mosolyával. - Adj a kutyának gonosz nevet és akaszd fel! Ez nem rossz, mi?... Jó napot, Leslie kapitány.

Félig az ajtónál volt, mikor visszafordult.

- Önnek érdekes alkalmazottjai vannak - mondta, jóval vontatottabban, mint beszélni szokott - és, bár nem az én ügyem, mégis följogosítva érzem magamat egy tanácsadó szóra. Önnek egyik alkalmazottja, valami Tillman nevű gentleman. Isten ments, hogy rossz szót is mondjak ellene. De...

John Leslie erre már felpillantott.

- Köszönöm a figyelmeztetést, ha... figyelmeztetés akar lenni. Mindent tudok Tillmanről. Ma reggel elintéztem.

Félórával a riporter távozása után Leslie a diktafonba beszélt asztala szélén. Válaszokat diktált a reggel érkezett levelekre. Gyors, ügyes munkás volt - határozott stílusa és szokatlan szókincse segítségével nagyon rövid idő alatt végzett reggeli levelezésével. Mikor befejezte, kibontotta a *Times* példányát, amely az asztalán feküdt és átfutotta az ujdonságokat. Újra meg újra elolvasta a Barrabalra vonatkozó híradást. Rövid közlemény volt a dús hasáb közleményei között.

Senki sem tudta jobban, mint Leslie, hogy Barrabal abban a pillanatban nemcsak hogy egészséges volt, hanem erőteljesen dolgozott is. Visszafordított a lap első oldalára, és az elveszett holmik rovatát kezdte böngészni. Egyszer csak megállt a tekintete a rovat közepén, ahol ezt az egyszerű hirdetést olvasta:

> *„Péntek este tizenegy órakor elveszett egy zöld és fehér pénztárca, amelyben négy-öt kincstári bankjegy volt. Valószínűleg a Fitzjohn's Avenue közepe táján veszett el."*

Hosszú ideig tanulmányozta a hirdetést, aztán összehajtotta az ujságot és visszatette. Péntek este féltizenegykor valaki várakozni fog, hogy gyémántot és smaragdot adhasson el, amelynek értéke négy-öt számjeggyel fejezhető ki. Nem egészen egy hete ékszerlopás történt Rolhamptonban: gyémántok és smaragdok tűntek el. Az asztali naptár eszébe juttatta Leslienek, hogy péntek van.

Korán elment villásreggelizni és két óra hosszat volt távol. Mikor visszatért, hallotta, hogy Frank Sutton kereste.

- Nem nagy dologról volt szó - magyarázta Millie Trent szokatlanul kegyes hangon. - Annyi az egész, hogy mr Suttonnak két ülése van a National Sporting Club nagy mérkőzésére és azt gondolta, hogy önnek is kedve lenne elmenni oda. A másik jegyet ön használná fel.

- Használja fel mind a kettőt - mondta Leslie.

De Millie Trent olyan hangulatban volt, hogy nem lehetett elriasztani.

- Mr Sutton azt mondja, hogy a mérkőzés csak kilenc és tíz óra között fog kezdődni.

Leslie a fejét rázta.

- Kilenc és tíz óra között más elfoglaltságom lesz - mondta kellemesen... már mint önmagának.

XI.

Éppen olyan este volt, mint amelyiken Larry Graeme a Besúgóval találkozott a Putney Commonon: esős, szeles este. A Hampstead Heath szűk utcáin és tetőin végigharsogott a szél és még az erősebb fák ágait is letörte.

A Fitzjohn's Avenue, az a hosszú és plutokratikus átjáró, amely a St. John's Woodból a Hampstead Heathbe vezet, lejtős domb, amelyen a gépkocsik csak nagy zajjal tudnak felkapaszkodni. Féltizenegykor ilyen csúf estén az Avenue nem éppen kószálásra való hely. De abban a gépkocsiban, amely pontosan akkor bukkant fel, amikor az óra féltizet ütött, nyilván ráérő ember ült, aki nem sietett különösképpen.

Lefelé ereszkedett a dombon, a gyalogjáró mellé. A kormánynál ülő férfi kikandikált a baloldali nyitott ablakon. Most észrevette az emberét: a magas alakot, aki ott állt az egyik alacsony fa alatt a kövezet szélén. Senki mást nem lehetett látni a közelben és a gépvezető lába annál nyugodtabban nyomta le a pedált. De azért nem állt meg: csigalassúsággal haladt, mikor az embere elé hajtott.

- Jó estét - mondta egy barátságos hang. - Van egy kis holmim, amit szeretnék elintézni önnel...

A kocsiban ülő ember ismerte az alvilágot és pontosan tudta, hogy ki követte el a Roedean-tolvajlást. A hollandus banda volt az, annak pedig Jan Bryel volt a közvetítője - nemrégen is vásárolt tőle. Ez az ember pedig, aki most megszólalt, angol.

- Nem tudom, mit akar - mondta A Besúgó és amíg beszélt, lopva felemelte kis, erős lámpáját, amely oda volt szerelve melléje.

- Ugyan ne legyen nevetséges - mondta az idegen. - Hiszen tudja, mit akarok...

Ennyire jutott, mikor hirtelen vakító fény világított bele az arcába. A gépvezető egyetlen pillantást vetett az arcára és nyomban megismerte. Mielőtt a meghökkent férfi észbekaphatott volna, hogy mi is történt, a gépkocsi nagy zajjal eldübörgött. Ekkor három ember, aki az egyik ház előtt húzódó alacsony fal mögött bujt meg, kiugrott búvóhelyéről, de már késő volt. A gépkocsi óránként hatvan kilométeres sebességgel rohant lefelé a dombon. Két rendőr odafutott az út közepére, kigyujtva a zseblámpáját, de még jókor visszaugrott. A sárhányó így is félredobta az egyiket. Rendőrsípok szólaltak meg, a gépkocsivezető alig észrevehető lassítással befordult egyik mellékutcába, aztán két keréken rohant tovább...

- Elszalasztottuk - mondta Elford bosszankodva. - Látta a számát, őrmester?

- Egyik számát igen - felelte az óvatos őrmester. - Kis Panhard-kocsi volt.

- Kis mennykő, amelyik megüti! - dühöngött Elford. - Tankkal kellett volna idejönnünk.

- Parancsol egyet, uram? - kérdezte a képzelethíjas őrmester. Elford gorombán lehordta.

Gyors tanácskozás következett a domb tövében a szolgálatos kerületi felügyelővel, mire a csapatot elküldték, hogy vágja el a kocsi visszavonulási útját. A gépet látták az Avenue Roadon, látták a Parknál és most nyilván Camden Townon rohan végig. Az emberek üres szám-táblát láttak a domb tövénél. A vezető nyilván el tudta leplezni az azonossági jelet és a rendőrség lemondott a reményről, hogy még halljon valamit a gép felől, mikor üzenet érkezett a Holloway Roadról, hogy egy gépkocsi, amelyre ráillik a leírás, a Holloway-börtönnel szemközt megugrott a villamos síneken, belerohant egy lámpaoszlopba és szétzúzódott. Az összeütközésnek nem volt szemtanuja, de egy rendőr meghallotta a csattanást, odament és ott találta a kocsi roncsát a kövezeten. A vezető komoly sérülés nélkül menekülhetett, látni semmi esetre sem lehetett sehol.

A rendőrségi gépkocsi odavitte Elfordot a színhelyre, ahol - körülvéve kis embercsoporttól, amelyet még a könyörtelen időjárás sem tudott szétkergetni - ott hevert a kocsi roncsa.

- Rá fog jönni, hogy lopott kocsi volt - mondta Barrabal, mikor Elford telefonon jelentést tett neki és gyanuja később be is igazolódott. A gép kilenc hónappal azelőtt tűnt el a Worcester-cityből.

Elford alaposan átvizsgálta a kocsi belsejét és két fontos felfedezést tett. Legelőször is: keskeny, duzzadt, barna borítékot talált, amelynek címoldalán a Midland-bank egyik londoni fiókjának a cége volt. A második lelet Londonnak összehajtott kis térképe volt, amelynek vászon hátlapjára rá volt ragasztva az eladó könyvkereskedés londoni cimkéje. Ez maga is elég lett volna némi nyomnak, de Elford még meglepőbb dologra bukkant. A térképet nyilván támasztéknak használta valaki, aki kemény ceruzával irt és a térképen határozott jelek maradtak, amelyeket azonban nem lehetett kibetűzni. Elford beletette a térképet a borítékba és elvitte magával a Scotland Yardba, ahol a szakértő egy óra mulva fényképet tett Barrabal és segédje elé. A fényképen ez a töredékes írás látszott:

„Találkoz... park... 3 óra 30... gyon sürgős. J. L.”

Barrabal a fényképről Elfordra nézett.

- J. L. - mondta elgondolkozva. - Mit gondol, ki lehetett ez?

- Talán „John Leslie”? - kérdezte Elford.

Barrabal letekintett a még nedves fényképre.

- Nyilvánvalóan John Leslie - ismételte - és kétségtelenül miss Beryl Stedman az, akinek a meghívás szólt. Milyen ostoba!

Érdekes: ebben a pillanatban nem John Lesliere gondolt.

XII.

John Leslie másnap reggel bekötött jobbkézzel ment fel irodájába és, bár Millie Trent türelmesen várta a baleset elbeszélését, egyáltalán nem volt közlékeny. Mikor aztán a lány megkérdezte, hogy mi történt a kezével, azzal förmedt rá: „Semmi!” Később leereszkedett annyira, hogy elmondta, hogy aznap reggel beretválkozás közben elejtette a beretváját és a beretva a kezefejére esett.

Sutton a szokott módon rokonszenves volt, de vezérigazgatója sem bizalmasságot, sem rokonszenvet nem tudott gerjeszteni.

- Milyen furcsa baleset, úgy-e? - kérdezte Millie.

- Mit akar ezzel mondani? - fortyant fel Sutton és Millie elnémult. Mert különös dolog, de az egyetlen személy, akihez Frank Sutton nem volt éppen barátságos, a titkárnője volt. Nem egyszer Leslienél is Lesliebb volt a leányhoz. Durva, sőt erőszakos tudott lenni harmadik személy jelenlétében és, hogy a leány engedelmesen fogadta rendreutasításait, ugyancsak érdekes körülmény volt.

Aznap Leslie csaknem barátságos volt az alkalmazottakhoz és erre meg is volt az oka: Beryllel készült villásreggelizni és ebben a találkozásban több volt a titkolni való, mint a többiekben.

- Utálom érte magamat, de Lewnak határozottan hazudtam - mondta Beryl bűnbánóan, mikor bementek az egyik étterem forgóajtaján a Piccadillyn.

- Azt hiszem, nekem is utálnom kellene magamat, amiért rászedtem az én nemes szívű főnökömet... - kezdte Leslie, de a leány kínos tekintete megállította. - Sajnálom.

Most már szinte alázatos lett:

- Nem is tudom, miért kellene kigúnyolnom ön előtt Suttont.

A leány azt gondolta magában, hogy ő tudná. De nem akarta megmagyarázni.

Leslie nagyon keveset evett és kedvetlennek látszott. Beryl azt hitte, hogy a sebét fájdítja, de Leslie sietve megnyugtatta, hogy nem.

- Ma olyan különös. Talán bántja valami? - kérdezte Beryl.

John csak sokára tudott válaszolni erre.

- Igen. Ön bánt engem, ön és a házassága.

Beryl igyekezett a beszélgetést elterelni erről, kissé esetlenül, mint gondolta. A szíve gyorsabban dobogott, mert ösztönszerűen tudta, mi következik.

- Nem engedem, hogy feleségül menjen Frank Suttonhoz - mondta John. Tagoltan, határozottan beszélt.

- Drága Johnom! - A leány reménytelenül rázta a fejét. - Milyen képtelen beszéd ez... igazán!

- Nem mehet feleségül Frank Suttonhoz, akármilyen csodálatra méltó férfi, akármilyen alkalmas férj is - folytatta John Leslie.

Halálos komolysággal beszélt. A szemében olyan tekintet volt, amilyet a lány még nem látott soha.

- De... miért?

John feleletre nyitotta a száját, de nem talált szavakat. Megdöbbent, mikor ráeszmélt, hogy micsoda játékot játszik.

- Különféle okokból.

Igyekezett vidámabbá tenni a hangját, igyekezett tréfás színbe öltöztetni a drámát.

- Ön sokkal értékesebb, hogysem egyetlen férfi is megérdemelné - mondta.

De a leány nem mosolygott, és nem akarta eltéríttetni magát a kérdéstől.

- Miért? - ismételte konok következetességgel.

John megdöbbent, hogy talán megijesztette a leányt, de még inkább azon, hogy a leány kételkedhetnék az ő őszinteségében. Ez a kettős félelem lenyügözte a nyelvét.

- Nem szereti, hogy férjhez megyek...?

- Akárkihez! - tört ki John. - Ha nem Frank Sutton volna, és Isten látja a lelkemet, nem óhajtom, hogy ön hozzá menjen... de volna bár a világ legalkalmasabb férfia, még akkor sem engedném önt!

John látta, hogy beszéde közben hogyan váltakozik a leány arcának színe. Látta, hogy Beryl ajka mozog, amint halkan ismétli a hallottakat.

- Szeretem - mondta John.

Ebben a pillanatban valami miatt elfordította a fejét. Most látta csak, hogy Lew Friedmann majdnem egészen fölébe hajolt és hideg düh szikrázott a szemében.

XIII.

Leslie maga volt a hidegség. Arcának egyetlen izma sem rebbent meg ettől a gyűlölködő tekintettől.

- Parancsol leülni? - kérdezte társalgási hangon. - Eszméletén van?

Lew Friedman nem felelt. Előrántott egy széket az asztal mellől és leült.

- Az édességeknél tartunk, rendeljek valamit önnek is?

- Nem kérek semmit - mondta a másik zordonan - csak egy kis beszédem lenne önnel.

Úgy látszott, nem tudja rávenni magát, hogy ránézzen a leányra, de mikor végül mégis ránézett, barna szemében olyan gáncs tükröződött, hogy a leány csaknem sírva fakadt.

- Sajnálom, Lew bácsi - hebegte Beryl.

- Rendben van, kedvesem. - Megveregette a leány kezét. - Amit nekem mondtál, megengedhető hazugság volt. Találkozni akartál ezzel a... gentlemannel és ezt, természetesen, nem akartad megmondani nekem. Spongyát rá!

A következő öt perc kényelmetlen, kínos volt két lélek számára. Leslie habostortát evett, de nem nagyon sietett vele. Egészen jelentéktelen tárgyakról csevegett. Szegény Beryl mereven ült, várva a kitörést, amelyről tudta, hogy elmaradhatatlan. Végre Leslie végzett a süteménnyel és Beryl, mintha csak ezt a jelet várta volna, gyorsan felállt és odanyujtotta a kezét Johnnak. Aztán Lew felé fordult, megfogta a karjánál és kissé odább vezette.

- Remélem, nem leszel nagyon... udvariatlan? A gáncs engem illet... az én ötletem volt ez a találkozás.

Lew megveregette a leány vállát.

- Nagyon udvarias leszek... ne aggódjál, kedvesem. Mikor először megpillantottalak benneteket, fel tudtam volna dönteni egy házat, de ez a hideg sátán okosabb, mint én. Nem fogunk lármát csapni.

Nem kísérte a leányt az ajtóig, hanem megvárta, míg alakja eltűnik, aztán úgy fordította a székét, hogy szemközt ült John Leslievel.

- Nos, fiatalember, néhány szavam volna önhöz.

Leslie hátradőlt székében, az ajkát megveregette szalvétájával, aztán cigarettára gyujtott.

- Mennél kevesebb, annál jobb, ha ilyen hangon akar beszélni - mondta. - Hangszínezet dolgában meglehetősen kényes vagyok.

Lew összeszorította az ajkát, mintha vissza akarná fojtani első feleletét.

- Ön bizonyára tudja, hogy unokahugom feleségül fog menni egy becsületes... tisztességes... derék... férfihoz?

Minden jelzőt külön hangsúlyozott.

- Hallottam felőle valamit - mondta Leslie. - De szeretném, ha nem hangsúlyozná annak a férfinak a becsületes vagy derék voltát. Ez olyan szemrehányást és ellentétet jelent, amely rám nézve sértő.

Lew Friedman elnyomta készülő kitörését.

- Tudja, hogy Beryl már menyasszony. Ez elég önnek, úgy-e? Ön tudja.

Leslie bólintott.

- És azt is tudja, hogy Beryl kedveli önt... Én nem kertelek vele, hanem megmondom önnek nyiltan, mint férfi a férfinak! Kedveli önt és két centért elhajítaná egész élete boldogságát, mindazt, amit én kiterveztem az ő számára és elmenne önnel a pokolba!

Leslie lassan megrázta a fejét.

- Szeretném, ha ön így értené.

- Ha nem tudja, akkor együgyű! - csattant fel Lew Friedman. - És megmondok önnek még valamit, Leslie. Mielőtt azt kellene látnom, hogy az a leány tönkretenné az életét azzal, hogy feleségül menne egy olyan férfihoz, mint ön, lelőném önt! Ez nem afféle dühös beszéd, ez igaz, mint a szentírás. És ha ön netán rábeszélné a leányt, hogy szakítson Suttonnal és megossza a sorsát önnel, én a világ végéig is utána mennék önnek és elintézném. Azt hiszem, ez elég érthető beszéd.

Leslie leverte cigarettájáról a hamut és csöndesen fölnevetett.

- Úgy látom nagyon komolyan beszél és én bámulattal adózom önnek ezért. Lehet, hogy én is ugyanezt cselekedném Frank Suttonnal, ha úgy gondolnám, hogy szerencsétlenné teszi Berylt.

Lew rámeredt Leslie arcára, mintha ki akarná olvasni belőle a gondolatait.

- És most figyeljen, Leslie, röviden megmondom a magamét - folytatta. - Azt kívánom, hogy lépjen ki Sutton szolgálatától és menjen világgá és pedig még a mai napon! Adok önnek kétezer fontot. Ennyi elég ahhoz, hogy új életet kezdjen. Mindent tudok önről, Leslie; ön régi börtöntöltelék, én pedig elmondom önnek azt, amit a leánynak is elmondottam. Én is kitöltöttem a magam idejét! Ismerem az ön életét, mert én is ugyanazt éltem és inkább halva akarom látni önt is, a leányt is, mintsem megengedném, hogy az ő szíve is megszakadjon, ahogyan az édesanyjáé megszakadt. Szeretem önt, Leslie és őszinte akarok lenni önhöz. Ön férfi, és remélem, tisztességes férfi. És tudom, hogy nem hiába fordulok önhöz. Átadok nyomban egy csekket. A bankok három óráig nyitva vannak, úgy hogy ön már ma este elutazhatik Angliából...

John Leslie kapitány a fejét rázta.

- Ne fáradjon vele - mondta gyorsan. - Nincs az a pénz, amelyért elhagynám Angliát, még pedig igen fontos okból. Ellenben alkut akarok kötni önnel.

Áthajolt az asztalon.

- Megígérem önnek - folytatta - hogy meg sem kísérlem a találkozást Beryllel a leány esküvőjének előestéjéig. Mikor lesz az esküvő?

- A jövő csütörtökön - mondta Friedman pillanatnyi gondolkodás után.

- Jó! - bólintott a másik. - Megengedi, hogy szerdán este meglátogassam önt Hillfordban?

Lew Friedman tétovázott.

- Meg - felelte végül. Az, hogy nem szabott feltételeket, olyan körülmény volt, amely kissé gyanakvóvá tehette az olyan tapasztalt embert, mint Leslie.

- Azt a bizonyos kétezer fontot pedig csak tartsa meg, Friedman. Ön derék cimbora. Tartsa meg az ígéretét, én is megtartom az enyémet. Nem találkozom Beryllel szerdán estig.

Alig távozott el Leslie az étteremből, Friedman már a telefónnál volt. Frank Suttonnal beszélt tíz percig. A beszélgetés teljes mértékben kielégítette Lew Friedmant, aki visszahajtott gépkocsiján Wimbledonba.

Beryl a szobájában volt, mikor Lew megérkezett, de aztán lement teázni, kissé gyanakvóan. De kétségei Lew Friedman viselkedése és John Leslievel történt beszélgetése felől nyomban eltüntek, mikor Lew szívélyesen köszöntötte.

- Igazán, Beryl, huncut kis leány vagy - mondta Lew, mikor kiöntötte a teát. Az volt az egyik bogara, hogy csak ő érti a teafőzés titkát. - Hanem azért, a te kis füllentésed miatt, igazán szégyenlem magamat!

Mielőtt a leány kifejezhette volna bűnbánatát, Lew már folytatta:

- Beszélgettem azzal az ifjú... legénnyel... Kedvelem Lesliet, Beryl: van benne valami, ami tetszik nekem, sötét multja ellenére is. Nem gondolom ugyan pillanatra sem, hogy Frank meg tudja javítani, de ha valamikor is az volna a szándékom, hogy kiegyenesítsek egy görbe jellemet, hát Leslien kezdeném.

Beryl nyelt egyet: az egyetlen dolog, amire gondolni sem akart, az John Leslie dicstelen története volt.

- Kegyetlen voltál vele? - kérdezte, míg a teát szürcsölgette.

- Nagyon udvarias voltam - vihogta Lew. - Kétezer fontot is fölajánlottam neki, hogy egy kicsit magának élhessen. De nem fogadta el.

A leánynak megdobbant a szíve.

- Mit kívántál tőle... a pénzért, úgy értem.

Lew letette a csészéjét és megtörölte zsebkendőjével az ajkát, mielőtt felelt.

- Azt kívántam, hogy hagyja el az országot és engedjen módot neked meg Franknak egymás boldogítására.

Hosszú csönd következett.

- Nem fogadta el a pénzt - folytatta Lew. - De nemcsak hogy a pénzt nem fogadta el, hanem nem hajlandó semmit sem teljesíteni abból, amit kívántam, kivéve azt, hogy megigérte: szerda előtt, szóval az esküvőd előestéjéig, sem nem ír neked, sem nem találkozik veled.

Beryl mindig tudta, ha Lew valami olyan dolgot mondott el neki, ami nehezére esett: olyankor mindig fölemelte a hangját. És Lew most hangosan beszélt.

- *Holnap* van az esküvőd előestéje, Beryl. Azt akarom, hogy szombaton reggel esküdjél meg Frank Suttonnal.

Lew látta eltűnni Beryl arcából a vért. Látta szinte hisztérikus fejrázását. Azért gyorsan tovább beszélt.

- Tudod, hogyan gondolkozom erről a dologról, Beryl. Nos, szeretnék minél előbb túl lenni rajta. Beszéltem Frankkal telefonon és Frank éppúgy húzódott a dátum dolgában, mint te, mert minden dolgát úgy intézte már, hogy csütörtökön utaztok. De az ő körülményei olyanok, hogy abban a percben otthagyhatja az üzletét, amikor neki tetszik. Úgy-e, megteszed az én kedvemért, Beryl?

- Holnapután?

Lew bólintott. Egyetlen pillanatra le nem vette tekintetét a leány arcáról. Arról az arcról pedig belső küzdelmet olvasott le és amikor a leány végre igent mondott, Lew megkönnyebbülve lélegzett fel.

- Leslienek is jobb lesz... úgy értem, ha komolyan szeret téged... ha megtudja, hogy a dolog megtörtént. Könnyebb lesz neked is, neki is.

Gyengéden megveregette a leány karját.

- Talán igazad van - mondta Beryl gépiesen és felment a szobájába.

Mit tegyen most? Telefonáljon John Leslienek? És ha telefonálna is, mit mondhatna, mit tehetne? Nem akarata ellenére akarják férjhez adni, nem olyan férfihoz, akit útál. Frank Suttont éppúgy kedveli, mint akármelyik más férfit. Frank pedig szereti őt, hiszen maga mondotta. És ő, Beryl, nem mondhatja meg magának az igazságot, még csak nem is elmélkedhetik a maga érzelmeiről, nem vizsgálgathatja a tulajdon szívét. Összeszorította fogát az elkerülhetetlen végzet előtt és komornak, szívet fájdítónak látta a jövőt.

Hallotta Frank érkező gépkocsiját, de csak hosszabb idő mulva ment le a könyvtárszobába, üdvözölni a vőlegényét. Mikor lenyomta az ajtó kilincsét, Lew hangját hallotta.

Mr Friedman nagy ujságolvasó volt és szokása szerint - amely nem ritka az ujság-molyok társadalmában - olvasmányait olyan első kézből kapott információkként adta tovább, mintha ő maga szerezte volna őket türelmes nyomozással.

- „...a rendőrség úgy vélekedik, hogy A Besúgó gépkocsija volt. Felborulhatott a villamos síneken, amikor ördöngős gyorsasággal haladt és csoda, hogy a fickó el nem pusztult bele. A rendőrség azt hiszi, hogy testének valamelyik részén meg kellett sérülnie és most vizsgálódnak a kórházakban... a törött üvegen vérnyomok maradtak. Az a legvalószínűbb, hogy megvágta a kezét."

Beryl megkövülten állt ott, keze a kilincsen. Mert abban a pillanatban John Leslie megsebesült keze jutott az eszébe!

XIV.

Lew Friedman, mint tapasztalt megfigyelő, észrevette Beryl belső felindultságát, de olyan magyarázatot talált rá, amellyel tökéletesen beérte.

- Jőjj be, kedvesem. Frank beszélni akar veled.

Frank kissé megzavarodott, Beryl legalább is úgy gondolta és, mikor a gyámja hirtelen eltűnt, Frank mintha csak nehezen tudta volna okát adni a maga kedvetlenségének. Beryl azt gyanította - igaztalanul, mint kiderült - hogy Lew elárulta előtte a villásreggelijét.

Frank egyszer vagy kétszer kiment a szobába, mert a telefónt hallotta, vagy legalább is vélte hallani. Fontos hívást várt, magyarázta Berylnek.

- Nem sétálnánk egyet a kertben? - kérdezte esetlenül, miután előbb annyi közhelyet mondtak el egymásnak, hogy Beryl szeretett volna feljajdulni.

A ház mögött széles kő-terrasz volt, azon sétálgattak.

- Hogyan érinti ez a terv-változtatás, Beryl? - kérdezte végül Frank. - Engem meglehetősen bosszant.

- Miért? - kérdezte a leány.

Frank hirtelen ránézett, azon tünődve, hogy gúnyból kérdezi-e? Soha nem volt egészen bizonyos a leány felől, pedig már öt vagy hat esztendeje ismerte. A szerelmük is természetellenes, korlátozott vonalak között mozgott. Lew maga is úgy jellemezte, éppen mielőtt a leány belépett a szobába, hogy „lassú úszás volt a házasság felé!”

- Őszinte akarok lenni önhöz, kedves Beryl. Mi szörnyen szeretjük egymást, azt tudom. Legalább is én nagyon szeretem önt és az a nap, amelyen megesküdhetünk, életem legboldogabb napja lesz. De nem vagyok együgyű és tudom, hogy ön nem töri magát a házasság után és el tudom gondolni, hogy Lew intézkedése nagy meglepetés lehetett önnek. Ez az egyik szeszélye neki. Én igyekeztem lebeszélni róla és nem tudom elképzelni, hogy vajjon miért is sürgeti annyira a cerimóniát.

Lew nyilvánvalóan nem beszélt John Leslieről és a leány hálás volt ezért.

- Minden tervemet ahhoz szabtam, hogy csütörtökön utazunk és, bár ez nem fontos, alaposan meg kell dolgoznom azért, hogy a dolgokat kellő időre elrendezzem. Ez azért is nehezebb, mert Lew, nem tudom milyen okból, azt akarja, hogy senkinek se mondjam meg az irodámban, hogy mikor lesz az esküvő. Szeretném, ha ön őszintén megmondaná, hogyan vélekedik erről a kérdésről.

Beryl sokat gondolkozott a dolgon, de nem jutott semmi olyan eredményre, amelynek ő vagy Frank hasznát vehette volna.

- Beleegyeztem - mondta a leány. Ez ugyan sovány felelet lehetett egy kíváncsi szerelmes számára, de Beryl az élete árán sem tudott volna egyebet kiokoskodni.

Frank beleöltötte karját a Berylébe. És szerelmük sajátságos útja olyan volt, hogy a bizalmasságnak még ez az apró cselekedete is kényelmetlen volt Berylnek. Talán ezt érezte meg Frank, mert nyomban visszahúzta a karját.

- Úgy gondoltam, legjobb lenne Skótországba mennünk. Ismerek ott egy csínos szállót a hegyvidéken és már elő is jegyeztettem lakásunkat jövő csütörtöktől kezdve.

Ez megint különös dolog volt. Beryl most eszmélt rá először, bizonyos riadalommal, hogy még nem is beszélgettek a mézeshetekről. Erőltetnie kellett magát, hogy érdeklődni tudjon a kérdés iránt.

- Skótországban épp olyan jó, mint akárhol másutt - mondta és felelete elnémította vőlegényét.

Föl-alá sétáltak a virágos terraszon és egyetlen szó nem hangzott el köztük, míg Frank meg nem szólalt:

- Lew szörnyen nagylelkű volt. Nagyon szépen gondoskodott önről, nekem pedig csekket ad húszezer fontról, hogy kiszélesíthessem az üzleteimet. Ha a magam hajlamát követném, csütörtökön nagy örömnapot rendeznék és az egész összeget szétosztanám alkalmazottaim között. Szegény öreg Leslienek is kijutna a maga része és tudna vele mit kezdeni.

Nevetett, de jókedvének nem támadt visszhangja a leány szívében. Beryl örült, mikor Lew hangját hallotta, aki megdorgálta azért, hogy ilyen hűvös délutánon a szabadban marad.

Frank nem maradt ott estebédre, amiért Beryl nagyon hálás volt. Mihelyt csak tehette, felment a szobájába, elővette kis írómappáját és elkezdett levelet írni John Leslienek. De akárhogyan próbálgatta is, sehogysem akadt rá a kellő szavakra és a negyedik kísérlet után lement mr Friedmanhoz a könyvtárszobába.

Szeretett volna bizonyos lenni egy pontban, azért az első adott alkalommal megkérdezte:

- Beszéltél Franknak mr Leslieről?

Lew levette a szemüvegét és térdére tette az ujságját.

- Igen. Annyit mondtam el neki, amennyit szükségesnek véltem, hogy tudjon és pedig azt, hogy Leslie beleegyezett abba, hogy esküvőtök előestéjéig nem találkozik veled.

- Nem kérdezte, hogy miért?

- Nem. Nem tudja, miért ellenzem annyira barátságodat John Leslievel és nem az a pillanat volt, amelyben ezt megvitathattuk volna.

Berylt kissé meghökkentette ez a válasz.

- Frank azt mondta, nem érti, miért nem akarod, hogy az irodában bárki is megtudja, mikor lesz az esküvőm.

Lew mosolygott.

- Akkor nagyobb bolond, mintsem gondoltam - mondta derűsen és a társalgás ezzel a ki nem elégítő megjegyzéssel fejeződött be.

Mikor Beryl kiért a hallba, az inas az ajtóban állt, egy sürgönykihordó fiúval beszélgetve. Az inas hátra fordult, mikor meghallotta, hogy a könyvtárszoba ajtaja becsukódik.

- Sürgöny mr Sutton számára - mondta. - Átveszi a miss?

Berylnek első gondolata az volt, hogy beküldi a sürgönyt Lewhoz. De aztán mégis maga bontotta fel. Talán ez az a telefonüzenet, amelyet Frank várt.

„Lakás fenntartva Jackson-párnak. Pacific."

Bevitte a sürgönyt. Lew elolvasta és a fejét csóválta.

- Talán valami rendelés, amelyet Frank teljesített... bizonyára valamelyik üzletfele számára. Megtelefonálom az irodájába.

Beryl felment a szobájába és egészen megfeledkezett a Jackson-párról, Frankról, az üzletéről - mindenről. Az ötödik hiú kísérletbe kezdett, hogy levelet írjon John Leslienek.

XV.

A *Megaphone* igazán ragyogó ujság volt, igazán ragyogó munkatársakkal, tulajdonosa pedig talán a legragyogóbb csillag volt a hírlapirodalom égboltozatán. Ő maga is elég gyakran megvallotta ezt. Ha ujságjának volt valami fogyatkozása, az az összefüggésnek bizonyos hiánya volt. Hétfőn reggel világot rázó ujdonsággal jelent meg, de kedden reggel megfeledkezett erről a szenzációról, amely címbetűit dagasztotta és új, még világot-rázóbb ujdonsággal szolgált, amelynek tárgya teljességgel elütött az előző nap „bombá"-jától.

De „A Besúgó" dolgában következetes és összefüggő maradt. Ezt a történetet nem ejtette el és alig volt nap, amelyen ne lett volna valami lángelméjű föltevése A Besúgó kilétéről és dolgairól, óriási vagyonáról, műveleteinek kiterjedéséről és hasznáról.

Az egyetlen férfiú, akit valóban bosszantott az ujságnak ez a következetessége, mr Field volt, a *Post-Courier* kiadója.

- Levernek bennünket, Collie - mondta haragosan másnap reggel. - Olyanok vagyunk mellettük, ön meg a *Post-Courier*, mint egy darab száraz sajt.

Mr Collie felsóhajtott, sietve végigkutatta a zsebeit cigaretta után és a kutatása sikertelen maradván, felkapta a kiadó asztaláról a cigarettásdobozt és kiszolgálta önmagát.

- Száraz sajt... - kezdte.

- Ne vegye betű szerint - csattant rá Field. - Menjen át a Scotland Yardra és ne engedjen, amíg Barrabal elé nem jutott.

Mr Collie sóhajtott.

- Ragaszkodik ahhoz, hogy nem ad intervjút és, ha én ragaszkodom ahhoz, hogy felmegyek a szobájába, ők meg ragaszkodnak ahhoz, hogy engem kihajítanak. Hiú kísérletnek látszik... vitatkozni a földrengéssel.

- A *Megaphone* azt mondja... - kezdte Field, felemelve az ujságot és mr Collie türelmesen behúnyta a szemét.

- Meglep, hogy ön ilyen ujságot olvas - mondta. - Ezzel rossz példát ad a fiatal riportereknek.

- Ismeri ön a „Leopárdok Klubját"? - kérdezte Field mintegy mellékesen és mr Collie rámeresztette a szemét.

- Nemcsak hogy ismerem, de tiszteletbeli tagja is vagyok - mondta. - A társaság rossz, de a sör jó. Miért kérdi?

Field jó ideig gondolkozott, míg végre megtalálta azt a gondolatot, amely meggyújtotta a rakétát.

- Ó, igen... valaki azt mondta a sajtóklubban, hogy a „leopárdok Klubja" a legmélyebb rókatanya. Azon gondolkoztam, nem lehetne-e onnan kiugratni valamit?

- Vadászkifejezések - dünnyögte mr Collie -, amelyek arra céloznak, hogy a beszélő a legjobb körökben mozog. Én nem egyszer ugrattam ott és bár sok rókát láttam és szalasztottam meg, mr Field, még mindig nem kaptam meg azt a rókát, amelyikre szükségem volna. Nem is vagyok bizonyos benne, hogy csakugyan róka-e? Nincs zavaróbb valami, mint rókát nyomozni és... tigrisre akadni.

- Kutasson Barrabal után - ajánlotta mr Field.

De Collie meg sem kísérelte, hogy találkozzék Barrabal főfelügyelővel. Inkább Frank Sutton irodája felé irányította lépteit. Nagyon óhajtotta látni a sötét Tillmant és ki fog derülni, hogy miért akart inkább Tillmannal találkozni, mint Barraballal.

Egy dologról ugyanis meg volt győződve Joshua Collie. Arról, hogy Barrabal nem mondhatja meg neki azt, amit Tillman nem tud.

A Post-Courier főriportere, ha minden körülményt előre látott volna is, akkor sem érkezhetett volna fontosabb pillanatban mr Frank Sutton irodájába.

Voltak idők, amikor miss Millicent Trent kissé nehezen volt elviselhető. John Leslie, mikor reggel belépett az irodába, látta, hogy valami felbosszantotta ezt a csinos, makrancos hölgyet, aki a legsavanyúbb kedvében van, mint azt a fiatalabb tisztviselők és gyakornokok már korán reggel fölfedezték. Miss Trent ugyanis rendszerint az alantasokon töltötte ki a maga rossz kedvét és ritkán támadt rá szándékosan a vezérigazgatóra - de ezen a reggelen alig ért be az irodába John Leslie, a miss már belekötött:

- Ma reggel megfeledkezett csinos kis kötéséről, Leslie kapitány.

Leslie ránézett a kezére: vékony, piros sebhely volt rajta.

- Csínos kis kötésemre ma reggel nincs szükségem - mondta derűsem és ez rávallott: jó hangulatban lenni, mikor miss Trent csípős kedvű. - A jodin és az egészséges hús megtette a magáét. Nincs szüksége a safe deposit kulcsára?

Miss Trent rend szerint elkérte tőle reggel a kulcsait, hogy hozzájusson némely könyvekhez, amelyekre levelezése miatt szüksége volt. És ma, John Leslie nagy meglepetésére azt felelte a miss:

- Nincs.

Egy ideig szótlanul dolgoztak, ki-ki a maga asztalánál, elmerülve gondolataiba, de ezeknek semmi közük sem volt a levelekhez, amelyeket vizsgálgattak. Egyszerre csak a miss megszólalt:

- Elmegy az esküvőre?

Leslie felpillantott.

- Melyik esküvőre? Ó, talán Suttonét érti? Nem hiszem.

- Meghívták?

Miss Trent hangjában volt valami rosszakarat és Leslie most jobban szemügyre vette a leányt. A legtöbb nő nem éppen tetszetős látvány olyankor, mikor rosszkedvű, de Millie Trent egyike volt azoknak a szokatlan teremtéseknek, akiknek a harag tüze bizonyos vonzó külsőt kölcsönöz. Nyugodt kedvében is elég csínos volt, de a heves érzelmek egyenesen széppé tették.

- Ön szinte sugárzik ma a haragtól. Mi történt? - támadt rá John Leslie.

- Megér egy kis felindulást, hogy egyszer bókot is kapjon öntől az ember - felelte Millie Trent nevetve. - Azt kérdeztem, meghívták-e az esküvőre?

- Engem soha nem hívnak esküvőre - mondta Leslie jókedvűen.

- Akkor beszélek Suttonnal, hogy küldjön kártyát önnek is - felelte a leány, megint azzal a rosszakaratú mosollyal.

- De ön... csak elmegy? - kérdezte Leslie.

- Miért mennék? - csattant fel a leány.

Leslie hátratolta székét az asztaltól, két kezét mélyen a zsebébe süllyesztette, a fejét féloldalt billentette, ami mindig baljós testtartása volt neki és a leány egy pillanatra megremegett.

- Meglehetős későn jöttem az irodába tegnap este - mondta Leslie sokat mondóan és Millie Trentnek elállt a lélekzete a hirtelen támadásra.

- Ön itt volt késő este? Mi közöm nekem ehhez?

- Ön is itt járt. És egyiptomi cigarettáinak sajátos illatáról ítélve, Frank Sutton is itt járt.

- Miért ne járt volna? És miért ne jártam volna én? - feleselt a leány kihívóan és hangja remegett a dühtől. - Titkárnője vagyok neki vagy nem? Mi van ebben helytelen?

Leslie nem felelt a kérdésre.

- Mióta ismeri Frank Suttont? Hosszú évek óta, igaz? Nagyon csínos leány lehetett, mikor a szolgálatába lépett - vélte John.

Millie Trent most már összeszedte magát, bár fehér volt és remegett.

- Mi az ördögöt akar ezzel mondani! - lihegte.

De tévedett, ha azt hitte, hogy Lesliet zavarba kergeti.

- Azt akarom mondani - felelte Leslie vontatottan - hogy ön minden héten két este itt van vele, pedig ennek semmi okát sem látom. Elég jól ismerem ennek a vállalatnak az ügyeit és azok miatt semmi életbevágó szükség nincs arra, hogy egy... hm... vőlegény titokban találkozzék irodájában a titkárnőjével...

- Úgy látom, ön úgy véli, hogy... valamelyik étteremben kellene titkosan találkozniok!? - A leány hangja remegett a dühtől. - Vagy a parkban, mikor a leány egy más férfinak a jegyese, igaz?... A férfi háta mögött settenkedni és el próbálni téríteni tőle a leányt... Így gondolja ön?

De Leslie rendületlen volt.

- Én nem magamról beszélek, hanem önről - mondta. - És pedig az ön érdekében. Véletlenül tudok egyet-mást Frank Sutton magánéletéből. Ha azt hiszi, hogy ön az egyetlen leány, akivel ő a hivatalos órák után ebben az irodában találkozik, akkor gyászosan téved.

Leslie azt hitte, a leány egyenesen ráugrik. Millie Trent arca most már nem volt szép: a harag úgy eltorzította, hogy Leslie alig ismert rá.

- Hazudik! Hazudik! - rikácsolta. - Nincs itt senki más... Nem találkozik senkivel... gyáva tolvaj!... Kivette önt a börtönből, becsületes kenyeret adott önnek... tolvaj!

A leány levegő után kapkodott és Leslie felhasználta a szünetet.

- Mondani akarok önnek valamit... lehet, hogy érdekli. Frank Sutton feleségül vesz... vagy legalább is úgy gondolja, hogy feleségül vesz egy jó teremtést. Lehet, hogy Frank Sutton olyan fehér... mindenki azt mondja, hogy olyan fehér, amilyennek látszik. De ha nem olyan és ha Beryl Stedmant akármi sérelem éri, akkor ön nézzen körül más imádó után, mert én végzek vele, ha mindjárt... valamelyik átkozott börtönbe kell is betörnöm utána, hogy kézre kerítsem!

Ebben a pillanatban történt - amikor Millie Trent csak szótlanul Lesliere meredni tudott, vonagló arccal, remegő kézzel - hogy Frank Sutton belépett. A férfiról a leányra nézett és, mintha kitalálta volna, hogy mi történt...

- Halló, halló! - mondta élesen és a leányhoz fordult. - Mi baj volt? Már megint egyik szeszélye kapta el? Mi történt, Leslie?

John Leslie a vállát vonta.

- Miss Trent kissé nehézkes ma - mondta némi igazságtalansággal.

Miss Trent megint beszélni próbált, majd szó nélkül kirohant a szobából, becsapva maga mögött az ajtót.

- Drága cimbora... - Frank hangja kínos volt, de a szemében valami jókedv csillogott - miért civakodik mindig az én Milliemmel?

Leslie felbiggyesztette az ajkát.

- Az „Ön Millieje”?... Én is csak ennyit sejttettem vele és ezen zúdult fel! A dolog úgy áll, hogy megmondtam neki... nem kell együtt lennie önnel késő este az irodában, ha becsüli a jó hírnevét.

Frank fékezhetetlen nevetésben tört ki.

- Csak nem tette meg? - kérdezte valóságos bámulattal. - Teremtő egek, irígylem az ön bátorságát!

- Aztán elmondtam neki valamit, ami talán nem is igaz, de hát ő kihívó volt és én meg akartam gyötörni érte - mondta Leslie kapitány, de nem magyarázta meg, hogy mi volt az a kihívás.

- Az ég szerelmére, hagyjon békét neki! - felelte Frank, akinek arcán még ott kísértett a mosoly. - Valóságos ördög lesz, ha felingerlik. Szegény, öreg Millie! És ön milyen együgyű, Leslie! Nemcsak tegnap este volt ő itt, itt van ő nagyon sok este! Házasságom után kiszélesítem üzleteimet és az ilyesmi nem megy egészen bizalmas természetű szervezés nélkül. Majd ha az egész rendben lesz, úgy is meg fogja látni. Szegény, öreg Millie! - mondta újra és a fejét rázta, de az arcán széles vigyorgás volt, mikor kiment.

John Leslie munkája végeztével rend szerint az ujságot vette elő, amelyet minden reggel magával hozott és gondosan áttanulmányozott benne néhány közleményt. Az aznap reggeli kis vihar után különösképpen megnyugtatónak találta ezt a foglalkozást. Az „elveszett holmik” rovatában most nem talált semmi hasznavehetőt, de a „belföldi hirek” közt két rendkívül érdekes közleményre akadt.

Abban az időben Londonban négy nemzetközi ékszerrabló-banda dolgozott, amelyek egybefüggően működtek ugyan, de egymástól olyan távoleső helyeken, amilyen messzire Aberdeen van Plymouthtól. A valóságban, Leslie tudomása szerint, csak három volt közülök igazán számottevő. A holland banda, amely a legutóbbi szenzáció tettese volt és két vegyes, angol-amerikai bűnszövetkezet, amely gyakran és jól „operált”. Az utóbbiak egyikének legújabb cselekedete volt az (mert gyanuja szerint a holland banda vagy már túl járt az országon, vagy már készült ellépni), ami megragadta Leslie figyelmét. A Park Laneben betörés történt és az özvegy Lady Creethorne tulajdonából eltünt egy nyolcezer font értékű nyaklánc. Akkor emelték el, mikor a család ebédelt. Az ujság jelentése szerint igen régimódi munka volt, nyolcvan esztendeje készülhetett, de a gyémántjai jók voltak.

A második közlemény két soros híradás volt, amely azt közölte a világgal, hogy Barrabal főfelügyelő egészségi állapota lassan ugyan, de javul.

A betörés két nappal azelőtt történt. A rendőrség közzétette a nyaklánc fényképét és a nagy gyémántok pontos leírását, de Leslie mindezt csak éppen hogy átfutotta.

Félretette az ujságot és éppen az ablaknál állt, lebámulva az utcára - akárcsak azon az estén, amelyen Larry Graeme a halálát lelte -, mikor Millie Trent visszatért. Aki most ránézett, nem ismerte volna meg benne azt a dühödt fúriát, aki nem is egészen félórája kirohant a szobából. Engesztelő mosollyal köszöntötte John Lesliet.

- Sajnálom, hogy az imént nem bírtam uralkodni magamon, Leslie kapitány - mondta - és remélem, meg fog bocsátani nekem. Ma nem vagyok éppen a legjobb kedvemben és minden csekélység kizökkent a sodromból. Hanem ön nagyon próbára tett!

- Attól tartok, igen - mondta Leslie mosolyogva.

- Nincs nő, aki szeretné, ha a jó hírneve dolgában mosdatják a fejét.

Millie Trent igen gyorsan beszélt és nyilvánvalóan ismét normális állapotban volt, mert mindig a bőbeszédűség volt legjobb hangulatának ismertető vonása.

- Bocsánatot kérek mind azért, amit Beryl Stedman kisasszonyról mondtam. Néhány perc mulva feljön az irodába és nem szeretném, ha ön elmondaná neki...

- Feljön az irodába? - vágott közbe Leslie hitetlenkedve. - Bizonyos ebben?

Millie Trent bólintott. Leslie nem vette észre hirtelen, elfutó mosolyát.

- A városban van és mr Sutton megkérdezte, hogy feljön-e Beryl Stedman kisasszony... és mr Friedman.

Leslie minden más hírre el volt készülve, csak erre nem. Miután ő határozottan megigérte, hogy nem közeledik a leányhoz, akkor a legkevesebb, amit elvárhatott, az volt, hogy Lew Friedman gondosan távol tartja Berylt ettől az épülettől.

- Mikor jött be ön tegnap este, Leslie kapitány? Mi fél tizenkettőig voltunk itt.

- Háromnegyed tizenkettő tájban - mondta Leslie. - Öt perccel azután, hogy önök elmentek.

- Mi a csoda indíthatta arra, hogy feljöjjön az irodába? - kérdezte Millie Trent szelíd gúnnyal. - *Ön* bizonyára nincs szerelmi ügybe bonyolódva... ne vegye sértésnek.

- Nem - mondta Leslie hidegen. - A színházból hazafelé feljöttem, hogy magammal vigyek némely munkát. Miért akarja tudni?

- Csak kérdeztem - mondta miss Trent.

Sutton csengője megszólalt és a titkárnő kiment. Néhány percig volt künn. Mikor visszatért, magas, sovány férfi jött vele, nagy, fekete bajusszal, akinek egész megjelenésére rá volt bélyegezve - szögletes orrú cipőjétől gondosan lefésült hajáig - hogy „rendőr".

- Ez a gentleman beszélni óhajt önnel - mondta miss Trent. Akkor lépett be Frank Sutton.

- Mondom, öreg fiú - mondta mély érdeklődéssel hangjában - ez a cimbora itt rendkívül érdekes történetet regél... már minthogy Valentin őrmester a Maryleboneból.

- Valentin őrmester a Bűnügyi Nyomozóból - javította ki a magas férfiú határozott hangon. - Néhány kérdést kívánok intézni önhöz, ha nincs ellenére, Leslie kapitány.

A rendőr körülnézett.

- Nem hiszem, hogy ennek a fiatal hölgynek itt kellene maradnia - mondta.

- Jobb, ha marad - szólt Sutton - feltéve, hogy igaz, amit ön elmondott.

- Igaz, igaz - dörmögte a rendőr.

Szinte komor, szinte döbbenetes volt ez a férfiú, aki e pillanatban megszemélyesítette mind azt, ami a törvény fenségében félelmetes.

- Bizonyos feljelentés történt, Leslie kapitány... mellesleg, tudomásom van egyről-másról az ön előzetes... pályafutásából.

- Természetes, hogy ön, nyomozó őrmester lévén, mindent tud - felelte Leslie hidegen.

- Egy ékszerrablás dolgában nyomozok, amelyet a Park Lane 804. szám alatt követtek el, amikor is az özvegy Lady Creethorne gyémántnyakláncát ellopták. Értesüléseim szerint ez a nyaklánc az ön birtokában van.

Leslie erősen ránézett.

- Csakugyan - mondta.

- Nem titkolom, hogy azt az embert, aki a nyakláncot ellopta, ma reggel letartóztatták - folytatta a rendőr - legalább is az egyik embert. Azt vallotta, hogy tegnap este tizenegy órakor eladta a nyakláncot valakinek, akit valamennyien úgy neveznek, hogy A Besúgó.

- Leslie kapitány itt volt háromnegyed tizenkettőkor.

Millie Trent szolgált ezzel az információval és nem is próbálta leplezni hangjában azt az elégtételt, melyet érzett.

- Háromnegyed tizenkettőkor? Nos, akkor önnek éppen elég ideje volt. A nyakláncot a Themze partján adták át tizenegy órakor. Az orgazda kilencszáz fontot fizetett érte amerikai bankjegyekben. A pénz most a rendőrség birtokában van. Értesülésem szerint ön volt az az orgazda.

- Az ön értesülése kissé egyoldalú - mondta Leslie. - Talán meg akar motozni?

A rendőr elgondolkozva nézett rá.

- Háromnegyed tizenkettőkor jött ide. - Körülpillantott a szobában. - Kinél van ennek a biztonsági szekrénynek a kulcsa?

- Nálam.

- Más valakinél nincs hozzá kulcs?

- Senkinél - mondta hirtelen Millie Trent.

- Ó, semmiség! - szólt közbe Sutton. - Nekem is van egy kulcsom valahol. Sohasem használom, de...

- Jelenleg is az ön birtokában van a kulcs, mr Leslie?

- Leslie kapitány - javította ki John. - Igen, itt van.

Elővette kulcstartóját és lehúzott a gyűrűről egy hosszú kulcsot. A nyomozó elvette tőle, megfordította a zárban és kinyitotta a biztonsági szekrény két acélszárnyát. A szekrény hátterében három acélpolc volt, üresen, kivéve néhány könyvet és...

Egy ezüstpapírba csomagolt tárgyat, amelyet Valentin őrmester kibontott. Frank Sutton felkiáltott csodálkozásában, mikor a papír szétbomlott. Mert a rendőrőrmester tenyerén vakítóan ragyogott a napfényben Lady Creethorne gyémánt nyaklánca.

Frank az ajtóhoz rohant és kitárta.

- Lew! - kiáltotta után és Lew Friedman meg a leány bejött a szobába. - Lew, itt valami rettenetes tévedés történt. Azzal vádolták meg Lesliet, hogy ő... A Besúgó! Hogy az ő birtokában van ez!

Odamutatott az őrmester tenyerén csillogó holmira.

- A Scotland Yardból jött?

Leslie szilárd hangja kérdezte ezt. Egyedül ő volt nyugodt: mintha csak egykedvű érdeklődéssel nézte volna másvalakinek a balszerencséjét.

- Ne törődjék vele, honnan jöttem. - Az őrmester méltósága teljében volt. - Kénytelen vagyok azzal fárasztani önt, hogy elsétáljon velem a Marlborough Streetre.

- Mit szólna egy bérautóhoz? - kérdezte Leslie. - Utálom a gyalogsétát!

Beryl Stedman halálsápadtan tekintett a férfira, aki mereven állt az asztalnál és John Leslie - feléje fordítva a fejét - elkapta a leány tekintetét, mosolygott és a fejét rázta.

- Én vagyok A Besúgó - mondta könnyedén. - Nem meglepő ujdonság ez?

Beryl nem felelt, még csak nem is hallotta John mondatának utolsó szavát. Alig emlékezett az értelmére is. Térdei hirtelen megroggyantak és Lew éppen hogy derékon tudta kapni, mielőtt elájult.

XVI.

Beryl csak nagyon homályosan emlékezett az útjukra hazafelé. Lew azt mondta neki, hogy magához tért, mihelyt levitte őt a gépkocsihoz. De most mély karos-székben ült a könyvtár-szobában, Wimbledonban és a hüvös levegő, amely jólesően áradt be az ablakon, végre egészen öntudatára ébresztette.

Meglepetésére azon vette észre magát, hogy heves vitában van a nagybátyjával.

- ...nem ma, nem ma! - mondotta.

- Kedvesem! - Lew hangja messziről hallatszott, de Beryl tudta, hogy Lew rettenetesen fel van indulva, meg van bántódva és ráeszmélt, hogy mind ennek ő az oka, - Frank így gondolja a legjobbnak... minden tekintetben... ki akarlak szabadítani ebből a... Frank már mindent elrendezett... anyakönyvvezető, két órakor...

Itt szünetet tartott.

- Drágám, ügyelj ide.

Gyengéden megrázta a leányt. Beryl azon vette észre magát, hogy remegő kezében hosszú, lilaszínű tokot tart. Az egyetlen, amiről bizonyos volt, az, hogy lilaszínű. Arany vonalak voltak belerajzolva és szép kis zár volt rajta. Gondolkozás nélkül kinyitotta, ránézett a gyöngyökre és hallotta, amint Lew Friedman elmondta, hogy ez az esküvői ajándéka, de nem értette meg egészen a mondat értelmét.

- Ma reggel határoztam el.

Beryl most már kezdte megérteni.

- Ma reggel határoztad el... mielőtt... mielőtt Johnt letartóztatták?

Lew bólintott.

- Igen. És ennek nagyon örülök. Jobban nem is történhetett volna.

- De nem ma! - tört ki a leány vadul. - Úgy-e, nem ma? Azt mondtad nekem, hogy szombaton lesz.

- Ma... azt hiszem, jobb lenne - mondta Lew.

Konok maradt, mint aki elszánta magát, hogy végez a kellemetlen feladattal. Beryl egy pillanatra még ellenkezett, de aztán szemébe kezdett nézni a valóságnak. John Leslie a börtönben van... John Leslie A Besúgó, lopott jószág orgazdája, árulója a maga fajtájának, árulója azoknak, akik beléje helyezték bizalmukat... Undorító gondolat!

Beryl kinyújtotta a kezét és Lew segítette, hogy felállhasson, mert a lábai még mindig reszkettek.

- Rendben van - lihegte Beryl. - Akármikor... amikor kívánod. Ma... vagy akármelyik napon.

Enni hoztak neki, de nem tudott lenyelni egy falatot se. Lew maga bontott neki pezsgőt, de a leány csak pár kortyot ivott belőle. Mikor Frank, aki megviseltnek, aggodalmasnak látszott, érte jött, már a régi volt, bár még mindig elcsigázottan.

- Hol lesz? - kérdezte a vőlegényét.

Még csak nem is csodálkozott a maga nyugalmán. A házasságot úgy fogadta, mint a halált: szörnyű kényszerűségnek, amelyet el kell viselnie.

Frank elmondta neki, hogy mindent elrendezett, az esküvő a wimbledoni anyakönyvvezető hivatalában lesz és Beryl, mintha ezt már mind hallotta volna valamikor álmában... abban a gonosz álomban, amelyből arra ébredt az imént, hogy hevesen tiltakozik.

Együtt indultak el mr Friedman Rolls-kocsiján és tíz perc mulva Beryl ott állt a redőnyös asztal előtt, amely mögött szakállas férfi ült. Valaki mintha tanukat emlegetett volna.

- Hozzák be a soffőrt! - mondta Lew türelmetlenül. - Várjatok!

Kirohant a szobából. A gépkocsit nem látta a helyén: a posztoló rendőr kifogást emelt az ellen, hogy a kapu előtt álljon, azért el kellett vinni a kocsit a mellékutcába. De ott állt valaki, akiről rémlett neki, hogy valamikor már látta... Sötétarcú férfi volt, kis fekete bajusszal.

- Ejnye! - mondta. - Ön Tillman, úgy-e, kérem?

Tillman elmosolyodott és előtüntek fehér fogai.

- Az a nevem.

- Jöjjön, ön jó lesz. - Lew megragadta a karjánál. - Tanura van szükségünk a... az unokahúgom esküvőjén. Nincs ellene kifogása?

- Egyáltalán nincs - mondta Tillman előzékenyen.

Beryl még ebben a különös hangulatban is - mikor némely érzéke a végletekig feszült volt és amikor a legjelentéktelenebb dolgok is torz módon megnőttek előtte - meghökkenve látta, hogy jövendőbeli férje nem valami szívesen tekint alkalmazottjára és eszébe jutott, hogy Sutton soha nem volt nagy véleménnyel Tillman erkölcsi integritásáról.

- Siessünk - mondta Lew türelmetlenül és kedvetlenül pillantott az ajtó felé.

Berylnek az volt az érzése, hogy Lew még ebben a tizenegyedik órában is attól tart, hogy John Leslie beront a szobába és megtiltja az esküvőt. És erre a gondolatra görcsös nevetés rázta meg belül.

Olyan hamar vége volt mindennek! A cerimónia még mintha meg sem kezdődött volna, már be is fejeződött és Beryl remegő kézzel írta alá a jegyzőkönyvet. Most már mrs Sutton volt - egész életére összekötve a jólelkű cimborával, aki bátorítóan veregette a karját. Kezet szorított Tillmannal, akinek erős, szívélyes kézszorítása volt - igazán hatalmas kezű ember. Beryl el tudta gondolni, hogy ugyancsak gorombán kezelhet embereket.

- Nem gratulálok önnek, mrs Sutton - mondta Tillman - férjének szóló gratulációmat pedig alkalmasabb pillanatra halasztom.

- Mrs Sutton?...

Ez a név úgy érte, mint az arculcsapás. Pedig erre igazán nem volt semmi ok. Feleségül ment egy jó emberhez. Az a férfi, akit ő szeretett, megvetésre méltó gonosztevő és most lakat mögött ül... Lehúnyta a szemét, hogy elkergesse ezt a képet és amikor újra felpillantott, nem látott a könnyeitől.

Nem volt még menyasszony, aki az anyakönyvi hivatal komor helyiségeit olyan gyötrődő szívvel hagyta volna el, mint Beryl. Az élet minden színe és édessége eltünt előle és a világ nem volt már egyéb, mint zordon pusztaság.

- ...Gondolja, hogy szeretni fogja Skótországot?

Frank Sutton idegesen, fürkészően kérdezte.

- Szeretni fogom.

Beryl Suttonnak úgy rémlett, mintha egészen más asszony felelt volna az ő férjének.

XVII.

A Besúgó hurokra került. Egyik estilap hírül adta ezt, de nagyon óvatosan:

„- Letartóztattak egy férfit a Marlborough Streeti rendőrállomáson a Park Lane 804. alatt történt rablással kapcsolatban.”

Ennyi volt a lakonikus közlemény. Semmivel sem több.

Mr Joshua Collie pontosan szólva, nem ült a Marlborough Streeti rendőrállomás lépcsőjén, az ilyen cselekedetet a megsértődött rendőrség kifogásolta volna még az olyan egyetemesen kedvelt személyben is, amilyen a rendőrség előtt Joshua Collie volt. De úgy kísértett a Marlborough Streeten, mint sírjából följáró nyughatatlan szellem, ki- meg begombolva felöltőjét - izgalmas pillanataiban ez volt a szokása - és felöltőjének egyik felét rendületlenül magasabbra gombolta, mint előzőleg volt. Gondviselésszerüen a rendőrállomás bejáratának közelében volt, mikor Elford kiugrott a bérautójából.

- Halló, Joshua! - kiáltotta a felügyelő barátságosan. - Beszéltem önről Barraballal ma reggel, azaz hogy inkább ő beszélt velem. Nagyon nagy véleménnyel van önről és nem lepődnék meg, ha ön előbb nyomathatná ki ezt a történetet, mint gyűlöletes kartársai.

- Ki az a fickó, Elford? - Collie a rendőrállomás tárt kapuja felé intett a fejével. - Ez a Leslie.

- Nem tudta még? Sutton igazgatója. Kézrekerítettük a holmival együtt, öreg fiú.

Jókedvű volt, amire nyilván fel is volt jogosítva.

- Ő a Besúgó?

- Nem lepne meg - mondta Elford -, de ma este majd többet mondhatok önnek.

Joshua tovább leskelődött és félóra múlva Elford egyedül jött ki, fütyörészve ment a Regent Street felé, aranyos fogantyús esernyőjét lóbálva. Sugárzott róla az a boldogság és jókedv, amelyet rendőremberek mutatnak olyankor, amikor valakit azzal a bizonyossággal csuktak lakat mögé, hogy „befogják” legalább is tíz esztendőre.

- Barrabal bejön? - kérdezte Joshua, mikor utólérte.

- Már itt volt - hangzott a felelet. - Egy órával ezelőtt volt itt és alaposan kivallatta John Lesliet.

Elford hirtelen megállt és erősen ránézett a kis emberre.

- Életének legszebb riportjához juttatom, Collie - mondta. - Ismeri miss Beryl Stedmant?

Collie bólintott.

- Nos, azon a napon, mikor ez a leány férjhez megy, ragaszkodjék hozzá jobban, mint ha a bátyja volna neki, mert nekem az a gondolatom támadt, hogy ön tanuja lehet a legérdekesebb gyilkosságnak, amelyet valaha is elkövettek!

- Szent Isten! - hökkent meg Collie.

Visszabaktatott lapjához Leslie letartóztatásának hírével és Field a félszobán át elébe ment.

- Ismeri miss Beryl Stedmant? - kérdezte, öntudatlanul utánozva Elfordot.

- Ismerem. Miért!

- Ma délben férjhez ment. Ugorjon le Wimbledonba és nézzen utána, nem szerezhetne-e valami riportot.

Mr Collie lekapta szalmakalapját és felhúzta a szemöldökét.

- Férjhez ment! - kérdezte fakó hangon. - Milyen elragadó dolog!

Az esze abban a pillanatban érdekes gyilkosságokon járt.

Mr Tillmant nem hívták meg a wimbledoni házba. Ám ő mégis elment, ami teljesen illett hozzá. Mikor Millie Trent nagysietve megérkezett bérautón, Tillman már ott ült a hallban, kezét a térdén tartva és látszólag aludt.

- Mit keres itt, Tillman! - kérdezte Miss Trent haragosam - Senki sem hívta.

- Engem soha nem hív senki sehova - mondta Tillman sötéten. - Ez a legrosszabb abban, ha az ember alantas alkalmazott. Ön, a saját előkelő helyzetéből, mint a vezérigazgató bizalmasa, kétségtelenül alkalmatlan vendégnek tekint engem ezen a boldog esküvői lakomán.

- Az ég adná, hogy ne használna olyan hosszú szavakat! - csattant föl miss Trent.

- Hosszú szavakon nevelkedtem - mondta Tillman jókedvűen.

Miss Trent még mindig tétovázott, mint afféle gyanakvó nő és Tillman magyarázkodni kezdett.

- Levelet hoztam a főnök úrnak. Azt mondták, elment az anyakönyvi hivatalba. Én erre éppen jókor autóztam oda ahhoz, hogy tanuként szerepelhessek ezen a regényes esküvőn. Meghívtak az esküvői reggelire, így hát eljöttem.

- Ki hívta meg? - kérdezte miss Trent.

- Én - felelte Tillman nyugodtan. - Senki sem gondolt rá és így nekem kellett orvosolnom ezt a feledékenységet. Friedman úr, ez a kitünő gentleman, hasznosnak talált engemet. Bizonyos kétségei támadtak, vajjon a cselédséggel egyem-e, vagy a magas asztalnál étkezzem, de aztán megegyeztünk egy tál maradék ételben, amelyet a billiárd-szobában tálalnak nekem.

Tillman tiszteletlen hangja elképesztő volt.

- Soha nem hallottam még így beszélni - mondta miss Trent.

- Akkor sok gyönyörűséget mulasztott el.

- Mire vár itt?

- Mr Friedmanra. Elég furcsa, ő a ház gazdája, tehát megteheti, hogy mindenkit meghív és ahelyett itt várakoztatja csinos palotájának előcsarnokában. És szeszélyein még a vezérigazgató bizalmas titkárnője sem változtathat!

Miss Trent soha sem volt bizonyos affelől, hogy Tillman nem nevet-e rajta és ez a bizonytalanság most is ott lappangott idegessége mélyén.

- Hol van mr Sutton?

- Még nem érkezett vissza.

Miss Trentnek nyitva maradt a szája.

- Még nem jött vissza? - kérdezte hitetlenkedve.

- Bement a városba valamiért. A telefon megszólalt azután, hogy ő elment és én vettem át helyette az üzenetet. Meglehetősen költői üzenet volt, nem lenne szíves továbbítani neki?

Egészen új Tillman volt ez a mostani. Az irodában nehézkes ember volt ugyan, de azért többé-kevésbbé tisztelettudó. Legtöbbször kevésbbé. De legalább nem nagyképüsködött, és nem beszélt ilyen lóhátról. Mostani sértő fölényeskedése egyenesen felbőszítette miss Trentet.

De kíváncsi volt az üzenetre. Amennyire ő tudta, Frank Sutton számára nem volt most esedékes semmiféle üzenet, akár költői, akár prózai.

- Mi volt az? - kérdezte a homlokát ráncolva.

Tillman bőrtáblájú jegyzőkönyvet vett elő a zsebéből és forgatni kezdte a lapjait.

- Az *Empress* a holnapi árral indul - mondta dramatikusan. - Hallott valaha ilyen költőit?

- „Az *Empress* a holnapi árral indul”... - Miss Trent homloka elborult, amint lassan ismételte a szavakat.

- Megmondom neki. Nem téphetné ki azt a lapot?

- Ha lekötelezhetem vele, átadom az egész könyvet - mondta Tillman előzékenyen. És miss Trent akkor gyülölte legjobban, mikor virágosan beszélt.

Alig, hogy miss Trent eltünt, Friedman lejött a lépcsőn. Néhány táviratot fogalmazott és mr Tillman, mint lekötelező férfi, kijelentette készségét, hogy ezen a nagy napon szívesen elvégzi a leglakájibb szolgálatokat is.

- Tegye el és menjen vissza az irodába, fiam. És itt van egy ötös...

Mr Tillman tiltakozóan emelte föl a kezét.

- Nem, köszönöm. Ön nagyon kedves emléket szerzett nekem, mr Friedman, amelyet bizonyára nem fogok elfelejteni egész életemben. És, ha önnek nincs ellenére, inkább maradnék addig, amíg a fiatal pár... hm... rendben nincs, ha szabad ilyen borzalmas kifejezéssel élnem.

- Jól van - mondta Lew, majd megkérdezte: - Beszélt telefonon az irodával? Nincs valami újabb részlet Leslieről?

Tillman a fejét rázta.

- Semmi. Mindössze az van az esti ujságokban, hogy az ügyet Barrabal intézi. De én - tette hozzá mosolyogva - kételkedni bátorkodom ezen.

Lew gyanakodva nézett rá.

- Miért mondja ezt? - kérdezte. - Mit tud ön Barrabalról?

- Ki tud bármit is valakiről? - hangzott a kibúvó felelet. - De ez a Barrabal, az ő poziciójában, aki nem töri magát nyilvános szereplés után, aligha fogja Leslievel fájdítani a fejét. Az egész tisztára logikai következtetés dolga.

Aztán visszatért az előbbi tárgyra.

- Ha önnek nem kényelmetlen, én csak itt maradok, mr Friedman. Esetleg hasznára lehetek önnek.

- Jó - mondta Lew pillanatnyi gondolkozás után. - Visszajöhet, de nem is tudom, tulajdonképpen mit is tegyek önnel. Nem szórakozhatna talán a billiárd-szobában? Szokott játszani?

Tillman minden nagyobb lelkesedés nélkül azt felelte, hogy egyszer-másszor fogott már dákót a kezébe és elment a sürgönyökkel. Lew Friedman néhány percig céltalanul bolyongott szobáról-szobára, aztán tétovázva megállt a lépcsők alján, majd lassan felment és bekopogott Beryl ajtaján. Valóban kicsiny lakás volt: a társalgót és a hálószobát csak boltives nyílás választotta el egymástól.

Beryl az ablak alatti széles heverőn ült, a kertet nézegetve, mikor Lew belépett.

- Nos, kedvesem?

- Nos, kedvesem?

Bátor dolog volt tőle ingerkedni a nagybátyjával, mikor a szíve olyan ólomnehéz volt és az élet olyan üresnek, céltalannak látszott!

Lew leült melléje a heverőre és megfogta a kezét.

- Minden egészen rendben lesz. És el akarok mondani neked valamit, ami tetszeni fog neked.

Beryl figyelmesen felnézett rá. Olyan kevés dolog volt a világon, ami abban a pillanatban tetszhetett volna neki.

- Megmondtam a jogtanácsosomnak, hogy a legjobb védőügyvédet szerezze meg szerencsétlen barátunk védelmére - mondta Lew és látta, hogy Beryl szemében először fény gyulad, aztán könnyek gyülekeznek.

- Milyen derék dolog tőled, Lew! - szólt Beryl halkan. - És mennyire méltó ez hozzád!

Megszorította Lew kezét a kezei közt.

- Nem lehetséges... úgy-e, nem lehetséges, hogy olyan ember, mint... mint John Leslie... ilyen kimondhatatlanul... aljas legyen? Azt hiszem, ez bántott engem annyira... nem az, hogy ő... ő tolvaj, hanem hogy ő az a... hogyan is van az a csúf szó?... A Besúgó!... Ez a rettenetes a dologban. Emberek megbíztak benne és ő elárulta őket, mikor a céljai úgy kívánták.

Elgondolkozó szemei egy ideig a kertet nézték, aztán újra Lew felé fordultak.

- Nem hiszem el - mondta.

Lew meghökkent.

- Nem hiszed el? De hiszen, kedvesem, ő maga bevallotta, hogy ő a Besúgó, hiszen hallottad te is!

Beryl a fejét rázta.

- Nem. Most már emlékszem, milyen gúnyos hangon mondta. Mindig el szokta fogadni másoknak a véleményét önmagáról. Hol a... a férjem? Milyen furcsán hangzik, úgy-e?

- Be kellett mennie a városba - sietett Lew elmagyarázni. - Látod, kedvesem, az egész dolog olyan gyorsan történt és neki annyi mindent el kell végeznie, különösen mert Leslie nincs az irodában. Franknak intézkednie kell, hogy a helyére állítson valakit.

Esett. Finom, de makacs zápor hullott a nehéz felhőkből. Esni fog egész éjjel... mikor ő már Skótország felé hajózik... mikor John Leslie kényelmetlenül forgolódik deszkaágyán. Beryl összehúzta a szemét. Lew hirtelen sugallattal kitalálta, min gondolkozik.

- Ne jártasd ezen az eszedet - mondta. Aztán tréfálkozó hangon folytatta:

- Kedvesem, tudod-e, mibe kerültél nekem a mai napon? Egész kis vagyonba! Negyvenezer fontba! - mondta drámai hangon. - És ebben még nincs benne a tied. Franknak adtam egy csekket húszezerről és ő elküldte vele titkárnőjét a bankhoz. Ügyes fickó ez a Frank. Megmutatta nekem a tervezetét vállalatának kiterjesztéséről. Milliomos lesz, mielőtt meghal.

Még erről csevegett, mikor Beryl félbeszakította. Lemutatott az utcára.

- Ki az?

Ülőhelyükről láthatták egy darabját az utcának. Szánalmas alak, elnyütt szalmakalapban és kopott felöltőben nézegette az utcáról a házat.

- Jupiterre, azt hiszem, ez a *Post-Courier* kis riportere! - álmélkodott Lew.

- Szegényke, milyen ázottnak látszik! - mondta Beryl. - Hívasd fel és adj neki egy kis teát, Lew. Bizonyosan az esküvőről akar kérdezősködni.

Berylnek sürgető volt a hangja. Lew kissé elcsodálkozott ezen a részvéten, de bármilyen ravasz volt is, nem gyanította, hogy Beryl beszélni akar a riporterrel és meg akarja tudni tőle a legújabb hireket Leslieről.

Lew lement a lépcsőn és kiküldte az inast, hogy kalauzolja be az ácsorgó riportert a házba. Joshua át volt ázva, de ezzel láthatóan nem törődött. - Szalmakalapja - mondta, érzelmesen szemlélgetve fejfedőjét - öt telet áttelelt, de még öt telet ki fog bírni. - Valaki már rendbe hozhatta Joshuát, mert felöltőjének minden gombja a kellő helyen volt.

- Nincs mit elmondanom önnek, gyermekem, kivéve azt, amit bizonyára úgyis tud már, hogy mr Sutton már nős ember. Ha részleteket óhajt, Tillman szolgálni fog azokkal is.

- Tillman?!

Nehéz lett volna kitalálni, hogy Joshua elképpedt-e vagy csak érdekelte Tillman személye. A név üresen hangzott ajkán.

- Itt van? Hitemre, milyen különös! Valóban, milyen érdekes!

Beryl szakította félbe a beszélgetést. Karonfogta Joshua Colliet és bevezette, valósággal bevonszolta a kis társalgóba, amely a hallból nyílt és olyan barátságos volt, hogy Lew Friedman hálából majdnem a nyakába borult érte Joshua Collienak. De a megkönnyebbedésnek ezzel az érzésével egyúttal derengeni kezdett előtte Beryl lelkesedésének az oka is és bölcsen magunkra hagyta őket.

Beryl nyomban előhozakodott a kérdésével, mihelyt halló-távolon kívül tudta nagybácsiját.

- Nem, nem találkoztam Leslie kapitánnyal - mondta Joshua.

- Mr Collie - (Beryl nagyon sürgetően beszélt) - volna *szíves* megtenni nekem valamit? Nem menne vissza a városba, hogy egy kis pénzt vigyen neki? Szüksége lehet külön élelemre, vagy egyébre. Talán beszélhet is vele és megmondhatja neki, hogy mr Friedman gondoskodik a védelméről? Szeretném, ha nem... beszélne neki az esküvőmről... Majd megtudhatja ő még jókor. Megtenné mind ezt nekem?

Joshua elgondolkozva vakargatta az állát.

- Természetesen megteszek mindent, amit csak megtehetek. Lehet, hogy nem engednek beszélni vele, mert... hiszen elképzelheti... szerencsétlen helyzetem lehetetlenné teszi. Az ujságíró-embernek egyik legkeservesebb baja az, hogy soha nem engedik beszélgetni érdekes gonosz... hm... foglyokkal.

- De talán küldhet neki valami írást. Nem jöhetne vissza, elmondani, mi történt? - kérdezte Beryl hirtelen. - Esetleg van neki valami üzenni valója számomra.

Beryl kinyitotta kis kézitarsolyát, elővett belőle egy köteg bankjegyet és át akarta adni Collienek.

- Egy is elég lesz - mondta Joshua - és én majd eljuttatom a felügyelőhöz. Ugy tudom, apróbb külön kedvezéseket engedélyeznek. És... mr Tillman jelen volt az esküvőn?

Beryl bólintott.

- Igen, ő volt az egyik tanu. Ismeri?

Joshua elnézett Beryl mellett.

- Hallottam felőle - mondta. - Nem beszélt vele Leslie kapitányról?

- Én? - kérdezte Beryl meglepetve. - Nem. Miért? Lenne annak valami haszna?

De Collie a maga módján kitért a kérdés elől.

- Ha én az ön helyében lennék, miss Stedman (Beryl áldotta őt ezért a megszólításért), én nem beszélnék Leslie kapitányról egyáltalán - mondta bizalmas suttogássá csendesítve hangját. - Megkérdezhetné... azaz, hogy én meg sem kérdezném őt semmiről. Meglehetősen neveletlennek érzem magamat e tanács miatt, de tudom, hogy ön érdeklődik a kapitány iránt és ennek tudatában érzem, hogy mindkét fél érdekeit legjobban megóvná az, ha... úgy-e megértett?

Beryl bólintott.

- Akkor rendben van - mondta Joshua diadalmasan. - Tehát titoktartás!

XVIII.

Joshua elment, mielőtt Tillman visszaérkezett a távíróhivatalból és Beryl most már érdekét látta abban, hogy megfigyelje Frank Sutton alkalmazottját. Nyilvánvalóan tehetséges ember: semmi esetre sem abból a fajtából való, amely rászorult volna arra, hogy Frank „új lehetőséghez”-hez juttassa. Volt benne valami a tigris símaságából és sötét, ügyelő arcában volt valami kérdező tekintet, amelyet Beryl a nyughatatlan életkedv bizonyos tipusával társított gondolatában.

Berylnek bőséges alkalma volt a megfigyelésre, mert Frank még nem tért vissza a Cityből és Lew mintha Tillmanra bízta volna a ház igazgatását.

Millie Trent, aki tömött kézitáskát hozott le magával, tele iratokkal, kisajátította a fogadószobát. Beryl nem kedvelte a leányt és nagy kedve telt abban, hogy Frank titkárnőjének és Tillmannak az ellenkezését figyelje. Valahányszor csak találkoztak egymással, mintha felfortyantak volna, ámbár, az igazat megvallva, mindig Millie volt a robbanó kedvű.

Tillman a hallban ütötte föl tanyáját és ez a tény is mintha bőszítette volna a hölgyet.

- Nem talál magának egyéb ülőhelyet? - hallotta Beryl.

- A fogadószobában ülnék, ha ön nem volna ott - felelte Tillman haladéktalanul.

Mikor legközelebb miss Trent kiment a hallba, Tillman azt mondta:

- Még nem volt hívás.

- Miféle hívást emleget? - kérdezte Millie.

- Ön telefonhívást vár, de még nem érkezett meg - volt a fagyos válasz.

Beryl a könyvtárszoba nyitott ajtaján át hallotta mind ezt és hálás örömmel foglalta el magát ezzel a szórakozással, mert volt egy és más dolog, amire egyáltalán nem kívánt most gondolni.

A hall távoli végében volt a telefonkészülék és Tillman nyilván jól sejtett, mert amikor a csengő megszólalt és Tillman felállt, hogy válaszoljon, miss Trent kiszaladt és megelőzte Tillmant.

Frank Sutton beszélt, bejelentve, hogy úton van Wimbledon felé.

- Ó, mely öröm! - dünnyögte Tillman kihívóan, mikor a hölgy elment mellette és Millie hátraperdült.

- Nem bírok önnel - mondta baljós hangon.

- Velem senki sem bír - felelte Tillman. - Rólam ismeretes, hogy én vagyok a „Nyerhetetlen Babér!”

- Ön elveszt egy kitünő foglalkozást - tüzelt a hölgy és Beryl hallotta, hogy Tillman vihog.

- Nem olyan kitűnő foglalkozás, mint gondolja - mondta Tillman. - Meglehetősen fáraszt már, hogy értelmetlen számoszlopokat halmozzak nem létező kiviteli üzletekről.

Beryl a homlokát ráncolta és éles választ várt, de a válasz elmaradt, mindössze a fogadószoba ajtaja csapódott be hevesen.

Három-négy perc mulva azonban ismét Millie hangja hallatszott. Ezúttal már jóval szelídebb volt.

- Hogy érti a „nem létező kiviteli üzleteket”? - kérdezte.

- Minden kivitel „nem létező” addig, amíg az ember nem láthatja a kivitelt - felelte Tillman nyugodtan. - Számok, adatok nekem nem számítanak. Nincs képzelőtehetségem és anyagias lévén, nekem látnom kell a kivitelre kész bálokat és ládákat, különben az én számomra nincsenek.

- Bolond! - hangzott a felelet.

Több nézeteltérésük nem támadt Frank Sutton megérkezéséig és Frank gépkocsijának zajától Beryl szíve fájdalmasan összeszorult.

- Halló, Tillman! Mi az ördögöt keres itt?

- Szolgálatban vagyok, uram - felelte Tillman és Frank elnevette magát.

- Maholnap megteszem igazgatónak.

- Isten ments! - mondta a másik jámborul és Sutton ezt vaskos tréfának tekintette, mert hatalmasan nevetett, mikor bement Berylhez.

- Ugyancsak cifra délutánom volt ma, kedvesem - kezdte. Leült Beryl mellé és átkarolta a leány vállát. - Sejtelme sincs arról, mekkora felfordulás van az irodában! Szerencsére miss Trent ismeri ügyeim legjavarészét, ő majd el tud igazítani mindent. Mintha nem volna elég bajom, ráadásul egyik, nem éppen jónevű üzletfelem, még ragaszkodott is hozzá, hogy találkozzam vele a Leopárd-klubban...

- A Leopárd-klubban? - Lew Friedman meghökkent hangja szólt közbe.

Frank bólintott.

- Teremtő egek! - csapta össze kezét Lew.

- Ismeri? - kérdezte Frank. Beryl nem tudta volna megmondani, hogy a megütközés, vagy a meglepetés hangján.

- Nos... hát ismerem - felelte Lew tétovázva. - Ismerem azt az embert, aki vezeti... valami Anerley nevű régi katona. Segítettem rajta valamelyest, néhány évvel ezelőtt.

Frank kíváncsi lett.

- Volt a klubban... mostanában? - kérdezte.

Lew nyilvánvalóan nem volt elkészülve erre a kérdésre, hogy gondolkozás nélkül tudott volna rá felelni. Kitért hát az egyenes válasz elől.

- Anerleyvel Johannesburgban találkoztam a háború után - mondta. - Jó ember sok tekintetben, ámbár nem éppen a legtisztább jellem. Néhány évvel ezelőtt ismét találkoztam vele. Alkalma nyílt, hogy megvegye a Leopárd-klubot. Valami zavar volt ott és Bill úgy gondolta, hogy háborús szolgálata révén visszaszerezheti az engedélyt. Igaza is lett.

De Frank nem tágított a kérdésétől.

- Volt ott mostanában?

Lew újra kitért.

- Nos, lehet vagy húsz esztendeje annak, hogy először jártam azon a helyen! A harmadik emeleten van, igaz? Az ember liften ment fel és volt ott ügyesen elrejtett tüzilétra, azon lemászhatott, ha a rendőrség betoppant, ami akkoriban minden második héten megtörtént.

Beryl szerette volna, ha a társalgás ezen a vonalon marad. Rettegett attól, hogy a házasságáról, vagy éppen a félelmetes nászutazásról találnak szót ejteni.

- Igen vidám kis hely lehet - mondta Lew.

Ekkor jutott eszébe az a sürgöny, amely még előző este érkezett. Lehet az is, hogy más vágányra akarta terelni a beszélgetést.

- Nem találom sehol - mondta, átkutatva az asztala fiókjait - de olyasféleképpen hangzott: „Berth intézkedett a Jackson-párról, Pacific."

- Miről intézkedett Berth? - csattant fel a kérdés élesen Lew háta mögött.

Lew meglepetve fordult meg és látta, hogy Millie Trent éppen belépett a szobába. A nő viselkedése, enyhén szólva, kissé harcias volt.

- Nem tartozik önre - szólt oda Frank nyersen. - Most nincs szükségem a szolgálatára, miss Trent.

Lew úgy vélte, hogy a nő nagy felindulásban van és minden akaraterejét összeszedi, hogy fegyelmezze magát.

- A fogadószobában leszek, ha szüksége lesz rám - mondta végül és kiment.

- Puff! - mondta Lew. A hangja és modora egyaránt komor volt. - Furcsa nő, mondhatom!

Frank a vállát vonta.

- Tizennégy éve van mellettem - mondta esetlenül. - Kissé nehéz természetű néha.

- Látom - bólintott Lew és a hangja mogorva volt.

Mikor Beryl visszament a szobájába, Frank azt kérdezte:

- Nem játszanánk egy játszma billiárdot?

- Nincs éppen jó kedvem hozzá - mondta Lew.

Fölemelte az ujját, csöndet parancsolva. Megvárta, amíg Beryl szobájának az ajtaja becsukódott és akkor felvetette a kérdést:

- Mije ez a nő önnek?

- Nekem? - Frank olyan volt, mint akit mennykő sujtott. - Millie Trentre gondol?

- Millie Trentre... igen.

- Mi köze Millie Trentnek...? Teremtő egek, csak nem képzeli talán...?

- Én nem képzelek semmit, csak kérdezem - mondta Lew élesen. - Mondom önnek, Frank, hogy ha akármiféle... barátság van ön és miss Trent közt, annak a mai nappal vége! Ismerem a férfiakat és tudom, hogy sokszor a legkülönb is mennyire megbolondul a leglehetetlenebb nő miatt. Ha ez az ön esete is és most pénzre van szüksége hogy túladhasson rajta, én ellátom minden összeggel. De mondom önnek, hogy Beryl boldogsága az első, az utolsó és egyetlen szempontom!

Frank gyengéden belekarolt Lew Friedmanba.

- Kedves Lew - mondta - gyűlölném önt, ha nem így gondolkozna... De erről nincsen szó és én inkább egészen másról kívánok beszélni önnel... Nagyon szeretnék segíteni azon a Leslie cimborán!

- Ezt vártam öntől - mosolygott Lew, mikor indultak a biliárd-szoba felé.

Mikor ki akartak fordulni a hallból, Frank megpillantotta az üldögélő Tillmant.

- Nincs már szüksége erre a fickóra, vagy igen? - kérdezte Lewtől.

- Kért, hogy engedjem maradni. Egészen jól használ vehetjük.

- Én ugyan nem tudnám, hogyan - nevetett Frank, amint dákót választott.

Öt perce játszhattak, mikor Lew Friedman megemlékezett a haragvó titkárnőről.

- Csak hadd várjon - mondta a másik könnyedén. - Egy csomó átkozott levelet kell átnéznem, de hiszen van rá időm!

Miss Trent nem affajta egyén volt, aki türelmesen tud várni. Kétszer is megjelent a biliárd-szoba ajtajában, olyan sötét arccal, mint az égiháború és mind a kétszer későbbre halasztódott az üzleti ügyek intézése. A gong estebédre hívó szava könnyebbséget hozott legalább egy lélek számára.

XIX.

Az az ebéd!... Lew soha nem felejtette el kínos feszültségét. A társalgás minden mondata erőltetett és természetellenes volt. Frank idegei láthatólag kifogytak az erőből és kevés idő mulva a házigazdát is hasonló ingerlékenységgel fertőzte meg.

A desszertet nyeldesték és a kávénál tartottak, mikor mr Joshua Collie érkezését jelentették. Beryl hirtelen felállt.

- Azt hiszem, engem keres - mondta és kisietett a szobából.

De Lew nem akart kockáztatni semmit: alig volt Beryl a hallban, már ő is a nyomában volt. Meglepetésére Tillman eltűnt és az inason kívül, aki beengedte őt, a tágas előcsarnokban Joshua Collie volt az egyetlen férfi, akinek ázott szalmakalapját kínos volt látni.

- Nos, mr Collie?...

Lew kérdezte ezt.

- Mi újság: jó, vagy rossz?

Lew kinyitotta a könyvtárszoba ajtaját és maga segítette kibontakozni felső kabátjából a riportert. Beryl átlátott ezen a műveleten: ha egyáltalán érkezett üzenet John Leslietől, nem ő veszi át. Az első pillanatban megdühödött, aztán a helyzet reménytelensége lecsitította... Mert mit is törődik vele?

Meglepetésére Friedman egyenesen a célba futott kérdésével:

- Nos, hozott üzenetet Leslietől?

Joshua köhécselni kezdett.

- Nem - mondta nagyon óvatosan - nincs semmiféle üzenet Leslie kapitánytól... senkinek.

Lew megelégedetten dünnyögött.

- Jól van... - kezdte.

- Nincs üzenet - folytatta Joshua - mert nem találtam senkit, aki üzenetet küldhetett volna. A dolog úgy áll, hogy Leslie kapitányt kezességre szabadon bocsátották.

Lew arca az elképedés klasszikus rajza lett.

- Kezességre szabadon bocsátották? - mondta hitetlenkedve. - Ezt az embert, aki fegyenc volt és most súlyos bűncselekménnyel vádolják... szabadon bocsátották kezességre?

- Magam is feltűnőnek tartottam - mondta Joshua. - A dolog úgy áll, hogy meg is mondtam a szolgálatos felügyelőnek: „Ez igazán rendkívüli, nemde?”

- Nincs fogságban? - kiáltott föl Beryl. - Hála a jó Istennek!

- Nincs fogságban, de még csak a Marlborough Streeten sincs, pedig ott csak átmeneti foglyokat tartanak. Nincs a lakásán, nincs az irodában sem. A dolog úgy áll - mondta Collie sugárzó ártatlansággal - hogy nem tudom, hol van.

Sutton utánuk ment, hallotta a meglepő újdonságot, amelynek szembetűnő hatása volt rá. Az arca elsápadt, a szeme mintha a fejébe süllyedt volna.

- Lesliet szabadon bocsátották? - kérdezte után. - Ön téved!

- Én soha nem tévedek - rázta a fejét a riporter. Joshuának maga a hangja is cáfolat volt. - Vagy tudok valamit, vagy nem tudok. Amit én tudok, az csupa tény és tény az is, hogy Leslie kapitányt kezességre szabadon bocsátották. Feltűnő esemény. Amint meg is mondottam a szolgálatos felügyelőnek...

- Igen, igen - mondta Lew türelmetlenül - tudjuk már, mit mondott a szolgálatos felügyelőnek. De mikor történt ez?

- Úgy látszik - felelte Joshua - Barrabal főfelügyelő látogatása után. Azt, hogy Barrabal főfelügyelő egyáltalán meglátogatta-e - folytatta a kétségbeejtő ember - vagy hogy csak mr Elford, akinek kétszínűsége egyike a Scotland Yard botrányainak, tolta ki a... hm - Collie itt kételkedve nézett Berylre - tolta ki a lábamat, hogy így fejezzem ki magamat, azt nem tudom megállapítani. Az egyetlen dolog, amit tudok, az, hogy Leslie kisétált a Marlborough Streetről és bérautón távozott ismeretlen cél felé.

Mély, szinte kínos csönd következett erre a harmadik és határozott kijelentésre.

- Rendkívüli! - mondta Lew. Erőlködve beszélt és összefonta a karját, mintha valamilyen kényelmetlen következménnyel kellene szembenéznie. Megnézte az óráját és bólintott. - Nem hiszem, hogy nagyon fontos lenne - mondta hirtelen. - Nem inna valamit, mr Collie?

Mr Collie úgy vélte, hogy: de bizony, inna.

- Menjen be a fogadószobába. Majd beküldöm önhöz Tillmant.

- Azt hiszem, még el kell mondanom - mondta Collie, mikor már a hall közepén volt - hogy a Marlborough Streeten azt mondta a szolgálatos felügyelő, hogy soha még az ő tapasztalatában...

- Kétségtelen - bólogatott a türelmetlen Friedman és valósággal betuszkolta a riportert valakinek a társaságába, aki - más valakire számítván - alig tudta helyreerőltetni az arcát.

- Halló, mit kíván? - kérdezte miss Trent gyöngédtelenül.

- Frissítőt - mondta Joshua és várakozóan dörzsölte a kezét.

Volt ott whisky, szódavíz és néhány pohár. Miss Trent nyilvánvalóan minden útbaigazítás nélkül megtalálta az utat ezekhez, mert az egyik pohárból már ivott valaki.

- Mit keres itt? - kérdezte.

- Én afféle Merkúr vagyok - sugárzott Collie. - Más szóval, hírek hozója, jóké és rosszaké egyaránt.

Miss Trent most csupa figyelem lett.

- Mi a rossz hír? - kérdezte.

Mr Collie szokatlanul bőbeszédű volt.

- Ami az egyik embernek orvosság - mondta - az a másiknak halál. Ami egyik embernek jó hír, az elrémíti a másikat.

- Isten szerelmére, ne locsogjon annyit - fakadt ki a nő. - Mi történt?

Collie elmélyedve nézett rá.

- John Leslie kapitányt kezességre szabadon bocsátották.

Miss Trent megrendült a csapás alatt és hátralépett, mintha Collie feléje sujtott volna.

- Nem hiszem el - dadogta és a vonakodó Tillman megérkezése elejét vette további kérdéseinek.

- Adjon italt mr Collienak - utasította Tillmant és kisietett a szobából.

Tillman nyilván már az előbb megtalálta útját a whiskyhez, de mielőtt bármi egyebet tett volna, becsukta az ajtót, amelyet Millie nyitva hagyott.

- Nos, mit keres itt? - kérdezte. A hangja komoly, szinte parancsoló volt. - Csak az idejét pocsékolja Wimbledonban.

Joshua együgyűen mosolygott.

- Bizonyos értelemben ugyanazt teszem, amit ön - mondta. - Én is a magam kis egyéni nyomozását végzem a magam módján. Effélékből élek. És, ha Wimbledon elég jó önnek, akkor kívánatos vadászterület nekem is. Ön talán nem tudja...

- Ó, én nagyon jól tudom - szakította félbe Tillman. Töltött a whiskyből. - Mondja meg, mikor elég.

- Nem tudom - mondta Collie. - Ahogyan önnek tetszik.

És, mikor Tillman belenyomta a szódavizet, elégedetten folytatta:

- Ráismertem önre abban a pillanatban, amikor megláttam. Akit én egyszer láttam, azt nem felejtem el többé.

Elvette a poharat Tillman kezéből és bírálóan emelte a fény felé.

- Jószerencse a boldog menyasszonynak! - mondta. - Ha ugyan boldog.

Tillman nem éppen barátságos tekintettel nézte Colliet.

- Azon gondolkoztam, hogy valóban ismer-e engem?... Úgy vélem, mi már találkoztunk valahol.

- A Cothurst-gyilkosság tárgyalásán... a bíróságon láttam önt - dünnyögte Joshua. - Chelmsford, három évvel ezelőtt... vagy négy éve már?... Nagyon jó sört mérnek a „Vörös Oroszlán”-ban. Volt ön valaha Heresfordban? Néhány éve voltam ott egy gyilkossági pörben. Ismeri a helyet, amelyre gondolok? A „Püspöksüveg” igazán kitűnő szálló. Pompás pincéjük van vörösborból.

- Azon gondolkoztam, emlékszik-e rám és abban reménykedtem, hogy nem - vallotta meg Tillman.

Kis adag whiskyt öntött magának is, bőségesen eresztett hozzá szódavizet és élvezettel szürcsölgette.

- Abban az időben önnek nem volt bajusza - jegyezte meg Collie - de én nem felejtem el az emberek járását... ismeri a módszereimet, Watson?

- Micsoda? - mondta Tillman, aki nem hitt a fülének. - Lehet, hogy a nevem nem Tillman, de hogy nem Watson, az bizonyos.

- Akkor ön nem ismeri az én módszereimet - mondta Collie nyugodtan. - Kár pedig.

Tillman kivette Joshua kezéből a poharat.

- Igyék még egyet... nem az enyém.

- Igazán sajnálom - dünnyögte mr Collie. - Valaki nagyon kíváncsi volt ma este... szerette volna tudni, hogy láttam-e önt ezelőtt. Lássuk csak, ki is volt az?... Igen, Trent kisasszony. Ön megkapja az elbocsátást. Remélem, tudja?

Mind a ketten nevettek.

- Örülök, ha megkapom - mondta Tillman szárazon.

Joshua körülnézett, aztán közelebb lépett társához.

- Nem mondaná el nekem, mit fedezett fel? Látom kínos arckifejezésén, hogy nem. - Szünet támadt. - Talán *én* mondhatok *önnek* egynémely újdonságot - folytatta Collie. - John Leslie kapitányt szabadon bocsátották.

Kissé drámai hangon mondta, de közlésének hatásában csalódott. Tillman halvány mosolya elárulta beavatottságát.

- Hiszem is - felelte. - Nagyon meglepett volna, ha nem bocsátották volna szabadon.

Tillman neszt hallott. Kinyitotta az ajtót és kitekintett.

- A menyasszony - mondta és félrehúzódott, hogy Beryl beléphessen.

Beryl egyenesen Joshuához sietett.

- Mr Collie - kérdezte halkan - ha levelet címeznék önhöz a *Post-Courier* szerkesztőségébe, megkapná?

Joshua sötéten mosolygott.

- Igen. Írja rá, hogy „bizalmas” és akkor csak kétszer bontják fel.

Beryl még akart valamit mondani, de Lew Friedman, aki árnyékául szegődött, ahányszor a riporterrel akart beszélni, már megint benn volt a szobában.

- Nos, mr Collie - mondta és maga volt a barátságosság - nem tudom, szolgálhatunk-e még egyéb újdonságokkal. Semmi szenzációm nincs az ön számára.

Joshua megbántódott.

- Nem fogadnám el, ha volna is - mondta. - Mi magunk gyártjuk a szenzációnkat. - Lopva nénézett Lewra. - Tíz év óta nem volt szenzációnk az ujságban, az is akkor éjszaka volt, mikor a rendőrség megrohanta a Leopárd-klubot és számos középkorú egyénnek a tüzilétrán kellett menekülnie!

Lew arca egész tanulmány volt, amint nevetve mondta:

- Uccse’! jó emlékező tehetsége lehet arcok dolgában! Ön is a rendőrséggel volt?

Joshua a fejét rázta.

- Nem, én kissé megelőztem a rendőrséget. Elmentem, mielőtt a rendőrök rám ismertek volna. Emlékszem, ön a tüzilétrán mászott le!

Lew a fejét rázta.

- Bolond napok voltak azok, mi? A Leopárd-klubban! Vidám dolog, én éppen az én... szóval mr Suttonnal beszélgettem az este a klubról. Ő is tagja. Azt mondja, most jól megy a klub dolga.

Beryl kiment már. Tillman valami rejtelmes módon kisurrant a szobából, ahol csak Collie és Lew maradtak együtt.

- Igen, most is jól megy - mondta mr Collie. - Már új tüzilétrát is szereltek oda és azon már négyesével is lehet menekülni.

Kimentek a hallba, ahol Frank Sutton várakozott. Valahol a háttérben Millie Trent zord alakja kísértett. Sutton a homlokát ráncolta a riporter láttára.

- Csak nem ad információt a sajtónak, Lew? - kérdezte sietve. - Úgy értem, az esküvőről.

Azután Colliehoz fordult.

- Mit fog írni az esküvőről?

- Semmit - mondta Joshua. - Ön kaphat rá helyet a *Wimbledon Gazette* hasábjain, de London nagy szíve, az E. C. 4. meg sem mozdul a boldog hír hallatára... legfeljebb a hirdetési osztályban. A wimbledoni házasságok - jegyezte meg Joshua - nem újdonságok. Olyan elkerülhetetlenek, mint a tavaszi eső.

Joshua Collie fejtegetését drámai módon zavarták meg. Hajlongó inas jelent meg az ajtóban.

- Nos? - kérdezte Friedman.

- Valaki beszélni óhajt önnel, uram. Leslie kapitány!

Halálos csend lett. Collie tekintete Sutton arcára tapadt, amely elváltozott színében.

- Vezesse be - mondta Lew Friedman harsány hangon.

XX.

- Mit... - kezdte Frank, de a másik egyetlen mozdulattal elnémította.

- Vezesse be. Ön pedig jobb, ha eltávozik, Collie.

Mr Collie minden tiltakozás nélkül eltávozott.

Újra hosszú csend következett, aztán John Leslie lassan belépett. Egyik férfiról a másikra pillantott.

- Nos? - szólalt meg mr Friedman.

- Suttonnal akarok beszélni.

Leslie hangja kemény, fenyegető volt.

- Rendben van, beszéljen vele - mondta Friedman hangosan. - Beengedtem önt, Leslie, mert megbízom önben. De ebben a házban nem lehet felfordulást teremteni. Én is itt vagyok.

- Milyen derék ember ön, Friedman!

Friedman kurtán bólintott.

- Rendben van, csak semmi felfordulást! Ön szerencsés ember, hogy ma este már szabad. A törvény megváltozott kissé, igaz?

Leslie rendületlenül Suttonra meredt.

- Mindenben a régi maradt: fegyház az orgazdáknak és kellemetlenség a besúgóknak.

Friedman résen volt. Mindenképpen el akarta kerülni a kellemetlenséget.

- Azt hittem, a rendőrség szereti a besúgókat - mondta jókedvűen.

Leslie bólintott.

- Igen, egy ideig. Használja, használja őket, míg egy szép napon végül azt mondja: „Ebből a cimborából már kivettünk mindent, vigyétek, dugjátok lakat mögé.” Így van ez, ismerni kell a rendőrséget.

- Most hallgasson meg, Leslie - mondta Lew. - Akarok tenni valamit önért. Veheti hasznát egy ezresnek?

Sutton most szólalt meg először.

- Nem vagyok rosszakarattal ön iránt, Leslie... - kezdte, de igazgatója félbeszakította.

- Csak volt, de kifogyott belőle, igaz?

Aztán lassan Friedman felé fordult.

- Majd *én* teszek önnek ajánlatot. Ha vannak kidobni való ezresei, adja át őket Suttonnak! Menessze el őt az országból, de hamar. Holnap reggel indul a hajó Kanadába, még van idő, hogy vonatra üljön és elérje a hajót.

Lew Friedman nagyot sóhajtott.

- Ó, hát nem akar sehogyan sem értelmes ember lenni?

Leslie ujjal mutatott rá az elfehéredett Suttonra.

- Tudja ön, kit fogadott a vejévé? Megmondom. A Besúgót. London legnagyobb orgazdáját.

Friedman mosolygott és a fejét rázta.

- Egy görényt, aki több szegény ördögöt juttatott börtönbe, mint akármelyik rendőrtiszt - folytatta Leslie. - És ön igazán örülhet, ha ép bőrrel menekül ebből az ügyből.

- Ő csukatta le önt? - kérdezte Friedman.

- Én magam csukattam le magamat - felelte Leslie nyersen. - Vállalom az ügyet.

- Nézzen ide, Leslie. - Lew Friedman ismét igyekezett meggátolni a kitörő vihart. - Én nem akarok civakodni önnel. Ön neheztel Suttonra, de egészen más dolog miatt. Nem akarunk neveket említeni. Tudom, mik az ön érzelmei. Rokonszenvezek önnel. De nekem tekintettel kell lennem valakinek a boldogságára.

- Nekem is - felelte Leslie gyorsan. - Sutton, ha ön feleségül veszi Beryl Stedmant, úgy vigyázzon: én végzek önnel!

Frank felé indult, de Friedman közéjük lépett.

- Eszelős ember! - mondta. - Hát szikrányi értelem sincs önben? Bizonyos pontig jó ember vagyok, de ön túlmegy ezen a ponton, Leslie. Nekem csak van egy kis beleszólásom ebbe az ügybe, nem?

Lew most látta először John Lesliet hideg dühben. Leslie arca fehér és feszült volt.

- Hadd beszéljen Sutton. Vagy nincs neki nyelve? Egészen az ön dajkaságára szorult? - kérdezte fogcsikorgatva.

Sutton nevetett, de a nevetésében volt valami természetellenes.

- Ne aggódjon miattam. Tudok én vigyázni magamra!

- Tud? - kérdezte Leslie gúnyosan. - Mindig is csak saját magára volt gondja, mióta megkezdte ezt a hamis vállalkozását. Magára volt gondja akkor is, mikor felfogadott engem, ahogyan többi igazgatóit is felfogadta.

- Átkozott hazugság! - csattant fel Sutton.

Lew Friedman tehetetlenül rázta a fejét.

- Verje ki a fejéből és menjen, Leslie!

- Hamis vállalkozás hamis könyvekkel! - vádaskodott Leslie. - Az igazi munkáját kis gépkocsijában vagy a Leopárd-klubban intézte el.

Látta, hogy Friedman elképped.

- Ott találkozott ön a tolvajokkal és ott vásárolta meg a lopott holmit. Figyelmeztetem önt, Sutton...

Lew neszt hallott a lépcső felől. Gyorsan az ajtóhoz ment és kinyitotta. Aztán visszatért.

- Elég volt - mondta. - Távozzék!

De Leslie még nem végzett.

- Mondjon le a házassági tervéről, Sutton! Maradjon a régi mesterségénél.

Ekkor Friedman keze ránehezedett Leslie vállára. Lew hangja sürgető volt.

- Menjen a kerten keresztül, Leslie. Lekötelez vele. A ház sarkán van a cselédajtó.

John határozatlanul állt.

- Tegye meg az én kedvemért.

- Rendben van - bólintott Leslie. - Miss Stedman jön, igaz?

Odament a magas szárnyajtóhoz, kinyitotta az egyiket és megállt.

- Ön nem tudja mit teszek az érdekében, Sutton - mondta és a következő pillanatban elnyelte a homály.

Sutton nehezen lélegzett, de mikor elindult az ajtó felé, Friedman visszahúzta.

- Elég volt - dörmögte. - A haragnak addig volt ideje, amíg Leslie itt volt. Most mosolyogjon.

- Hallotta őt... hallotta, mit mondott? - lihegte Frank Sutton. - *Engem*, vádolt! Teremtőm, milyen vakmerő ember...

Lew úgy megszorította Sutton karját, hogy a férfi fölszisszent. Beryl belépett. Mind a ketten figyelték, amint irattáskáját az íróasztalhoz vitte és leült. Kinyitotta a fiókot. Nyilván régi írásokat keresett hogy megsemmisítse őket. Utra készen volt öltözve. Az arcában volt valami, amitől Lew Friedmannak megfájdult a szíve. Soha nem látott ilyen tragédiát emberi arcra írva.

- Segíthetek valamiben, virágszálam? - kérdezte kissé esetlenül.

Beryl a fejét rázta.

- Nem, én magam szeretném ezt elintézni, ha nem veszed rossz néven.

Ebből a feleletből megértette Lew, hogy Beryl nem hallotta meg Leslie hangját. Nagyot sóhajtott, hogy Beryl megmenekült ettől az izgalomtól.

- Van még időtök bőven, Beryl - mondta. - Nem kell elindulnotok, csak két teljes óra mulva.

Beryl bólintott. Elővett egy köteg levélpapírt és várt. Az elbocsátó mozdulatot észrevette Sutton.

- Nem hagyhatná el ezt, Beryl? - kérdezte és hangjában megérződött valami belső izgalmából. Izgékony, türelmetlen volt. De akárhogyan igyekezett is, régi kellemes hangjába nem tudott visszatalálni.

- Menjünk.

Lew karonfogta.

- Menjünk és dobjuk ki Tillmant és maradjon a ház nekünk, írnokok és riporterek nélkül.

- Azt hiszem, Berylnek tudnia kell... - kezdte Sutton.

Most már elvesztette a bátorságát. Szüksége volt arra, hogy Beryl tudjon Leslie fenyegetéséről.

- Hallgasson! - suttogta Lew haragosan. - Mit beszél, eszeveszett?

Mielőtt Frank Sutton megszólalhatott volna, már kívül is volt a szobán és az ajtó becsukódott. A leány magára maradt.

Beryl utánuk nézett, elcsodálkozó arccal. - Mit kell neki tudnia?... Aztán kétségbeesett mozdulattal belemártotta tollát a tintába. Ez volt a hatodik kísérlete és ennek most már sikerülnie kellett. A szívét hálaérzet fogta el, hogy a férfi, akit szeretett, végre szabadon van. Ezt a gondolatot fogja elvinni magával.

Megírt néhány sort, aztán megállt, hogy elolvassa. Nagy kedve támadt, hogy összetépje a papírt, de sikeresen ellentállt a kísértésnek. Mikor lehajolt, hogy tovább írjon, hirtelen fölriadt a nyíló üvegajtó neszére.

Az első pillanatban nem tudott hinni a szemének aztán rövid sikollyal felkelt és a következő pillanatban már John Leslie karjai közt zokogott. Leslie erősen fogta a remegő teremtést, összefüggéstelen szavakat suttogva a fülébe.

- Ó, édesem, édesem - zokogta Beryl. - Kiengedték?

Leslie az ajtóra pillantott: a hallból semmi hang nem hallatszott.

- Igen. Nem voltak egészen bizonyosak, hogy én voltam a bűnös.

- Olyan bánatos voltam, olyan boldogtalan. Éppen most írtam önnek levelet. Elküldtem volna mr Collienek, hogy adja át.

Leslie még mindig az ajtót figyelte.

- Nem fog bejönni valaki? - kérdezte.

Beryl a fejét rázta.

- Nem. A biliárdszobába mentek.

Gyengéden kibontakozott Leslie karjaiból, odament az ajtóhoz, kinyitotta és figyelt. Bilárd-golyók csattanását hallotta. Becsukta az ajtót, amelyen vékony kis retesz volt. Pillanatnyi gondolkozás után rátolta az ajtóra.

- Miss Trent itt van, de a könyvtárszobában. Ó, John, tudja-e, milyen boldoggá tett engem?

Leslie megfogta a karját.

- Hogy láthat?... Azzal?

Beryl bólintott.

- Hogy... szabadon látom. - Aztán ünnepélyes kis mosollyal tette hozzá: - Milyen félelmetes ember! Hogyan tehetett ilyet, John! Annyira bánt engemet!

Leslie átkarolta a vállát és szomjasan nézett a leány szemébe.

- Az olyan embernek, mint én, sok mindennek kell lennie - mondta. - Beryl, valamit meg kell mondanom.

Beryl tudta, mi az a valami. Igyekezett kiszabadítani magát, de Leslie erősen fogta a vállát.

- Nem, nem, kérem, ne mondja meg!

- Nekem meg kell... Hiszen egyszer már megmondtam. Látja... igen, én szeretem! Nem veszíthetem el harc nélkül, igaz?

- Ne tegye! - mondta Beryl fojtott hangon.

- De kell! - mondta Leslie. - Megőrülnék, ha nem mondhatnám el. Beryl, akármit fog is tenni, akárkihez megy is feleségül, ehhez az emberhez nem mehet!

Látta a kétségbeesést a leány arcán és elállt a szívverése. Mielőtt a leány kimondta volna, ő már tudta.

- Már... meg-es-küdtünk - suttogta Beryl és Leslienek lehanyatlott a keze.

XXI.

- Megesküdtek? - kérdezte rémülten. - Úgy-e tréfál?

Beryl a fejét rázta.

- Megesküdtek... mikor?

A leány elmondta.

- Külön engedélyünk volt. Csak holnap lett volna, de Lew túl akart lenni rajta azért... igen, azért, ami ma reggel történt, John. Ő tudja... hogyan érzek ön iránt.

Megesküdtek! Leslienek gyilkosság volt az arcára írva, mikor az ajtó felé ment, de Beryl belekapaszkodott a karjába.

- Nem, nem szabad! Mit akar tenni?

- Leszámolok Frank Suttonnal - sziszegte John a foga közt.

- Nem szabad! Úgy-e, nem teszi, Jack!

Kétségbeesetten kapaszkodott belé, karja a Leslie nyakán volt.

- Az Isten szerelmére, ne tegye meg! Nem rosszabb önnek sem, mint nekem... nincs szíve, hogy nem érzi ezt? Nem látja, mily szenvedést és nyomorúságot jelent ez nekem!... Ó, én magam is csak most ébredtem rá... Azt hittem, hogy azok a találkozások éppen csak kellemes kis jelenetek voltak és most látom... csak most látom!

Csendesen sírdogált Leslie mellén és a férfi szívében kialudt minden harag. Meg kellett volna kímélnie a leányt ettől, ő pedig elmondta neki... igazán vadember volt.

A leány sírása hirtelen megszűnt. Eltolta magától Johnt.

- Szeretem... ez az igazság - mondta halk hangon. - Nincs értelme, hogy bolond fejjel áltassam magamat. Lew bácsit megölné... ha megtenném azt... amit szeretnék. De most már végig kell csinálnom, John, igaz? Végig kell csinálnom az egészet?

Leslie lassan a fejét rázta,

- Kedvesem, ne csüggedjen el. Valamennyiünknek... végig kell csinálnunk. Mikor utazik?

Beryl a szemét törülgette zsebkendőcskéjével.

- Tíz óra egynéhánykor a King's Cross pályaudvarról - mondta meggondolatlanul. - Jack, nem fog tenni vagy mondani semmit, úgy-e nem?

- Tíz egynéhánykor - bólintott John.

- Nem fog tenni olyasmit, ami fájdalmat okozna önnek és nekem, úgy-e?... Jack, úgy-e?... Ó, miért nem felel?

Leslie félig elgondolkozva felelt.

- Feleségül vette... a bitang! Megkíméltem volna őt valamitől, ha ezt el nem követi!

Beryl elriadt tőle. Aztán gyors lépéseket hallott a lépcső felől.

- Menjen ki a kertbe. Jön valaki. Menjen, menjen! - sürgette lázasan.

Odasimult hozzá, felemelte az arcát és megcsókolta Lesliet. Mikor Leslie eltűnt, Beryl az ajtóhoz futott, zajtalanul visszatolta a reteszt és visszament az íróasztalhoz. Alig hogy leült, bejött Millie Trent. Nagy irattáska volt nála és nyilván készült elmenni a házból, mert kalapja a fején volt és hosszú esőköpenyt viselt. Beryl láttára meghökkent.

- Halló! Nem tudtam, hogy itt van, miss.. mrs Sutton. Egészen megijesztett - mondta kissé esetlenül.

- Mr Suttonnal akart beszélni? - kérdezte Beryl hidegen.

Millie bólintott és Beryl úgy érezte, hogy nem szabad megbíznia ebben a leányban.

- Egész délután hiába próbáltam beszélni vele - mondta Millie kissé ingerülten.

A hangja különös, éles volt. Ha Beryl ismerte volna a nőket, észrevette volna, hogy Millie Trent félőrült a dühtől.

- Valahányszor beszélni akarok vele, mindig bemegy a biliárdszobába - folytatta indulatosan.

Aztán kétségbeesetten tette hozzá:

- Szeretném, ha megmondaná neki, hogy beszélni akarok vele, miss... mrs Sutton.

Beryl felkelt a székéről.

- Szívesen behívom.

- Nagyon köszönöm - mosolygott Millie Trent kényszeredetten. Majd kis szünet után habozva kérdezte:

- Azt hiszem, most már úgy kellene szólítanom önt: „asszonyom”?

Beryl összecsucsorította a száját.

- Azt hiszem, igen, asszonyom!

A nő hallotta, amint Beryl nevén szólította Frankot a biliárdszoba ajtajában és irattáskáját az asztalra dobva, leült Beryl székére. Savanyú mosollyal pillantott a három sornyi írásra, amelyet elolvasott.

Beryl közbenjárásának nyilvánvalóan megvolt a foganatja. Frank Sutton sietve bement a szobába és becsukta az ajtót.

- Látta ezt? - kérdezte Millie rekedt hangon és felemelte a levelet.

Frank elvette a kezéből és olvasta:

„Kedves Jack,

nem látom önt többé viszont, de el kell mondanom önnek, hogy nem fogom soha el-feledni...”

- Kedves Jack?... Ez nyilván Leslie - vélte Frank Sutton.

- Nos, majd viszontlátja rövidesen - mondta Millie komoran.

A levegő tele volt villamossággal. Frank érezte ezt és még idegesebbé lett.

- Hol van a pénz? - kérdezte.

Millie kinyitotta az irattáskát és három köteg amerikai bankjegyet vett ki belőle.

- Kétezeregyszáz dollár - mondta. - Majdnem baj lett Friedman csekkjének a beváltásánál. Negyedórával a bank bezárása előtt értem oda.

- Remélem, a többi pénzt elküldted Rómába?

Millie bólintott.

- Kár, hogy nem tudtad eladni az üzletet - mondta.

- Kár - bólintott Frank.

Társalgásuk olyan volt, mint a meggyujtott rakéta sistergése. A robbanás pillanata közeledett.

- Hol vesz fel engem a kocsi? - kérdezte Millie. Nem nézett rá Frankra. A papírvágó késsel játszott az asztalon.

- A... a... a kocsi?... Ah, igen, a Lower Regent Street sarkán vesz fel. Éppen jókor érsz a havrei hajóhoz.

- Jókor érek a havrei hajóhoz? - ismételte Millie. - Hát te... nem jössz?

- Én majd Southamptonban veszlek fel. De addig szükséged lesz pénzre is.

Frank ujjai végigfutottak a bankjegykötegen. Kivett belőle néhányat és letette Millie elé. A nő beletette a kézitarsolyába.

- Te később jössz, igen? - kérdezte kissé gúnyosan. Aztán nagyon határozottan hozzátette: - Az *Empress* az árral indul!

Frank meghökkent.

- Nem tudom, mire célzol.

- „Az *Empress* az árral indul" - csattant föl Millie. - Te álnok kutya! - A nő szeme villámlott a haragtól. - Hallgass ide, Besúgó Úr! Én elviseltem tőled sok mindent. Börtönt szenvedtem miattad! Segítettelek piszkos mesterségedben, melletted álltam és végignéztem, amint öt különböző leányt feleségül vettél... de mindig otthagytad őket a templom ajtajában.

Frank megnedvesítette száraz ajkát, de nem felelt.

- Veled voltam ebben a mesterségben, az orgazdaságban és besúgásban. Minden besúgásodat én írtam le gépen! Én vittem a gyémántjaidat Antwerpenbe és Párisba és kockáztattam miattad az életfogytig tartó rabságot!

- Nem tudom, mit akarsz mindezzel. - Franknak remegett a hangja. - Mi történt veled, Millie?

Annyira el voltak foglalva egymással ebben a lázas szenvedélytől fűtött pillanatban, hogy nem látták azt az alakot, aki a homályból kibukkant és az ajtóban állt... John Leslie lehajtott fejjel figyelt. Az arcán komor mosoly volt.

- Majd megmondom, mit akarok. - Millie hangja valósággal sziszegett. - Elküldesz engem Southamptonba. Azt hiszed, lépre megyek? Hát te hova mégy? Nem Skótországba mégy a leánnyal, hanem Kanadába! Jackson nevében váltottál jegyet magatoknak. A hajóvonat ma este csaknem abban az időben indul Eustonból, amikor a skótországi vonat a King's Crossról. Én tűrtem a bigámiáidat, mikor faképnél hagytad őket a templomajtóban, apáik csekkjeivel a zsebedben, de nem fogom eltűrni... *ezt*!

- Csitt! - figyelmeztette Frank kétségbeesetten. - Beszélj halkabban, te átkozott bolond! Valaki meghallhatja.

- Majd meghallják elég jókor. Te nem fogsz elmenni Kanadába és nem fogsz elmenni Skótországba... azt mondom, Besúgó Úr! A feleséged vagyok, az egyetlen törvényes feleséged és velem fogsz jönni Southamptonba, vagy pedig felkeresem Tillmant.

- Tillmant?

- Haha! - Millie vadul felnevetett. - Te nem tudod, ki az a Tillman, de én sejtem.

Frank remegett, mint a falevél. Az arca mészfehér lett.

- Megőrültél, Millie! - hebegte. - Nem fogsz ilyen mocskos dolgot cselekedni ellenem...

- Jössz velem?

Gyors gondolkozó volt A Besúgó és agya most erősen dolgozott, hogy kieszelje a megoldást.

- A vonat csak tíz óra után indul - mondta sürgetően. - Beszéljük meg a dolgot. Itt nem tudunk beszélni. Találkozzál velem a Leopárd-klubban egy óra mulva.

Látta a gyanakvást Millie szemében és szinte szenvedélyesen kezdte rábeszélni.

- Te bolond, ha én nem mennék a klubba, te ott lehetsz az állomáson, nem? Hiszen majdnem két órád van, hogy elfoghass engem, ha nem tartom meg az ígéretemet.

- Mondom neked... - kezdte Millie.

Frank a leány szájára tette a kezét.

- Meghallják a hallban - suttogta.

A hallra nyíló ajtó félig nyitva volt. Frank valósággal odaszaladt, hogy becsukja. Mikor visszatért, látta a nő arcán, hogy elérte a célját: Millie Trent hitt neki.

- A Leopárd-klubban egy óra mulva - beszélt lázasan. - Esküszöm neked, Millie, hogy rosszul ítélsz meg engem. Nekem nem szándékom többé...

- Hazug ember vagy - felelte Millie nyugodtabb hangon - de megpróbálom. Ha nem vagy ott egy óra mulva, akkor én Eustonban várlak a pályaudvaron két fogdmeggel és elég bizonyítékkal ahhoz, hogy világéletedre ki ne szabadulj Dartmoorból. És mindenki meg fogja tudni... John Leslie és Lew Friedman...

- Csitt, csitt!

Frank lopva kinyitotta az ajtót és kitekintett. Félig futva ment a hallon át a főkapuhoz és kikísérte Milliet a sötétbe.

- Gépkocsija a feljáró végén várja - mondta a nőnek.

- Ki fogom menteni magamat, hogy a városba kell mennem - folytatta megkönnyebbülve. - A gépemmel menj Wimbledon állomásig, ott kaphatsz bérautót és visszaküldheted az én kocsimat... Millie, úgy-e nem úgy gondolod, ahogyan mondtad? Nem fogod Dartmoorba juttatni öreg cimborádat?...

- Szívesen oda juttatnálak! - vágta rá Millie. - És te örülhetsz, ha szerencsém lesz.

- Hogy érted?

- Hogy értem? - Millie csaknem Frank arcához tolta a magáét. - Ha John Leslie tudja meg elsőnek viselt dolgaidat, akkor ma este a pokolban leszel!

XXII.

Mr Joshua Collie kora este ért vissza lapjához, ahol Field a szó teljes értelmében a nyakába esett, annak a téves reménységnek a hatása alatt, hogy a riporter elégséges kéziratot hozott az első kiadás számára, bár, amilyen jól ismerte az ő Collie barátját, tudhatta volna, hogy ez a legképtelenebb reménység volt. Mert Collie egyike volt azoknak a londoni ujságnegyedben, a Fleet Streeten nem éppen ismeretlen különös riportereknek, akik szeretik összegyüjteni az újdonságokat, de utálják meg is írni őket. Szeretik maguknál hordani, mint féltve őrzött, becézett titkokat. Az utolsó óra utolsó percénél előbb Collie nem fog írni egyetlen sort sem, pedig felöltőjének zsebe tele van szörnyű jegyzet-cédulákkal, amelyeket senki sem tudna elolvasni.

Mikor mr Field tökéletesen kifáradt a hiábavaló rábeszélésben, Joshua megszólalt, mint az orákulum:

- Az ujságriport - mondta - olyan, mint a lombfűrészrejtvény. Az ember tévesen rakhatja össze az egyes darabokat, noha majdnem eltalálhatja az alaprajzot is... de amig minden darab nincs a maga helyén...

- Nem leckét vártam öntől a riportírásról - mondta a meggyötört kiadó - hanem riportot. Nem is kell éppen, hogy helyesen legyen megírva, erre van nekünk külön emberünk, aki megfésüli az ön cikkét. Csak a csontja-gerince legyen meg a riportnak, hogy az önénél ügyesebb kéz olvasható félhasábot csinálhasson belőle.

Joshua sértődötten nézett a kiadóra.

- Nem félhasábról van szó, mr Field - mondta méltóságteljesen - hanem három hasábról! A történet végét ott fogom összeszedni a Leopárd-klubban, ahova most megyek.

- Miféle rókatanya az? - kérdezte Field.

- Az egyszer - felelte mr Collie - ön az igazat mondta: rókatanya. Én tiszteletbeli tagja vagyok. Hanem hasznos rókatanya, biztosíthatom és ez a riport arrafelé vezet. Nem tudom, mi van készülőben, a prófétálás tehetsége nem adatott meg nekem, de ha nem óriási világ-szenzációról van szó, hát megeszem a kalapomat.

Field összeráncolta hatalmas orrát.

- Talán szükségtelen figyelmeztetnem, mr Collie - mondta hidegen - hogy az olyanfajta állatnak, amely szalmakalapot eszik, nem sok hasznát vesszük a jól vezetett ujságüzemben. Elfogadom a kifogását, de nekem tíz órára kell a riport. Ha nem tudja leírni, telefonálja meg. Ha nem tudja megtelefonálni, küldök ön után embert akárhova, ahol le tudja diktálni. A *Megaphone*...

- Mennykő a *Megaphone*-ba! - mondta Joshua Collie hidegvérűen.

Joshua Collieben megvolt az a megfizethetetlen tehetség, amely minden jó riportert jellemez: volt orra a dolgok lényege iránt és egyelőre megelégedéssel látta, hogy nagy vetélytársa, a *Megaphone*, még csak meg sem közelítette az ügy lényegét.

Miután a *Post-Courier* épületéből eltávozott, első útja Frank Sutton irodájába vezetett. Szokás szerint mindig lehetett két-három alkalmazottat találni ott, akik sokáig dolgoztak. Különösen valószínű volt ez most, az üzleti félév leteltének közeledtével. Nem is csalódott, mert a személyzeti bejáratnál hallotta, hogy két tisztviselő és az egyik aligazgató még javában dolgozik odafönn.

- Mondja csak, mr Collie - kérdezte a kapus - mi az ördög van ezzel a Leslievel? Azt mondták, hogy le van fogva és ma délután itt járt, felment az irodájába, kutyabaja sem volt.

Joshuának ez újdonság volt.

- Mennyi ideig volt az irodában? - kérdezte.

- Vagy félóráig, az aligazgató szerint. Azt mondta, az irataiért jött.

- Járt itt valaki más is ma délután?

Az időellenőr megállapította, hogy Millie Trent kevéssel három óra után érkezett meg és Frank Sutton csak nemrégen jött be, de aztán megint eltávozott.

- Sutton? - kérdezte Joshua kővémeredten.

- Csak éppen benézett, aztán megint elment - felelte a kapus.

Collie fölszaladt a lépcsőn és a kivilágított szoba felé tartott, ahol a tisztviselők dolgoztak. Az aligazgató nem ismerte és meglehetősen rossz néven vette, hogy zavarják, míg meg nem tudta Joshua összeköttetését a sajtóval. Időn túl dolgozott, a bombay-i számlákat rendezte. A Sutton-Társaság nyilván nagyon sok másodkézből való motorkocsit szállított Bombaybe és az aligazgató külön utasítást kapott aznap délután, hogy minden pennyt összeszedjen, ami a vállalatnak jár és az eredményre nézve várja meg Frank Sutton rendelkezéseit.

- Nem végzünk tizenkét óra előtt - panaszolta a dolgos férfiú. - Ha Tillman elvégezte volna a munkáját, tíz órára elkészültünk volna. De ez az ember csak egy órával ezelőtt jött be, de mindjárt aztán szó nélkül elment megint.

- Szóval Tillman már nincs itt? - kérdezte Collie gyorsan.

- Ha itt volna, dolgozna - felelte a másik keserűen. - Mondtam is mr Suttonnak...

- Milyen különös - szakította félbe Joshua szentenciázva - hogy ennek az embernek még az esküvője napján is szennyes üzlettel kelljen foglalkoznia!

- Mr Suttonnak fájt a feje - magyarázta az aligazgató. - Ilyen rendellenességek gyakrabban megtörténtek vele. Irodájában kicsiny, zárt orvosságos szekrény van, abban igen erős porokat tartott. Mondhatom, többet tudtam meg a főnökről ma este, mint valamikor is - mondta az aligazgató. - Szinte bőbeszédű volt. Gondolom, ön azért jött, hogy egyet-mást megtudjon Leslieről?

Joshua valójában nem ezzel a szándékkal ment oda, de elfogadta ezt a készen kapott magyarázatot. Megvallotta, hogy abban a pillanatban rendkívül érdekelte Frank Sutton főfájása. Rosszabb nyitányt nem tudott elképzelni mézeshetek számára.

- Nem is gondoltam, hogy főfájás szokta gyötörni, amíg ő maga el nem mondta - felelte az aligazgató. És mr Collie éppen ezt akarta tudni.

Az aligazgató tovább beszélt Suttonról: az ő örökös kedvességéről, udvariasságáról, figyelmességéről az alkalmazottai iránt.

- Leslie valóságos vadállat volt őhozzá képest - mondta. - A leányoknak, akik az irodában dolgoztak, volt egy klubjuk, afféle kis klubjuk, amelynek tagjai pénzt adtak össze, hogy virágokat vegyenek Frank Sutton igazgatónak az asztalára. Mindig meglepik valamivel a szobáját: tolltörlővel, hamutartóval, papirosvágóval és más efféle holmival.

Collie soha nem látta még mr Sutton magánirodáját. Megérttette az aligazgatóval, hogy ennek a „szentély”-nek a megtekintése szükséges volna készülő ujságcikkéhez.

- A munkáskérdés mai zavaros állapotában - mondta - a világ nem tudhat eleget erről a mintafőnökről, aki úgy bánik alkalmazottaival, mint emberi lényekkel.

Még azt is megértette, hogy szüksége lehet annak a szobának a fényképére is, amely a főnököknek ezt a díszpéldányát tisztelheti a falai között.

- Ön kötélre akar engem juttatni - mondta az aligazgató, elővéve zsebéből a kulcsait. Végigvezette mr Colliet a sötét folyosón és kinyitotta az utolsó ajtót a folyosó végén.

Igen kellemes szoba volt, legfőbb bútora a széles, csinos íróasztal. A padlózat legnagyobb részét dúsnak látszó szőnyeg borította, közvetlenül Sutton széke mögött keskeny mahagónis-zekrény állt, hozzáerősítve a falhoz. Joshua megszemlélte a helyiséget, megjegyezte a szép kandallót, a mély karos-székeket és az ablakok bársonyfüggönyeit. Szinte szórakozottan megpróbálta a szekrény ajtaját is, amely azonban be volt zárva.

- Ne nyúljon hozzá semmihez, öreg cimbora - kérte az aligazgató.

- Igen kényelmes iroda és kifogástalanul tiszta - dünnyögte Joshua. - Valósággal elegáns szalón!

Az asztalon nem volt semmi, a papírkosárban mindössze egy összegyűrt fehér papírdarab. De a riporter észrevette, hogy a papíron piros pecsét van... Csak egy szempillantást vetett a törött pecsétviaszra és nyomban gyanította, hogy mr Sutton új orvosságos skatulyát bontott, amelynek a borítékát eldobta. És Joshua kíváncsi volt ennek a babonás erejű gyógyszernek a természetére.

- Hogyan kell ezeket a függönyöket félrehúzni? - kérdezte.

Az aligazgató hosszú selyemkötelet mutatott, amely a bársony redőibe volt elrejtve. Azt meg kellett húzni (az aligazgató meg is cselekedte) és a függöny eltakarta az ablakot. Mielőtt a magyarázó férfiú figyelme ismét látogatója felé fordult, a papírkosár kiürült és a papírdarab teljesebbé tette a zűrzavart mr Collie felöltőjének zsebében.

Joshua elbúcsúzott, otthagyta az aligazgatót szobájában és a folyosón igyekezett a lépcső felé. Mikor odaért Leslie szobájának ajtajához, megállt és megpróbált benyitni. Az ajtó, nagy meglepetésére, nem volt zárva. De meglepetése még nagyobb lett, amikor felcsavarta a villanyt. A kandalló tele volt égett és megfeketedett papírdarabokkal, amellett pedig a biztonsági szekrény ajtaja nemcsak hogy nyitva volt, hanem még a kulcsot is benne hagyták a zárban.

- Jóságos egek! - mondta magában Joshua.

Bekukkantott a biztonsági szekrénybe: teljesen üres volt. Még csak egy papírlap sem maradt meg a tartalmából. A három rekeszben semmi!... Joshua elgondolkozva csukta be a szekrényt, bezárta az ajtaját és a kulcsot letette Leslie asztalára. Valaki nyilván sietve el akart szökni és előbb meg akart semmisíteni... mit?

Joshua kutatott a hamu között, de nem talált semmit, mígnem a hamu kellős közepén két félív gépírásos papírra akadt, amelyeknek nagyobb része már elégett. Az egyik íven ennyit tudott kibetűzni:

John Leslie, börtönviselt egyén... alkalmazásban... gyanus... gyémánt nyakék... szekrény irodájában.

A másik félív csaknem hasonló szövegű volt, de mind a kettőben gépírói hibákra akadt Joshua. Gondosan összehajtogatta a két félívet és a zsebébe tette.

Íme, hát ez volt A Besúgó fészke. Mert Elford egy alkalommal, Barrabal külön engedélyével, megmutatott neki egy tipikus besúgást, aminőt A Besúgó szokott küldeni a Scotland Yardba és a kerületi főfelügyelőhöz.

Megnézte az órát: ideje, hogy megebédeljen (Joshua nem szerette a kutyafuttában való étkezést), mielőtt hozzálátna nehéz feladatához: megkezdeni azt a riportot, amelynek ezideig még nem tudja a végét. Pedig mr Joshua Collie buzgón esedezett magában, hogy minél előbb a végére jusson, mert a *Megaphone* már kezdett nagyon az idegeire menni.

Az Empire Theatre mögött van egy kis étterem, amely kedves tanyájuk volt a riportereknek. Joshua itt, megszabadulva felöltőjétől, leült és az elkövetkezendő kényelem boldog előérzete könnyített a lelkén.

Ekkor eszébe jutottak mi Sutton főfájás elleni porai és kiment a mikroszkópikusan kicsiny előcsarnokba, hogy átkutassa felöltője zsebét.

Megtalálta, amit keresett és visszament vele az asztalához.

Mikor szétteregette a papírt, látta, hogy az aligazgató tévedett: a papír alakjából ítélve, nem skatulya, hanem kis üveg volt benne. A papírra, az egyik vegyi gyárnak a jegyével együtt, oda volt nyomtatva a gyógyszer neve is. Alája pedig a figyelmeztetés: „Méreg!”

Joshua elfüttyentette magát, mert a készítmény nevét nagyon jól ismerte: az orvosi tudománynak egyik legújabb és leghatásosabb narkotikuma volt. Főképpen kétségbeesett gonosztevők szokták használni, úgy nevezték: „Az új csepp”, mert hatása jóval erősebb volt a régi narkotikumokénál.

A pincér éppen odavitte a levest, mikor Joshua felkelt az asztal mellől.

- Hagyja itt - mondta és kiment, hogy telefonáljon.

Nem egy kiváló orvos lekötelezte volna Joshua Colliet. Az első, akit felhívott, nem volt otthon, de a második kísérletre a Harley-Street egyik legfényesebb nevű jelességével kapcsolták össze.

- Collie beszél a *Post-Courier*-től. Azt szeretném megtudni, milyen hatású ez a gyógyszer?

Elmondta a papíron olvasott nevet. Az orvos elnevette magát.

- Mi az... valami új gonosztettet ásott ki már megint, Joshua? Hogy milyen hatású? Szagtalan, íztelen. Ha bevesz belőle fél teáskanálra valót, egyáltalán semmiféle hatását nem érzi addig, amíg valami hirtelen mozdulatot nem tesz... mondjuk felemeli a kezét vagy gyorsan elfordítja a fejét. Akkor aztán olyan érzése támad, mintha vasdoronggal ütöttek volna a fejére és órák hosszáig alszik... és valósággal sajnálkozik, mikor felébred! Miért akarta tudni?

- Cikket írok - felelte Joshua hazug módon. - Az lesz a címe: „Megmérgezendők-e a menyasszonyok?”

XXIII.

Mikor Beryl Sutton elhagyta a fogadószobát és felment a lépcsőn, első szándéka az volt, hogy a szobájába megy, magára zárja az ajtót és vár addig, amíg gondolatait rendbe nem szedte. Fájt a feje és sajátságos gyöngeségtől remegtek a térdei. Mikor belépett a szobájába, mintha Lew hangját hallotta volna, aki lentről kiáltott neki, de ő szándékosan nem felelt. Halkan betette az ajtót és éppen be akarta zárni, mikor eszébe ötlött valami. Már legföllebb csak egy órája van - egyetlen egy elhagyatott, árva órányi ideje... Az egyetlen órai idő, amit még a magáénak mondhat!

Hálószobájából szűk öltözőszoba nyílt és Beryl ebből a szobából meghitt rejtekhelyet alakított magának, amely mérhetetlenül kényelmetlenebb volt, mint a társalgószobája, de megvolt az a felbecsülhetetlen előnye, hogy mindenki elől elzárkózhatott benne.

Volt ott egy hosszú, kényelmes heverő és Beryl, magára zárván a külső, azután a kis belső ajtót is, lerogyott a lágy fekvőhelyre, beletemette fejét a párnákba és minden akaraterejével azon volt, hogy rendet teremtsen zilált agyában.

John Leslie szabad... ő pedig férjhez ment. Egy óra, két óra mulva úton lesz Skótországba Frank Suttonnal... Ő most már Frank Suttonné asszony. Vagy tizenkétszer elismételte ezt a kifejezést és igyekezett ráeszmélni szomorú jelenének, sivár jövőjének valóságára. De agya semmiképpen sem akarta fegyelmezni magát. Férjhez ment és mégsem ment férjhez. És valahol túl a sötét kerten, ott várakozott az a férfi, akit szeretett és annak is olyan üres volt a szíve, mint az övé!...

Megpróbált felkelni, hogy odamenjen az ablakhoz és kitekintsen. Hátha megláthatja John Lesliet. De csodálatosan letargikus volt. Nem tudta rávenni magát arra, hogy megmozduljon. Halálos fáradtság vett erőt rajta. Mindenképpen feledni igyekezett és a feledés végre eljött érte. Álomtalan, mély álomba merült.

Még Lew hívó hangját sem hallotta a hálószobából, sem a gépkocsi kerekeinek zaját...

Arra ébredt, hogy eső verdesi az ablakát. Hirtelen és riadtan felült. A szoba sötét volt, de hiszen olyan volt akkor is, amikor bejött. Úgy kellett kitapogatnia útját a heverőhöz. Vajjon hány órát alhatott? Hihetetlennek találta, hogy egyáltalán aludt, vagy aludni bírt volna.

Zsibbadtan kelt fel és megdidergett, mert fázott. A fal mellett tapogatózva felcsavarta a villanylámpát, mire halvány fény öntötte el a szobát. Asztalán kicsiny francia óra állt: negyed-tizenegyet mutatott.

- Negyed tizenegy!... A vonata tíz óra húsz perckor indul a King's Cross pályaudvarról. Füléhez emelte az órát: - járt. Ekkor a karkötő-óráját nézte meg. Az is annyit mutatott. - Mi történhetett?...

Kiment a hálószobába, felcsavarta a villanyt, kinyitotta az ajtót és kiment a lépcsőházba. Hallotta az inast, amint egyik cseléddel beszélgetett odalent.

- Nem láttam elmenni a leányt. Kalap volt rajta, mikor utoljára láttam... Az öreg olyan, mint az őrült. Talán azt hiszi, a leány utána ment annak az embernek.

Beryl jónak látta lekiáltani a lépcsőn és meglepődött feleletet hallott.

- Ön az, miss? Jóságos Isten, hogy megijesztett mindnyájunkat, miss!

Beryl feleuton eléjük ment a sötét lépcsőn.

- Mi történt? Hol van mr Friedman?

- Nem tudom, miss. Úgy gondolom, önt keresi valahol.

Az inas meglehetősen zavarodott volt.

Beryl megismételte magában:

- „Talán a leány utána ment annak az embernek”...

Hogy ki lehetett „az az ember”, azt könnyen kitalálhatta.

- Mr Friedman talán azt hitte, hogy én elmentem? Telefonált?

- Nem, miss.

Az öreg óra abban a pillanatban ütötte a háromnegyedet a hallban.

- Háromnegyed tizenegy?

- Úgy van, miss. A podgyászát már órákkal ezelőtt kivitték az állomásra.

Az inas szeretett volna többet tudni, de Berylből nem tudott kivenni semmit kíváncsiságának kielégítésére.

- Nem tudtam, mit tegyek az ön ruhás-bőröndjeivel, miss.

Beryl látta, hogy két ruhás-bőröndje ott van a hallban. Félkézzel a korlátot fogta és elgondolkozva nézett lefelé.

- Mr Sutton visszatért!

- Nem, miss... azaz hogy... madame.

Az inasnak most jutott eszébe Beryl megváltozott helyzete.

- És mr... - itt Beryl tétovázott - mr Leslie!

- Nem, ő sem jött vissza, miss - rázta fejét az inas. - Senki sincs itt, csak a cselédség.

Kis szünet után megkérdezte:

- Telefonáljak bérautóért, miss!

- Minek?...

Az inas kérdésében, mindenesetre volt észszerűség - ismerte be magában Beryl. Neki a férje mellett a helye... Ó, milyen laposan hangzott ez! Beryl hallott efféle kitételt egy színdarabban, amelynek nem volt éppen nagy sikere.

- Igen, legyen szíves - mondta végül után. - Azt hiszem, legjobb lesz, ha bérautót szerez. A mi kocsijaink elmentek?

- Igen, miss. Csak az ön kis kétüléses kocsija van itthon.

Az inas nyilván nem találta helyesnek, hogy Beryl ezt a kocsit használja. Az a hölgy, aki Skótországba indul nászútra, zavaró tárgynak találhatja a kétülésest, mikor odaér a King’s Cross pályaudvarra. De az inas nagy meglepetésére Beryl éppen ehhez az ötlethez ragaszkodott.

- Igen, legyen szíves - mondta sürgetően. - Nem hozná ki a gépet?

Az inas motorkerékpáros volt és értett valamit a kocsikhoz. Tíz perc mulva ott volt a kis géppel a főbejáratnál.

- Feltettem az ernyőt és az oldalfüggönyöket, miss... azaz hogy... madam - mondta. - Fejszék esnek az égből. Az ön helyén meleg ruhát vennék magamra.

Beryl elmosolyodott.

- Érzi, hogy most apahelyettes, úgy-e? - kérdezte. Hangjának vidámsága ragadós volt, bár hirtelen jókedvének nehéz lett volna okát találni. Ámbár talán nem lett volna olyan nehéz, ha nem röstelte volna a fáradságot, hogy szintén gondolkozzék. Boldog volt, mert lemaradt a skótországi vonatról. Akármi történt is, az utazás most egyelőre elmarad... holnapig, valószínűleg.

- Ha mr Friedman telefonálna, mondja meg neki, hogy elaludtam az öltözőszobámban és rendkívül sajnálom a dolgot. Ugyanezt mondja mr Sutonnak is. És aztán, Robert, mondja meg mr Friedmannak, hogy bemegyek Londonba...

Itt megállt. - Miért is megy be Londonba?... Végre is: legyen őszinte legalább önmagával szemben... Hát igen: Lesliehez megy, Lesliet akarja megtalálni. Hogy azután mi fog történni, azt nem tudja, de nem is sokat törődik vele. Mindössze az a fontos neki, hogy olyan helyen legyen... ahol Frank Sutton nem tud rátalálni. Az a gondolat, hogy Lew bánkódnék, nem nagyon foglalkoztatta. Kényelmesen önző lett. Mit törődött most az egész világgal, mikor az ő boldogsága forgott kockán?...

Még mindig aludt, erkölcsi értelemben - legalább így gondolta magáról - mikor fellépett a kocsiba és elindult a London felé vezető úton. Mert még a szakadó eső és az est hidege sem tudta ráébreszteni a kötelesség rút tudatára. Neki csak egy kötelessége volt most: - önmaga. Lázas könnyelműségébe csak egyetlen megmagyarázhatatlan probléma ivódott bele, amely még mindig megoldatlan volt. Lewt és a kötelességet félrehajította. Frank lényegtelen tényező lett, azaz hogy azzá lett volna, ha Beryl egyáltalán számot adott volna magának affelől, hogy hogyan is gondolkozik Frankról.

Ha gyűlöli azt az embert, akkor az ő mostani cselekedete egészen logikus. Ha szeretné annyira, hogy sajnálni tudná, akkor most nem szabad gondolnia rá. De hiszen sem nem szereti, sem nem gyűlöli. Neki Frank annyi, mint Tillman, vagy Collie, vagy még egy tucat más ismerős. Érdekes ember, akihez semmiféle olyan kapcsolat nem fűzi, amelyet egyetlen mozdulattal szét nem pattanthatna.

Ilyen hangulatban érkezett Londonba.

Gépjét a meglehetősen sötét bloomsburyi ház előtt állította meg, ahol Leslie lakott. Arról, hogy tulajdonképpen mit is fog tenni, sejtelme sem volt. Azzal, hogy látogatásának mi lesz a következménye, nem gondolt, nem törődött. Mennél közelebb ért Londonhoz, annál jobban nekibátorodott - maga sem tudta miért. Pénz volt nála és ha a szükség úgy kívánta volna, eltölthette volna az éjszakát akármelyik szállóban. Egy elhatározása mindenesetre támadt. Az, hogy nem tér vissza Wimbledonba, nem tér vissza Frank Suttonhoz.

A bloomsburyi bérháznak a gondnoka részben tulajdonos is volt. Beryl kérdezősködésére a fejét rázta.

- Leslie kapitány ritkán jön ide, akkor is csak aludni - mondta, nagy meglepetésére Berylnek. - Nem láttam szerda óta.

- Az éjjel nem aludt itt? - kérdezte.

- Már két-három éjszakája nem.

- De mi lesz a leveleivel, amelyek ide érkeznek?

- Nem érkezik egy sem - mosolygott a gondnok együgyűen.

Beryl megdöbbenve hallotta mindezt. Okvetlenül hitte és remélte, hogy Lesliet itthon találja a lakásán és most, hogy Leslie nem volt itthon, megdöbbenve és tanácstalanul állt.

- A „Sutton és Társa” vállalatnál dolgozik. Megadhatom a címét - mondta a gondnok.

- Köszönöm, tudom - felelte Beryl sietve. - Talán visszament oda.

Akármilyen valószínűtlen volt is, Beryl mégis elment az irodába. Amikor az épülethez érkezett, a kapus nem mondhatott neki egyebet, mint amit „az ujságíró riporter”-nek mondott. És hozzátette, hogy a „riporter” úr mennyire elcsodálkozott, hogy Leslie kapitány itt járt az irodában.

- Mr Collie? - kérdezte Beryl gyorsan.

Íme valaki, aki segíthet rajta. Milyen különös is, hogy nem gondolt Colliera! Nem ment fel az irodába, hanem a City felé kanyarodott gépjével. Tíz perccel később Field már a *Post-Courier* várakozószobájában beszélgetett vele.

- Miss Stedman? - kérdezte Field, mikor belépett - Nem ön az a hölgy, akinek ma volt az esküvője?

- Igen, az vagyok - bólintott Beryl kissé lehangoltan - de még nem szoktam hozzá az új nevemhez.

- Sajnálom, de Collie elment - mondta Field udvariasan. Olyan férfiú volt, aki szürkülő haja és évei mellett is meglátta a szépséget, mert az ujságkiadók néha - bár igazán ritka pillanataikban - tudnak lenni emberek is. - Nem tudom, hol találhatná meg, ha csak nem...

Field kételkedve rázta a fejét.

- Valószínűleg a klubban van... meglehetősen kéteshírű helyen, a Leopárd-klubban és én nem ajánlom önnek mrs Sutton, hogy oda elmenjen. Majd inkább én telefonálok neki.

Field kiment. Öt perc mulva visszatért.

- Már nincs ott - mondta - de ha ön érintkezésben marad velünk, meg fogjuk mondani, hol akadhat rá.

Beryl dilemmában volt. Collienak csak egy szempontból volt értéke számára: esetleg elvezethette volna John Lesliehez. - Talán Field is tud Leslieről - gondolta. De mikor Beryl megkérdezte, Field a fejét rázta.

- Nem, én csak annyit tudok, amennyi az ujságban van, hogy ma letartóztatták. Talán barátja önnek, mrs Sutton?

- Igen - felelte Beryl nagyon halkan - nagyon jó barátom.

- Kezesség mellett bocsátották szabadon - magyarázta Field. - Éppen ez a meglepő. Barrabal megtesz ilyeneket, ámbár, hogy miért engedte szabadon éppen ezt a Leslie kapitányt...

Ekkor Fieldnek hirtelen az eszébe ötlött, hogy nemcsak megrögzött gonosztevő, akiről beszél, hanem Berylnek barátja is. Igyekezett másra terelni a beszélgetést, de ezzel még nagyobb bakot lőtt és beleizzadt, mikor ezt észrevette.

- Nem lepődnék meg, ha Lesliet abban a klubban találná - mondta mosolyogva. - Van néhány furcsa tagja...

Field elnyelte a többit, de Berylnek eszébe sem jutott, hogy a „kétes jellemekre” gondoljon. Az a lehetőség, hogy Lesliet ott találhatja, minden mást elfeledtetett vele és megdobbantotta a szívét.

- Nem hagyhatnám itt a kocsimat? A feljárónál láttam néhány gépet őrizetlenül.

Mr Field telefonon érdeklődött és úgy találta, hogy a kocsi ott maradhat. Beryl megelevenedett. Gépét otthagyta az egyik mellékutcában, két ujságszerkesztőség között, felment a Fleet Streetre, megállította az első bérautót, amellyel találkozott és utasítást adott neki.

- A Leopárd-klubba, miss?

A bérautó vezetője elképedt.

- Nagyon jó.

- Tudja hol van?

- Igenis, miss, tudom, hogy hol van és azt is tudom, *mi* az - vigyorgott a vezető. - Rendben van.

Olyan erősen esett, hogy Beryl rövidesen bőrig ázott, de észre sem vette. A bérautó a Kingswayn keresztül haladt és nemsokára egy szűk utca bejáratánál tartott. Az esőverte ablakon át Beryl két férfit látott rohanni, aztán rendőrsíp éles füttyét hallotta a gép zaján át. Ekkor valami rettenetes előérzet fogta el. Kinyitotta a bérautó ajtaját és kiugrott.

- Várjon meg! - kiáltotta vissza a soffőrnek és rohant tovább a szűk utcában.

Azt, hogy hol a Leopárd-klub, nem tudta. Csak a rohanó tömeget látta és érezte, hogy valami rettenetes dolog történhetett. A futó lépések zaján túl a rendőrség idegrázó fütyülését hallotta.

Ekkor valaki elkapta a karjánál fogva és hátraperdítette. Beryl ránézett: a vékonyarcú Tillman volt.

- Hova megy, miss Stedman? - kérdezte Tillman nyersen.

Beryl vadul rámeresztette szemét.

- Nem tudom... Valami történt... - Beryl alig tudott lélegzethez jutni.

- Valami történt, egészen rendjén való dolog. Jobb lesz eltávoznia innen.

Két rendőr rohant el mellettük. Beryl látta, hogy az egyik épület kapuja előtt kisebb népcsődület verődött össze. És aztán valaki elkezdett rettenetesen sikoltozni. Beryl befogta a fülét, hogy ne hallja.

Tillman egy pillanatra elengedte a leány karját, mire Beryl, mintha hirtelen sugallat hajtotta volna, gyorsan előrerohant. Hallotta, hogy Tillman visszahívja, de nem törődött vele. Most már ott volt a népcsődület szélén és látta a vergődő, sikoltozó nőt, akit két rendőr vezetett el az épülettől.

Millie Trent volt!

- Gyilkosság, gyilkosság! - rikoltozta Millie Trent. - Meghalt!... Leslie meggyilkolta!

Beryl hátrahanyatlott és lerogyott volna, de Tillman erős karja felfogta.

- Meghalt... Frank Sutton meghalt! - Ösztönösen megértette, hogy ő, a néhány órás fiatal asszony, most már özvegy. John Leslie beváltotta az ígéretét.

XXIV.

A Leopárd-klub neve időnként megjelent a rendőrségi hírekben, de az utóbbi időkben bizonyos tekintélyesség színébe keveredett ez a kétes helyiség. Egy esztendő óta afféle divatos hely lett, abban az értelemben, hogy merész ifjak, akik meg akarták mutatni borzongó hölgyeiknek London földalatti életét, lefoglaltak egy-egy asztalt a Leopárd-klubban és nagyon is kockázatos táncestét töltöttek ott a szakszofon, a hegedű és az üstdob mellett, amelyekből a Leopárd-klub zenekara összetevődött.

Mint annyi más effajta klub, ez is a jókora épület legfelső emeletén volt, a Shaftesbury Avenuen túl és a hivatalos cégjegyzés szerint „társadalmi és étkező klub”-nak számított. A szűk étkezőterem és a még szűkebb táncterem mellett voltak ott vacsorázó külön-szobák is, amelyekben a klub tagjai magukra lehettek vendégeikkel.

Mr William Anerley, aki tulajdonos és gondnok volt egy személyben, a legtágasabb ilyen vacsorázó szobát „tanács-terem”-nek nevezte el és a kifüggesztett tájékoztatón, valamint hirdetésekben közölte, hogy nyilvános gyűlések rendezői kibérelhetik. Arról azonban, hogy ennek a felhívásnak valaha is foganatja lett volna, nem tud senki.

Furcsa dolgok történtek a Leopárd-klubban, de az igazán furcsa dolgok, amelyek a rendőrséget érdeklik, szigorúan tilosak voltak. Tilos órákban nem lehetett ott inni, továbbá - a tulajdonos tudtával - semmiféle kevésbbé ártatlan kártyajátékot nem lehetett játszani, mint a szolid és előkelő whistet. Az, hogy a tagok „cipővel zsebükben” mentek a klubba és hogy az aukciós bridgenél valóban izgatóbb játékok folytak ennek a kedvelt találkozóhelynek nemcsak a tanácstermében, hanem a kisebb helyiségekben is, az bizonyos volt. De Bill Anerley erényes büszkeséggel mutathatott rá bizonyos pillanatokban az ellenőrző bizottság előtt Joe Greel és Harry Maux kiutasítására, akik átlépték a klub szabályait.

A bizottság kitűnően volt összeállítva, de mert az volt a szokása, hogy rendesen csak a kora reggeli órákban jelent meg, mikor a legtöbb tag ágyban volt és mert egyik szabálya szerint két tag jelenléte is elégséges volt az ellenőrzésre, a Leopárd-klub ügyeit mr Anerley és esetlen fia, Jim vezette. Az utóbbi olyankor, amikor megszabadult a bizottsági tagság szorgos hivatalától, a felvonógépet kezelte, amelyen a klub tagjai és barátjaik a klubba emelkedtek.

Bill nem áltatta magát a helyiség jellege és tagjainak viszonyai felől. Egyszer, mikor kérkedő módon törölt a tagok lajstromából egy gentlemant, aki koppasztani való galambot vitt a klubba, néhány gyilkos szóval kifejezte meggyőződését.

- Talán gentleman-klubnak gondolja ezt a helyet? - kérdezte a kitessékelt tag.

A vállas Bill ránézett hideg kék szemével.

- Ha ez gentleman-klub volna, Harry, akkor az ön neve nem szerepelhetne a tagok könyvében.

Jim egyszer, az esztendőnek gyengébb szakában, megkérdezte tőle, hogy hol töltik nyaraló idejüket a vendégek? Bill fel sem pillantott a könyvből, amelybe néhány adatot vezetett be.

- Némelyik a Lidóra megy, fiam, némelyik Ostendébe, némelyik pedig a dartmoori börtönbe. Attól függ, hogy melyikük miből él.

Keményarcú erősállú férfiú volt Bill és lelkületében mindössze csak egy gyöngédebb vonás akadt, az is - elég különös módon - két férfiú iránt érzett vonzalma volt, akik közül az egyiket egyáltalán nem is ismerte.

Kedvenc története volt ez Billnek, amelyet ráérő időkben szívesen elmondott az érdeklődő Jimnek.

- Engem mindig úgy hívott: Percy. Legelőször az egyik fedezékben találkoztam vele a 60-as domb túlsó felén, ahol három napig feküdtünk. Ő tiszt volt, én meg közember... és mindig Percynek szólított. „Halló, Percy!" - szokta mondani, mikor egy-egy lövedék elrepült felettünk. - „Ez majdnem belédkapott!" Bekötözte a lábamat és azzal a vízzel itatott, amelyet neki magának kellett volna meginnia. Ezer fontot adnék érte, ha csak egyszer is találkozhatnám vele. Csak jókor le tudtam volna szállni az autóbuszról azon a napon...

Arra a nevezetes júliusi délutánra célzott, mikor ő, meg Jim az autóbusz tetején ültek. Mikor elhaladtak a Piccadilly Circus mellett, Bill ráismert a maga hősére és ujjongva integetett neki, de nem tudta magára vonni a figyelmét. Sietve leszállt, de már hiába. A Piccadilly nagyon mozgalmas hely és az ismeretlen nyomtalanul eltűnt a hullámzó tömegben.

Ami a másik férfiút illeti, arról nem beszélt soha, de minden áldozatra kész volt azért a pénzemberért, aki egy kritikus időszakban Bill Anerleyt megtette a klub tulajdonosának. Igen, mr Lew Friedman iránt nagy tiszteletet érzett, az ismeretlen tiszt iránt valósággal imádatot.

Kilenc óra volt és nagyon nyugodt este, - olyan nyugodt, hogy az ifjabb Anerley az est kezdetét a mozgóképszínháznak szentelte. Mikor visszatért, atyját gondolatokba mélyedve találta.

Valami perpatvar volt a zenekarral és Bill ideiglenesen villamos erőre járó gramofónt állított helyébe a tárcteremben. A gramofón hangja behallatszott időnként, mikor az ajtó kinyílt.

- Atyám, senki sincs ma a táncteremben? - kérdezte Jim, aki rosszul szabott egyenruhájában a felvonó bejáratánál ácsorgott.

- Senki, fiam - felelte Bill, a csiptetője felett rátekintve. A maga gondnoki egyenruhája arany és eper színek ragyogó tömege volt. - De nagyon szeretném, fiam, ha leszoknál arról, hogy tőlem kérdezősködjél.

Jim sóhajtott. Fiatal volt és szerette az izgalmas életet.

- Nem lehetne valamivel megeleveníteni az üzletet? - kérdezte.

Atyja komolyan ránézett.

- Mit akarsz ezzel? Talán vegyünk néhány játék-léggömböt és nevezzük el gála-táncnak? - kérdezte gúnyosan. - Nem, Jim, nincs itt mit okoskodni. Mindenki kiment a városból, tehát megszűnt a klub-élet.

A telefon megszólalt Bill asztalán. Bill felemelte a hallgatót. Egy izgatott hölgy jelentkezett.

- Nem, mrs Lattit, kedves férje nincs itt... nem, ma nem is volt a klubban... én semmi esetre sem láttam. Igen, mrs Lattit, majd megmondom neki.

Letette a hallgatót. Csöngetett és utasította az alacsony pincért, aki a csöngetésre bejött:

- Menjen, mondja meg mr Lattitnek, hogy a felesége érdeklődött utána... Mr Lattit a négyes szám... nem, nem, a hármas. Ne zavard a négyest, aluszik.

- Ki az? - kérdezte Jim.

Mr Anerley megigazította a csiptetőjét, bár ok nélkül, mert hiszen úgyis felette nézett át gyermekére.

- Kicsoda? - ismételte. - A négyes?...

- Igen, ki van a négyesben?

- Mr Albert Alfred Henry John Johnes - felelte Bill. - Sehol-udvar 906. szám alatt lakik.

Jim összetörten némult el. Az apja azonban felvilágosította.

- Ha éppen tudni akarod, egyike azoknak a tagoknak, akik nem akarnak a világ szeme előtt lenni. És ha azt kérdezed, hogy mit kell mondanod, ha a rendőrség kérdezősködik felőle, akkor majd elbánok a füleddel!

Jim megmenekült attól, hogy felelnie kelljen. A felvonó csengője megszólalt és Jim leereszkedett a lifttel. Egy perc mulva visszatért és betessékelte a látogatót a folyosóra.

- Jó estét, mr Sutton - ugrott föl Bill előzékenyen.

Olyan tekintettel üdvözölte az érkezőt, amelyet udvariasnak szánt, mert Sutton, ha nem is gyakori, de bőkezű vendége volt a klubnak. Sutton ránézett a várakozó fiúra és Bill - megértvén a jelet - intett fiának, hogy tisztuljon onnan, ami egyszerű dolog volt a felvonó kezelőjének.

Míg a felvonó nyikorgása meg nem szűnt, Sutton nem beszélt és furfangos figyelője észrevette, hogy előterjesztendő kívánsága különös természetű lesz, mert mr Frank Suttonnak gyakorta voltak különös óhajai. Volt rá eset, hogy Billnek úgy kellett berendeznie az egyik magánszobát, hogy Sutton úgy beszélhetett a látogatójával, hogy ez nem tudhatta, hogy kivel beszél, mert nem láthatta meg Sutton arcát.

Bill Anerley soha nem kíváncsiskodott, hogy mivel foglalkoznak a klub tagjai és nagyon vigyázott arra, hogy bele ne üsse az orrát a klub-tagok dolgába. - A klub - mondotta gyakran - szolgálatra való... Ezt a kijelentést szóról szóra egyik jól ismert üzleti ház hirdetéséből vette át. Mert finoman hangzott és bizonyos értelemben könnyített a lelkiismeretén.

Sutton nem volt éppen kedvence Billnek, de mivel gazdag ember volt és nagylelkű fizető - mint ilyennel tisztelettudóan kellett bánnia.

- Szobára van szükségem, - mondta Sutton. - Üres a tanács-szoba?

- Igen, uram - felelte Bill. - Vár talán valakit?

Keze már félig a csengő után nyúlt, mikor a másik megállította. Ahogy Bill hirtelen visszahúzta a karját, könyökével beleütközött látogatójába, mire Frank Sutton szitkozódni kezdett és érzékenyen tapogatta a karját.

- Rendben van - mondta felszisszenve - de tegnap este gépkocsi-szerencsétlenség ért és meglehetősen rosszul jártam. Erősen megütöttem magamat.

Bill csupa bocsánatkérés volt, de Sutton hamarosan félbeszakította.

- Nem kell beengednie hozzám a pincéreket - mondta. - Jobb szeretném, ha ön látná el az egész dolgot. Két palack pezsgőre, két pohárra és teljes zavartalanságra van szükségem.

Ez így még nem lett volna különösebb kívánság és nem is lepte meg Billt.

- Hölgyről van szó, mr Sutton? - kérdezte.

Frank Sutton elgondolkozva bólintott.

- Igen... hiszen ismeri: volt már itt velem máskor is - mondta vontatottan.

- Miss Trent? - érdeklődött Bill.

- Igen, miss Trent.

Valaki érkezett és a beszélgetés megszakadt. De Bill tudta, hogy a valóban fontos közlés még nem történt meg. Sutton nem azért küldette el útjából a fiút, hogy pezsgőt és magánszobát rendeljen.

A tágas folyosó csendes volt, csak a gramofon hangja szűrődött be a táncteremből, ahol három magános pár igyekezett jókedvre deríteni magát.

- A dolog úgy áll, Bill - folytatta Sutton, mihelyt ismét egyedül voltak - hogy rettenetes helyzetben vagyok.

Bill udvariasan meghajtotta a fejét. Vendégeinek javarésze egyszer vagy másszor, de előbb-utóbb rettenetes helyzetbe jutott és Billt nem egyszer, hanem sokszor szólították fel arra, hogy kisegítse őket szerencsétlen és bonyodalmas helyzetükből. De azon mégis csak csodálkoznia kellett, hogy ez a kétségtelenül gazdag és befolyásos ember, akinek mr Frank Suttont ismerte, szintén nehézségekbe keveredjék, hacsak...

Halványan derengett neki, hogy Sutton üzlete nem éppen a legegyenesebb. Nem egyszer megtörtént, hogy ez a gazdag kereskedő olyan emberekkel tárgyalt a tanács-szobában, akiket Anerley kipróbált ékszertolvajoknak ismert. Talán rendőrségi ügyről van szó?... tünődött magában.

- Elmondom a dolgot - kezdte magyarázni Sutton. - Egy kis összetűzésem volt ma a barátnőmmel. Ön tapasztalt ember, Anerley és tudja, mit akartam ezzel mondani.

- Összetűzés - gondolta Bill - jelenthet szelíd csetepatétól párviadalig sok mindent.

- A dolog úgy áll - folytatta Sutton - hogy ma volt az esküvőm.

- Ó, - mondta Bill őszinte csodálkozással.

- És miss Trent, aki nagyon jó barátságban volt velem, meglehetősen rossz néven vette ezt tőlem. Nem szóltam neki az egészről semmit, egészen addig, amíg túl nem voltam az esküvőn. Ma este utazom Skótországba és miss Trent azzal fenyegetett meg, hogy kijön a pályaudvarra és jelenetet rendez. Nos, ön elgondolhatja, mit jelentene ez!

- Miss Trentnek értelmesebbnek kellene lennie - mondta Bill a fejét rázva, mint aki rosszalja a távollevő Millie viselkedését. - Az a meggyőződésem, hogy az olyan gentleman, mint ön, könnyedén elintézheti az egész ügyet. Néhány száz font...

- Pénzről nincs szó - vágott közbe Sutton türelmetlenül. - Nem ért meg engem, Bill. Rájöttem arra, hogy szerencsétlenségemre... ilyen vagy olyan okból, miss Trent görcsösen ragaszkodik hozzám. Most már megérti?

- Értem - felelte Bill, azon tünődve, mi fog következni ezután. Frank Sutton talán arra fogja felszólítani, hogy megbékítse a haragvó Milliet?... Nyilván nem - nyugtatta meg önmagát.

- Miss Trent ide fog jönni negyedórán belül - folytatta Sutton - és rövid kis beszélgetésem lesz vele. Mikor elmegyek... - Sutton itt megállt és egyenesen a szemébe nézett Billnek. - ... Mikor én elmegyek, miss Trent valószínűleg lefekszik aludni. Arra akarom kérni, hogy ne keltse fel holnap reggelnél előbb... mondjuk négy órakor.

XXV.

Bill Anerley most már megértette és a fejét rázta.

- Ez kissé túlságosan veszélyes dolog, mr Sutton - mondta. - Nem vállalhatom a kockázatot. Tegyük föl, hogy miss Trent besúgja a dolgot. Mit tegyek akkor én?

Suttonnak meg sem rebbent a szeme.

- Tegyük föl, hogy... más valaki súg be más valamit - mondta vontatottan. - Nem látom be, miért volna ön felelős olyasmiért, amit én cselekszem. És nem először történik, hogy ebben a klubban valaki főfájással ébred.

- Minden esetre az első nő lenne, aki ebben a klubban főfájással ébred - tiltakozott Bill hidegen. - Sajnálom, de ezt nem tehetem meg.

- Nem teheti meg? Hát mi történik, ha én elmegyek és ön alva találja a hölgyet? Talán a rendőrségért küld? Nem gondolnám, Bill. Nem is kellett volna szólnom az egészről. Ha úgy mentem volna el, hogy itthagyom miss Trentet alva, önnek pedig azt mondtam volna, hogy egy vagy két órán belül visszatérek, ön bizonyára nem okvetetlenkedett volna.

- Nem engedhetek elkábítani valakit ebben a klubban - mondta Bill konokul - de ha a hölgy lármát csap... nos, én nem értem, hogyan gondolkozik ön a dologról mr Sutton.

Sutton egész csomó bankót vett ki a zsebéből és hármat letett belőle az asztalra.

- Mindenesetre fölteszem - mondta Bill, szemét a pénzen tartva - hogy a hölgynek nem lesz baja belőle...

Gépiesen zsebregyűrte a pénzt.

- Mikor jön tehát vissza? - kérdezte, mikor Sutton megnyomta a felvonó csengőjét.

- Vagy miss Trent előtt, vagy utána. Mutassa meg neki a tanács-termet, ha üres.

Bill bólintott.

- Ha előbb jönne, mint én - folytatta Sutton - mondja neki, hogy nemsokára megjövök.

Mikor Sutton elment, Bill felkapaszkodott a magas székbe asztala mögött és végigsimogatta szürke haját. Jim visszatért és úgy találta, hogy Bill már ismét a könyvébe mélyedt.

- Mi újság, atyám?

- Mi?... Semmi - felelte Bill nyersen. - Ne kérdezősködjél örökkön örökké!

- Miféle életet él ez a... ez a mr Sutton?

- Vérbeli gentleman - felelte Bill kurtán.

Nagy erőlködve felemelkedett, leszállt a székéből, bement a kis borozóba, pezsgőt keresett, tálcára tette két pohárral és keskeny ezüst kétszersült-tartóval, aztán az egészet bevitte a tanács-terembe, amely tágas, meglehetős derűsen dekorált szoba volt. Felcsavarta a villanyt, körültekintett és meggyujtotta a gázkályhát. Odakünn meglátta az ácsorgó pincért. Magához intette.

- Valaki ide fog jönni. Nem kell zavarnod. És aztán, Adolf... ha az az úr elment, nem kell bejönnöd takarítani. Megértetted?

- Oui, monsieur.

- Ha azt mondom, hogy nem kell bejönnöd takarítani - folytatta Bill, hogy minden felelősséget elhárítson magától - azzal csak azt akarom mondani, hogy az az úr kibérelte a szobát egészen a záróráig.

- Oui, monsieur - ismételte Adolf, aki megszokta gazdájától a titokzatos rendelkezéseket. - És a 4-es szobában...

- Alszik, mondtam már - csattant föl Bill. - Nem szabad zavarnod. Aki ebben a klubban aludni akar, hadd aludjék, ameddig éppen a kedve tartja.

Bill visszament magas asztalához és rátámaszkodott a székére.

- Sokszor gondolkozom, Jim - mondta szelíd mélabúval - hogy mit szólna Ő, ha tudná, hogy ezt a helyiséget vezetem.

- A jó Isten? - kérdezte Jim, megbocsáthatóan félreértve a személyes névmás áhitatos hangsúlyát.

- Tudhatod, kiről beszélek - mondta atyja rosszalóan. - A cimboráról, aki Percynek szólított engem.

- Talán már meg is halt - felelte Jim. - Sok ilyen ember elpusztult a háborúban.

Bill rosszalóan nézett rá.

Haragos hangok hallatszottak az egyik elfüggönyzött ajtó bejárat mögül, amely a magánszobák felé nyílt. Magas ifjú rohant kifelé estélyi öltözetben, kipirult arccal, zilált hajjal. Kövérkés úr lobogott mögötte.

- Nos, nos, mi a baj? - kérdezte Bill komoran.

Nem kellett sokat kérdeznie: kitalálhatta úgyis. Walters, a fürgeujjú és cinkosa, a fiatal mr Weatherbyt „szórakoztatta” az elmúlt órában.

- Ez a fiatal dög... - kezdte Walters dühösen.

- Ön kihúzott egy kártyát a zsebéből... láttam jól! - ordította az ifjú és Walters hátrakapta a kezét, nadrágjának a hátulsó zsebét keresve.

- Állj! - kiáltotta Bill acélos hangon.

- Összetöröm a...

- Ugyan már! - Bill Anerley mosolya egészen örömtelen volt. - Ön nem fog összetörni itt semmit, Walters.

- De hogy mer engem vádolni? - kérdezte a vastag férfiú.

Bill tudomásul sem vette.

- Mennyit vesztett, uram? - kérdezte az ifjútól.

- Huszonöt fontot. Nem erről van szó...

- Ön huszonöt fontot vesztett. - Bill odatartotta kezét a fenyegetőző Walters elé. - Elő vele! - mondta kurtán.

- Mit akar? - kérdezte amaz meghökkenve.

- Mondom már!

Bill valósággal ordított és Walters nagy vonakodva belenyúlt a zsebébe, elővett belőle öt bankjegyet és átadta Billnek, aki gondosan szemügyre vette őket Az egyiket visszaadta.

- Hamis - mondta.

- Ugyan? - ártatlankodott Walters.

- Ha mondom. Ne vitatkozzon.

Walters eltette a hamis bankót.

- Itt van, uram - mondta Bill és összehajtogatva az ötfontosokat, átadta a megkoppasztott vesztőnek.

- Köszönöm, Bill.

Weatherby odanyújtotta az egyik bankjegyet a gondnoknak, aki zsebrevágta, aztán kinyitotta a felvonót.

- Jim, hozd ide mr Weatherby kalapját.

Csend lett, míg Jim vissza nem tért és a felvonó el nem tűnt a „galamb”-bal.

- Minek ütöd az orrodat az én dolgomba? - mérgelődött Walters.

- Akarod tudni? - kérdezte Bill. - Nem megy besúgás ebből a klubból, látod? Hagyd őket békén és nem szólnak semmit. Hagyd őket beszélni és én mehetek a lakat mögé.

- Add vissza azt az ötöst, amit neked adott - kérlelte Walters és Bill hangos nevetésétől harsogott az egész folyosó.

- Csipiszt az orrodra, azt adok - mondta nyugodtan és Waltersből kitört az elmaradhatatlan kérdés.

- És ez... gentlemanek klubja akar lenni? Bejelentlek a bizottságnál.

- A bizottság én vagyok - mondta Bill és legörbítette az ujját. - Gyere ide.

Walters, mint a kígyótól megbűvölt madár, szót fogadott.

- Menj vissza és igyál egyet - mondta Bill rendületlen nyugalommal. - Rúgj össze velem és úgy lehajítlak innen, hogy kitöröd a nyakadat!

Walters visszaballagott magánszobájába, a társaihoz.

- Finom klub, azt már mondhatom! - dörmögte.

- Az egyetlen klub, amelynek valaha is tagja lehetsz, kivéve a pentonvillei öreg fegyencekét! - torkolta le Bill.

Jim visszasietett abban a reményben, hogy ismét tanuja lehet olyasféle jelenetnek, amilyet gyakorta látott, de mindannyiszor élvezett is. Egyben információt is vitt magával.

- Atyám, ismered azt a gentlemant, akire az autóbusz tetejéről rámutattál?... Azt a tisztet, akiről éppen az imént beszéltél?

Bill levette az orráról a csiptetőjét és az asztalra tette.

- Igen. Mi van vele?

- Éppen most láttam - mondta Jim.

Billnek leesett az álla.

- Csak nem?

- De igen.

- Hol?

- Künn a kapu előtt.

Bill Anerley megvetően rázta a fejét.

- Azt ugyan nem!

- Pedig mondom, hogy láttam - makacskodott Jim. - Az úttest másik szélén állt, mikor azt a fiatalembert levittem. Egészen jól láttam és éppen át akartam menni hozzá, hogy beszélek vele, mikor megfordult és elment.

Bill rámeredt szülötte gyermekére.

- Mit akartál mondani neki?

- Azt mondtam volna: „Ön az az úr, aki megmentette az én öregem életét? Ha ön az, nem döcögne fel velem a felvonón, hogy beszéljen az apámmal?”...

- Feldöcögni a felvonón! - ismételte Bill haragosan. - Micsoda modor! Azért a sok pénzért, amit a neveltetésedre költöttem!

Kétkedve nézett a fiára.

- Nem ő volt az - csóválta a fejét. - Elnézted. Hiszen nem is láthattad jól onnan az autóbuszról.

- Láttam jól.

- Nem láthattad - mondta Bill. - De bárcsak találkoznám vele még egyszer! - Most újból a fejét rázta. - Hogyan volt öltözve?

Jim elgondolkozott.

- Szürke haja volt - felelte végül.

- Nadrág nem volt rajta? - kérdezte az apja gúnyosan.

- Azt mondtam, szürke volt a haja. Sötét ruha volt rajta és szürke kalap.

Bill megint a fejét rázta.

- Akkor volt így öltözve, mikor én láttam. Nem, ez mégsem ő lehetett.

Aztán mosolygott és visszaemlékezve mondta:

- Tudod, hogy az utolsó dolog, amit nekem mondott, az volt: „Percy, ha innen valaha kikerülünk, jó ebédet csapunk a Carltonban.”

Jim nem ismerte a Carlton-hotelt. Talán az a legközelebbi a Lyons’ után? Atyja megbotránkozott.

- Mindent lealacsonyítasz, amihez hozzányúlsz - mondta. - Lealacsonyítanád ezt a klubot is, pedig alacsonyabb már nem is lehet.

A felvonó csengője megszólalt. Jim lefutott, hogy felhozza az új vendéget. A vendég láttára Bill kedvetlenül vigyorgott.

Mr. Collie nem volt éppen gyakori vendég a Leopárd-klubban. Valami viharos ómen járt ezzel a barátságos férfiúval és Bill Anerley úgy tapasztalta, hogy a *Post-Courier* riportere soha nem bukkant fel addig, amíg valami baj nem mutatkozott a látóhatáron. Tiszteletbeli tag volt, mint a legtöbb ilyenfajta klubban. Billnek az volt a jelszava: „Légy jóban a sajtóval!” - mert azzal áltatta magát, hogy egykor eljöhet az idő, mikor a Fleet Street minden fensége és gépezete megmozdul, hogy őt kisegítse valamely szerencsétlen helyzetből.

- Jó estét, mr Collie - mondta, mikor kezet fogtak. - Szemgyógyító látvány az ön látogatása nálunk! Nem láttam önt évek óta. Gyakran olvasom írásait az ujságban.

Mr Collie komolyan szemügyre vette Billt.

- Azt gondoltam, kissé értelmesebb lett a külseje azóta, hogy legutóbb láttam, kedvesem, de ez az öreg hely nem változott - mondta, körültekintve. Megtapogatta a falat. - Emlékszem erre a sörfoltra. Ki is vágta önnek a fejéhez a sörösüveget?

Bill udvariasan mosolygott a régi tréfára, aztán bizalmaskodva szólt:

- Csak nincs valami dolga itt, mr Collie?

Collie a fejét rázta.

- Tudom, hogy az urak együtt dolgoznak a detektivekkel - tapogatózott Bill.

De Joshua Collie figyelmét láthatólag a fakó kis búvóhely berendezése foglalta le.

- Elkoptatták a szőnyeget - mondta. - Három évvel ezelőtt nem ilyen volt.

Aztán hozzátette:

- Van itt valaki?

- Senki, akit ön ismerne, mr Collie. Talán vár valakit?

Collie a mennyezetre nézett és az állát vakargatta.

- Nos... hát... várok is, meg nem is. Ha a lapom felhívna, lesz szíves megmondani, hogy én... de hiszen tudja!?

Bill tudta.

- Hogy ön nincs itt? Rendben van, uram. Talán szobát óhajt?

Joshua nyilván nem óhajtott szobát, mert néhány pillanatra elgondolkozott. Bill gyakran eltünődött már azon, hogy vajjon miket gondolhatott el ez az angyali arculatú öreg ember az ilyen hosszú, néma szünetekben. Joshua viszont abban a pillanatban azon tünődött, hogy vajjon egy Leopárd-klubbeli szoba költsége beleillenék-e a költségvetésébe és végül úgy döntött, hogy: igen.

- Azt hiszem, szobát óhajtok - jelentette ki sóhajtva.

Bill megnyomta a csengőt.

- Egyedül van, mr Collie? - kérdezte huncutkodva.

- Remélem, igen - felelte Collie sietve. - És ha holmi zajos társaságok vannak itt, minél messzebbre kívánkozom tőlük.

A pincér megjelent az elfüggönyözött ajtóbejáratban.

- Mr Collie a 9-esbe megy... Parancsol valamit?

Joshua úgy vélte, hogy sört és magányosságot szeretne, mikor más gondolat ötlött a fejébe:

- Nincs ennek a klubnak egy mr Tillman nevű tagja?

Bill felhúzta a szemöldökét, elővett egy névjegyzéket és az ujjával végigfutotta.

- Nincs, uram.

- Hála Istennek! - sóhajtott mr Collie ájtatosan.

XXVI.

Atya és fia a riporter csoszogó alakját figyelték, amíg csak el nem tűnt.

- Nem igen jár ide, igaz-e, atyus? - kérdezte Jim.

Bill a fejét rázta.

- Nem. De ha jön, akkor már baj van. - Megnézte az óráját. - Menj és levegőzzél odakint... Ugyan hová mehetett az a Sutton?

Még beszélt, mikor a felvonó csengője megszólalt és néhány másodperc mulva Sutton lépett ki a felvonóból. Jim észrevette, hogy Sutton ruhát váltott.

- Megjött a hölgy? - kérdezte Sutton sietve.

- Nem, uram.

Sutton meglepődött ezen.

- Nem jött meg?

Bill halkabban beszélt.

- Nagyon vigyázatos legyen azzal a dologgal, uram.

- Az alvást gondolja? Ne aggódjék ezen.

Bill a vállát vonta.

- Rendben van, uram, az ön dolga. Ön nem szólt nekem semmit, én legalább is nem tudok róla semmit sem.

- Úgy van - mondta Sutton. - De más dologról van szó, Anerley. Ismeri ön Leslie kapitányt.

Bill a fejét rázta.

- Nem, uram.

- Nem tagja a klubnak?

- Nem. Van kapitányunk egy tucat, de Leslienk egy sincs.

Sutton elgondolkozott.

- Lehet azonban, hogy nem is Leslie a neve. Nagyon valószínű, hogy más a neve és ő azt jelentette be.

- A legtöbb tagunk egyáltalán nem kapitány. Ki az az ember?

Sutton nyilván nem hallotta a kérdést és Bill megismételte.

- Leslie? Óh... valami régi börtöntöltelék - mondta és Bill vihogni kezdett.

- Nos, akkor mindenesetre jogosult lenne a mi kis körünk tagságára! - mondta. - Talán őt várja?

- Őt várom? - mondta Sutton vontatottan. - Lehet, hogy igen, lehet, hogy nem. Mindenesetre, ha idejön és utánam érdeklődik, mondja neki, hogy nem vagyok itt. Őszintén szólva, Bill, ő ellenségem nekem és megfenyegetett engem, hogy...

- Bízza csak rám, uram - felelte Bill bizalmaskodva. - Mindenkivel el tudok én bánni, kivéve Dempseyt, a boxoló világbajnokot. Olyan szerszámom van nekem, hogy akár egy oroszlánt is a hátára tudnék fektetni vele.

Kurta bokszert vett elő a nadrágja hátsó zsebéből és újra visszatette.

- Leslie kapitány... Megjegyzem a nevét. Parancsol valamit, uram?

Collie állt az ajtó-bejáratban. Bill nem tudta volna megmondani, mióta. Sutton, aki követte szemével Bill pillantását, megfordult és a riporter láttára elképpedt.

A meglepetés láthatóan kölcsönös volt, mert mr Collie szája gyermekded „O”-alakra kerekedett.

- Hát nem a legmeglepőbb véletlen!? - mondta riadt hangon.

- Nem vártam, hogy itt találkozunk - mondta Sutton idegesen.

- Magam sem vártam, hogy itt találom magamat - felelte Collie a legbarátságosabb hangján. - Ez a sajátossága az én mesterségemnek. Mi mindig olyan helyen találjuk magunkat, amelyre legkevésbbé számítottunk!

Azt mondta Billnek, hogy kis fadarabra volna szüksége... „ilyen hosszúra” - mutatta két ujja közt - „és ilyen szélesre”.

Bill kihúzta az asztala fiókját és rövidesen talált is benne valami fadarabot.

- Jó lesz ez, uram? - kérdezte. - Talán valami különös célra kell!

Megdöbbenve hallotta, hogy mindez a nagy előkészület azért kellett, mert mr Collie sörébe légy esett, amelyet el akar távolítani!

- Hiszen kanalat is kérhetett volna - mosolygott Bill, mikor a riporter visszatért a szobájába.

Sutton tétovázott, sehogy sem volt kedve bemenni a tanácskozó-terembe.

- Ismer ön valami Barrabal nevű embert? - kérdezte.

- Nem Barrabal főfelügyelő?

Sutton bólintott.

- Hallottam már róla.

- Nem volt még itt soha?

Bill kételkedve csücsörítette a száját.

- Lehet, hogy volt. Nyilván nem ismertem meg. Nem afféle rendes detektiv, nem igen foglalkozik a dolgokkal, ahogy hallottam.

Sutton nem felelt és nemsokára bement a szobájába.

Bill zavarban volt. Az a sejtelem kísértette, hogy valami szokatlan dolog van készülőben és szerette volna, ha Collie visszatér, vagy ha neki ideje lett volna, hogy bemenjen a 9-esbe és beszélgessen a riporterrel. Ez a kívánsága hamarosan teljesedett is, mert Sutton távozása után néhány perccel Collie visszatért, óvatosan kezében tartva a fadarabot.

- Mit tegyen az ember a döglött léggyel? - kérdezte.

- Adja oda a fiamnak - mondta Bill. - Gyüjti őket!... Mr Collie, barátja önnek ez a mr Sutton?

Joshua soha nem hagyta helyben azt, hogy neki bárki is a barátja lehetne. Kitérően felelt most is. És mindjárt a következő kérdéssel állította el Bill lélegzetét:

- Nincs az ön tag-névjegyzékében valami Leslie nevű kapitány?

Bill Anerley rábámult.

- Milyen véletlen - mondta. - Ön a második gentleman, aki ma ezt kérdezte tőlem.

Joshua mosolygott.

- A másik „gentleman” kétségtelenül mr Sutton? - kérdezte odavetve.

- Börtönviselt ember, igaz? - hunyorgatott Bill.

- Közönséges kifejezés, de lehet, hogy pontosan ráillik. Melyik szobát kapta Sutton?

De ennél a kérdésnél már meg kellett volna szegnie Billnek az egyetlen szabályt, amelyhez rendületlenül tartotta magát.

- Nem mondhatjuk meg - rázta a fejét. - Mi sohasem mondunk el részleteket a tagjainkról...

- A tanácsterem - dünnyögte Collie és Billy erősen megsértődött. - Visszamegyek és megnézem, mit műveltek sörömmel a legyek - mondta az ujságíró.

- Ez az egyetlen légy, amely hozzánk jutott - kiáltotta utána Bill, de az utolsó szót mégis Collie mondta ki:

- Ha tudtam volna ezt, hát olyasvalamit ittam volna, ami nem volt megmérgezve! - kiáltotta vissza a folyosóról.

A felvonó legördült az alsó emeletre. Bill néhány percre egyedül maradt és végigfutatta ujját a tagnévsor L-betűs lapján.

- Lane, Larry, Leach, Larkley, Lando... - A fejét rázta. „Leslie” nevet nem talált. Hallotta, hogy a felvonó hirtelen megáll. A felvonó ajtaja hirtelen kipattant és Jim izgatottan ugrott ki belőle.

- Ő az, főnök! - Egészen odáig volt az izgalomtól, rámutatva arra a férfira, aki előbukkant a felvonóból.

- Ő?!...

Ekkor Bill is meglátta a jövevény arcát és elébe ment, kinyujtva mind a két kezét.

- Uram, mily csodálatos szerencse!... Talán már meg sem ismer annyi év után? Az Isten a tanum, hogy szívesebben látom önt, mint egy ezerfontos bankjegyet!

John Leslie a homlokát ráncolta és a fejét rázta.

- Nem emlékszem önre... - kezdte.

- Nem emlékszik a fedezékre, uram, a 60-as magaslat mögött? - kérdezte Bill hitetlenkedve és Leslie arcán halvány mosoly derengett fel.

- Teremtő egek, Percy! - dadogta.

- Percy! - Bill megremegett az örömtől. - Hallod, Jim, megint azt mondja: „Percy!”

Nevetett, de könnyek voltak a szemében.

- Ide, Jim, gyere és szoríts kezet azzal a gentlemannel, aki megmentette atyád életét!

Mikor a birka-módon vigyorgó Jimet előretolta, így folytatta:

- Ha tudná, milyen boldog vagyok, hogy önt láthatom, uram! Hála Istennek, csakhogy megláthattam! Emlékszik-e, mikor az a gránát odaért fölénk, azt mondta: „Percy! Nézd csak! Ha te érsz elsőnek az égbe, mondd el, hogy én a helyemen vagyok!...” Ez a „Percy” azóta szent név előttem!

Leslie lágyan mosolygott.

- Én is örömmel látom önt - mondta végre. - Mi a neve?

- Csak nevezzen Percynek, uram - kérlelte Bill és John Leslie beleegyezőleg bólintott.

- Megöregedett kissé - mondta. - Ön talán a klub gondnoka?

Bill köhécselt. Szükségét látta némi magyarázatnak.

- Nos, az igazat megvallva, én vagyok maga a klub. Egy olasztól vettem át, kölcsön kaptam rá a pénzt egyik régi bajtársamtól, aki kilenc hónapot kapott a vezetéséért... mármint az olasz, nem a bajtársam. Megkaptam az engedélyt és... nos, hát ez a klub bizony nem éppen olyan, mint az „Athenaeum”. Némi kockázatot vállaltam, de hát élnem kell.

Leslie komoran rázta a fejét.

- Ha abban a fedezékben megölte volna a gránát: becsülettel halt volna meg - mondta nyugodtan.

- Igen, de eladósodva haltam volna meg - felelte Bill, aki nem értett az érzelgéshez. - Ön nem tag itt, uram?

- Nem, én nem vagyok tag itt - mondta Leslie.

- Majd taggá avatom, ha megengedi. Ámbár azt hiszem, az ilyen gentlemannek, mint ön, jobb, ha nem lesz itt klubtag. Szabadna a nevét kérdeznem, uram? Sokszor szerettem volna tudni.

- Nevem Leslie... Leslie kapitány.

John Leslie látta a megrökönyödést Bill arcán és félreértette a jelentését.

XXVII.

- Leslie kapitány? - suttogta Bill ijedten. - Csak nem az a gentleman, akire én gondolok? Ismeri mr Colliet?

- Az ujságírót? Hogyne.

Bill tehetetlenül bámult a látogatóról fiára, aztán így szólt:

- Jim, eredj le.

Mikor a felvonó megindult, folytatta:

- Nem akarok túlsokat beszélni a fiam jelenlétében. Nem veszi rossz néven, ha megkérdezek öntől valami tapintatlan dolgot? Megbocsátja a merészségemet?

- Csak bátran előre! - mondta Leslie, aki tudta, mi következik.

- Valaki beszélt önről ma este.

- Sutton?

Most már nem lehetett tévedés. Bill szive, amely rendszerint nem foglalkozott emberi érzelmekkel, megfájdult. - Hát ez az a Leslie!... Leslie, a régi börtöntöltelék! Leslie, aki semmiben sem hasonlít az ő éveken át tisztelt bálványához!

- Nyilván azt mondta önnek, hogy én börtöntöltelék vagyok.

- Úgy van, uram - felelte Bill - effélét mondott. Nagyon sajnálom, uram. - Bill hangja szinte gyengéd volt. - Gondolom, önnek is megvolt a baja. Mindnyájunknak megvan a magáé. Igazán sajnálom...

- Ne vesztegesse rám a részvétét, Percy - mondta Leslie jókedvűen. - Én egészen boldog vagyok.

Billnek a kedve kezdett visszatérni. Ez jó újság volt számára. Mert a tiszteletben tartott börtöntölteléknél többet ért neki az olyan, aki megátalkodott a bűnben és még tréfálózni is tudott a saját bukásán.

- Így is kell tekinteni az életet, uram. Ne engedje fejére nőni a bajokat. Nem nézné meg a klubot, uram? Nem valami fényes hely. De a pincénk olyan, mint akármelyik másik Newyorkban. - Bill elnevette magát. - Ez, persze, csak afféle kis tréfa. A newyorkiak mind teaivók.

- Sutton itt van a klubban? - kérdezte Leslie.

Bill nem szegte meg a szabályt mr Collie kedvéért, de ennek a férfiúnak igazat kellett mondania.

- A tanácsteremben van.

- A tanácsteremben? Melyik az?... Ó, a sarokszoba. Láttam a klub alaprajzát. Egyedül van?

- Egy üveg borral, uram - felelte Bill. - Egy hölgyet vár.

Leslie bólintott.

- Azt mondta, ellensége önnek, uram. - Bill lejebb eresztette a hangját. - Azt mondta. Ha pedig önnek ellensége, akkor nekem is az!

Elővette zsebéből a boxert és átcsúsztatta Leslie kezébe.

- Menjen és üsse le!

Leslie félretolta a fegyvert.

- Nem, nincs éppen kedvem leütni.

- Menjen, uram! - sürgette Bill. - Mondja neki, hogy engedélyt kapott a titkárságtól.

- Hol van Collie?

- A 9-esben van... Legyeket eszik - tréfálkozott Bill.

- Megyek, megnézem. - Aztán, mikor Bill ajánlkozott, hogy megmutatja neki az utat, elhárította. - Rendben van, megtalálom magam is.

- Bocsásson meg, uram. - Leslie megfordult az ajtó előtt. - Ha valami baj volna - suttogta Bill - a szobával szemben talál egy kis cselédlépcsőt. Levezet a ház hátsó részébe... és, uram... talán egy régi adósságot akar megfizetni?

Leslie arca kemény, határozott lett.

- Istenemre, azt! - mondta és a függöny összecsapódott mögötte.

A 4-es szoba „alvója” hallotta, amint elment az ajtó előtt. Félujjnyira kinyitotta az ajtaját, hogy megfigyelhesse. Látta Lesliet a másik ajtóban állni, hallotta mr Collie meglepődött üdvözletét... aztán az ajtó becsukódott és kettőjük hangja távoli nesszé halkult.

A „tanácsterem”-ben Sutton növekvő türelmetlenséggel várta a nő megérkezését, akit rá tudott beszélni arra, hogy itt meglátogassa. Minden perce drága volt most. Lemondott arról a szándékáról, hogy visszatér Wimbledonba és ehelyett telefonon hívta fel Lew Friedman házát. A Leopárd-klub minden szobájában volt telefon és Sutton nyomban összeköttetést kapott Hillforddal.

- Mr Friedman a városba ment, uram... és miss Beryl is... izé mrs Sutton - felelte Robert hangja. - Nem, uram... nem tudom, hova... A bőröndöket elvitték...

Sutton abban a hitben volt, hogy Lew és a leány együtt mentek ki a pályaudvarra. Ha kevésbbé lett volna türelmetlen, rájöhetett volna, hogy a két személy, akinek cselekedetei érdekelték, két órai időközben távozott Wimbledonból, egyik sem tudva a másiknak a sorsáról.

- Meg kellett volna mondanom neki, hogy miss Beryl ruhás-skatulyái még mindig itt vannak - mondta Robert a csinos szobaleánynak.

Sutton felbontotta a pezsgősüveget, öntött magának és fölhajtott egy pohárral. A másikba nagyon gondosan beleöntött harminc csöpp, vízhez hasonló folyadékot a barna kis üvegcséből, amelyet mellénye zsebéből vett elő. Pályafutása során kétszer használta eddig a „csöpp”-et, de soha nem öntött belőle többet húsznál. Most azonban olyan esetről volt szó, hogy nem kockáztathatta az eredményt.

- Szerencse fel! - mondta, amikor a külön tíz csöppet megszámolta.

Délutáni látogatása a városban terveinek megváltoztatásával függött össze. Lew Friedman ugyancsak meglepődött volna, ha rájön, hogy az esküvőt voltaképpen nem ő siettette, hanem mr Sutton. Siettette pedig azért, mert felfedezte, hogy eltévesztette a napot, amelyen az *Empress of India* Liverpoolból indul. És Suttonnak tervei voltak ezzel a gőzössel...

Az egyetlen emberrel, aki megakadályozhatta volna az esküvőt, alaposan elbánt. Nem volt véletlen, hogy John Lesliet éppen aznap tartóztatták le. Sutton soha egy pillanatig sem álmodta meg azt a lehetetlenséget, hogy Lesliet óvadék mellett szabadlábra helyezik. Legalább két hétig eltart, amíg bebizonyítja ártatlanságát, addigra pedig Sutton túl lesz árkon-bokron.

Kopogást hallott az ajtón és hirtelen rápillantott az üres pohárra. Kissé közelebb tolta a magáéhoz, mielőtt kiszólt, a jelentkezőnek hogy „szabad!” - bár tudhatta volna, hogy Millie nem szokott kopogni és még az irodában is bejelentés nélkül járt ki s be hozzá.

A kopogtató nem is Millie Trent volt, hanem Bill Anerley. A látogatónak feltűnt Sutton rossz arcszíne. Vizenyős arcán szokatlan, beteges sápadtság volt, amely elárulta, hogy testi vagy lelki baj: de valami bántja.

- Nincs baj, uram? - kérdezte Bill. A hangja nyers volt, a modora bántó. Meglepetve pislogott Suttonra, mintha valami különös látványt szemlélne.

- Miért volna baj?

Bill nem felelt.

- Avval a cimborával... Leslievel? - mondta aztán, meghalkítva a hangját: - Mit vétheteti neki?

Suttonnak a nyelvén volt, hogy Bill pedig törődjék csak a maga dolgaival, de eszébe jutott, hogy Bill segítsége életbevágóan fontos neki. Amellett pedig nem volt többé szüksége arra, hogy tovább is játsza a szerencsés üzletember szerepét. Most már ő is egyenlő színvonalon volt Anerleyvel, ámbár az a különbség megvolt köztük, hogy Anerley nem távolodott el olyan messzire az egyenes úttól, mint ő.

- Elcsíptem előle a leányt, most hát beteg bele - mondta mosolyogva.

- Ó, hát elszerette tőle a leányt? - mondta Bill vontatottan. - Most már értem!

Bill több lehetőséget látott, de a legtöbb semmiképpen sem illett a kérdéses hölgyhöz. Ő ugyanis Millie Trentre gondolt és sehogyse értette Leslie kapitány ízlését.

- Hát ilyen... ez már mindent megmagyaráz - bólintott Bill.

- Mit magyaráz meg? - kérdezte Sutton élesen.

- Azt, hogy Leslie kapitány miért akar leszámolni önnel... Van a zsebében pisztoly?

- Nincs - felelte a másik, de Bill tudta, hogy hazudik.

A gondnok szeme az asztalon járt. Látta a két poharat és bólintott.

- Rendben van, uram.

Eltávozott, becsukta maga mögött az ajtót és elment, hogy megkeresse Lesliet. De Leslie már nem volt az ujságírónál, Billnek tehát egyelőre el kellett halasztania a figyelmeztetést.

A tanácsteremben maradt férfi újra megnézte az óráját és csendesen káromkodott. Ujságot vett elő a zsebéből és olvasni próbált, de nem tudta megrögzíteni a figyelmét. Olvasás közben töltött még egy pohár bort. Ekkor megszólalt a telefon csengője és Sutton felkapta a hallgatót. Millie volt. Suttonnak kipirult az arca a haragtól, mikor megtudta, hogy a nő még mindig nincs az épületben.

- Mi az ördögöt várakoztatsz engemet? - kérdezte dühöngve. - Máris megkéstem... ne lopd az időt telefonálással. Azonnal jöjj fel hozzám... A detektivek dögöljenek meg! Nem lesnek rád. Hol vagy?

Millie Trent a közeli étteremben volt, csaknem szemközt a klubbal. Így még jobb.

- Nos, csak gyere. Nem beszélek tovább. Jöjj fel, nagyon kívánlak látni... és van ujságom is a számodra.

Letette a kagylót, olyan dühödten, hogy csaknem megvallotta a nőnek, hogy az egyszer nem olyan kalandról van szó, amely a templom ajtajában végződik. Mert szilárd elhatározása volt, hogy Beryl Stedmant nem hagyja faképnél Millie Trent kedvéért.

A sors még soha eddig nem vetett eléje olyan kívánatos zsákmányt, amilyen Beryl Stedman. A hajókabinját már megrendelte az „Empress of India" első osztályán. Másfél óra mulva úton lesznek Liverpool felé és hónapok fognak eltelni, míg Lew Friedman megtudja a valóságot. Könnyű lesz megbékíteni és kiengesztelni Lew Friedmant. Lew ugyanis gyanut fogott Millie Trent hangjától - Suttonnak tehát mindössze azt kell majd írnia a hajóról, hogy a kanadai utat választotta a skótországi helyett, mert végképpen szakítani akart volt titkárnőjével. És Millie is értelmes lesz. Efféle dühroham elfogta a nőt már máskor is és igen valószínű, hogy ha most szabad kezet enged neki, kimegy a pályaudvarra és lármát csap. Ezért kell egyelőre ártalmatlanná tenni. Reggel aztán, amikor majd ráeszmél a tehetetlenségére - csöndben marad. Frank Sutton mosolygott. Nem becsülte túl a féltékeny nő haragját. Millie volt már ilyen hangulatban, sokkal kisebb okból is. De azért nem történt baj. Ő tud bánni Millievel.

Fölemelte a fejét. Férfihangokat hallott a szoba ajtaja előtt. Egy pillanatra elhalkult a beszéd. Sutton újra fölvette az ujságot és igyekezett belemerülni a sporthírekbe. Félt a találkozástól Millievel és szüksége volt minden bátorságára, amelyet a bortól kaphatott. A második pohár bort egyszerre felhajtotta.

Zajt hallott és felpillantott. Az ajtó lassan kinyílt és pisztolyt tartó kéz nyúlt be rajta. Sutton nem látott semmit, de az az ösztön, amely erősebb az értelemnél, hátrakapatta vele a fejét. Egy másodpercig a pisztoly csövére meredt és a fehér férfiarcra ott az ajtóbejáratban - aztán előrebukott. Nadrágzsebéből koppanva esett ki az önműködő pisztoly...

A dörrenést már nem hallotta. Alig látta a piros lángnyelvet is, amely a pisztolyból kicsapódott... Frank Sutton egyetlen zuhanással elterült a padlón.

Rövid szünet következett, aztán megnyílt a tanácsterem ajtaja és John Leslie lépett be. Kezében a füstölgő pisztoly. Lepillantott a néma alakra, zsebébe csúsztatta a pisztolyt és hátára fordította a fekvő férfit. Egyetlen pillantást vetett az eltorzult arcra...

- Besúgó - mondta hangosan - te már nem súgsz be többé senkit!

XXVIII.

Leslie kapitány nem tartotta helyénvalónak, hogy azon az úton távozzék az épületből, amelyen oda bejött. Ehelyett a kis melléklépcsőn ment le és a nyitott hátsókapun át jutott az utcára. Így aztán elkerülte a találkozást Millie Trenttel, mikor a leány kilépett a felvonóból.

Künn a folyosón Bill Anerley először csak furcsa csattanást hallott, aztán tompa zuhanást. Riadtan pillantott föl és verejtékes homlokát megtörölte a zsebkendőjével.

Remegő ujjal lapozott naplójában. - Leütöttek valakit, ennyi az egész!... A kapitány megadta a magáét annak az embernek. Semmi egyéb. Sutton elcsábította a szerelmesét... megérdemelte, hogy leüssék.

- Jó estét, miss. - Bill hangja esetlen volt, az arca fehér, mint a mész.

- Hol van Sutton? - kérdezte Millie Trent.

- Sutton? - Bill a szájához emelte reszkető kezét. - Ön talán... mr Suttont gondolja?

- Tudhatja, kit gondolok! - mondta a nő gyanakodva. - Mi baj van önnel?

- Semmi. - Billnek nagyon hangos volt a felelete. - Megyek és megmondom neki.

- Ne fáradjon, ismerem a járást. Gondolom, a tanácsteremben van - legyintett Millie és el akart menni mellette, de Bill útját állta.

- Mit jelentsen ez? - A nő hangjában csendes remegés érződött.

- Jobb lesz, ha megmondom neki, hogy ön megérkezett - felelte Bill.

- Van talán nála valaki? - kérdezte a nő hirtelen.

- Nem... senki!

Bill szinte kiáltotta ezt a két szót.

Két kezét a csipőjére téve, figyelte őt Millie Trent és lassan bólogatott.

- Tudom. Hallgasson ide, Anerley: kapott valami utasítást rám vonatkozóan?

Ez a rövid kis időköz is megkönnyebbülés volt Billnek.

- Nem tudom, mire gondol, miss Trent - mondta. - Nincs más utasításom, mint az, hogy bevezessem önt mr Suttonhoz.

- Úgy értem, hogy nem volt-e szó egy üveg borról az én számomra?

- Mindenesetre van odabenn egy üveg bor - mondta nekik Bill. - Különös lenne, ha nem volna, igaz?

Millie nyersen nevetett.

- Remélem, nem oktatták ki arról, hogy mit tegyen, ha bemegy a tanács-szobába és engem alva talál... Sutton távozása után? - kérdezte.

Bill hebegett valamit. A kérdés váratlansága megzavarta.

- Na, úgy-e, eltaláltam! - mosolygott Millie Trent. - Nos, én nem fárasztom önt azzal, hogy engem felkeltsen, vagy bármiképpen az én őrzőangyalkám legyen! - folytatta megvetően. - Sutton azt hiszi, hogy tőrbecsal engem. Hát nem eltaláltam, hogy ezt az utasítást adta önnek?

- Nem tudok róla semmit - felelte Bill lármásan. - Önnek nincs joga ilyen vádaskodáshoz. Ez tisztességes klub...

- Ez tisztességes klub persze és ön nem tud róla semmit! - gúnyolódott a nő. - Ön nem súgna be senkit, ha tudna róla.

Bill előrehajolt és vastag arcát egészen közel tolta a nőéhez.

- Ha van valaki ebben a városban, aki besúgna, akkor elismerem: ön és Sutton megtenné - mondta jelentősen.

Millie ránézett Bill fiára.

- Ki volt az a férfi, akit az imént felhozott? A Barford-étterem ablakán át figyeltem... Leslie volt, úgy-e?

Bill felelt.

- Nem tudom, kire gondol.

- Hazudik! - kiáltotta Millie haragosan. - És most én adok utasítást önnek, Bill Anerley. Ha negyedórán belül nem jönnék ki a tanács-szobából, hívja fel Barrabal főfelügyelőt és ha nem teszi meg, akkor olyan besúgást követek el, hogy ön repül a klubból!... Még pedig egyenesen Dartmoorba repül, hallja!

- Micsoda... dáma ez! - hebegte Jim, mikor Millie eltűnt.

Bill nem szólt semmit. Várt... várt. Végre meghallotta az első sikoltást. Bill magához intette a fiát és esetlen hangon adta ki neki az utasítást, amelyről tudta, hogy önmagának a végítélete.

- Menj le az utcára, keress rendőrt és hívd fel - mondta. - És ha engem lefognak, menj haza és mondd meg anyádnak, hogy nincs semmi baj. Mondd neki, hogy ma este „Percy” vagyok... ő majd megérti.

XXIX.

Beryl, mikor eszméletre tért, a bérautóban ült. Később megtudta, hogy a vezető, aki félt, hogy baj lesz, utána ment és segítette visszavinni a gépkocsijáig. A nyitott kapuban férfi állt, félig vízzel telt pohár a kezében, mellette pedig egy nő állt - idegen nő, akit soha nem látott, sem azelőtt, sem később: hisztériásan vonagló, festett arcú nő, hamis ékszerekkel, akinek az volt a rendeltetése, hogy a sötétből az ő életébe lépjen egy pillanatra - s azután eltűnjék megint.

- Köszönöm szépen, most már jól vagyok - lihegte Beryl. A feje szédült. - Elfogták... elfogták? - kérdezte elcsukló hangon.

- Soha sem fogják el a gyilkost. Az a fickó volt, akit ma reggel letartóztattak és szabadon engedtek. Fogadnék, hogy Barrabal a haját tépi miatta...

- Ki beszélte mindezt?... Beryl meglepődve eszmélt rá, hogy rendőr volt. Még a rendőrök is tudnak indiszkrétek lenni és nagyobb indiszkréciót nem lehet elképzelni sem, mint mikor valaki a Scotland Yard egyik magasállású tisztjét bírálja felül nyilvánosan.

- Hova hajtsak, miss? - kérdezte a soffőr.

Beryl gondolkozni próbált. A gépjét elhagyta valahol...

- A *Post-Courier* szerkesztőségéhez! - mondta végül.

Nem is látta, mikor a különös nő eltűnt, még a rendőrnek se köszönte meg a szívességét és már feleúton volt a Fleet Street felé, mikor ráeszmélt erre a hálátlanságára. Megint felküldte a névjegyét és ezúttal maga Field ment le érte. Mielőtt még egy szót is szólhatott volna, Field megkérdezte:

- A Leopárd-klubban volt, mikor a gyilkosság történt?

Beryl a fejét rázta.

- Nem... Az utcán voltam. Rettenetes volt! Beryl megborzongott és eltakarta a szemét, hogy elűzze a szörnyű emléket.

- Colliet nem látta?

Beryl ismét a fejét rázta.

- Ott volt?

- Mindenesetre ott volt - mondta Field komoran - és ha le nem itta magát és ha csak a fele igaz annak a tudósításnak, amelyet telefonba mondott, akkor a legszenzációsabb riportunk van, amely az én időmben valaha is megjelent. Nem látta Barrabalt? Ismeri?

- A rendőrtisztet? - Nem - felelte Beryl. - Az egyetlen ismerős, akit ott láttam, egy Tillman nevű ember...

- Ó, - Field sötéten nézett a leányra. - Tillmant látta? Hm! Ott volt a helyszínén, mi? Vajjon Collie tudott-e erről? Az üzenetében nem említette.

Field ráeszmélt Beryl szánalmas helyzetére.

- Kedves fiatal hölgyem, hova megy innen? - kérdezte gyöngéden. - Egyedül jött ide Wimbledonból?

Beryl bólintott.

- Semmiesetre sem mehet vissza egyedül - jelentette ki Field határozottan. - Nagyon megviselte ez az eset!

- Nagyon megviselt - mosolygott Beryl halványan - és semmi kedvem sincs visszatérni Wimbledonba. Nem keresett valaki?

Semmi ok nem volt, amiért valaki éppen a *Post-Courier* szerkesztőségében kereste volna őt: hiszen senkise tudhatta, hogy ott van! Maga Beryl is észrevette kérdésének felesleges voltát.

- Meg tudná mondani nekem - kérdezte habozva - hogy elfogatták-e... elfogták-e azt az embert, aki meggyilkolta mr Suttont?

Field arca különös kifejezést öltött: volt benne rémület is, megbánás is... és Beryl ködösen érteni kezdte az okát. Most ötlött először eszébe Fieldnek, hogy a meggyilkolt férfiu özvegyével beszél.

- Rendkívül sajnálom, mrs Sutton - dadogta, de Beryl félbeszakította.

- Én nem sajnálom. Tudom, hogy ez kegyetlenül hangzik, de én... én igazán nem szenvedek. Inkább érdekel, hogy elfogták-e azt az embert, aki meggyilkolta? És hogyan... gyilkolta meg?

- Lelőtték. Collie hallotta a lövést, ha ugyan nem álmodta. Gyanusítanak valakit és el tudom képzelni, hogy a rendőrség erősen nyomozza, de még nem fogta el.

- Ön... Leslie kapitányra gondol?

- Arra az úrra. Collie csak mint szóbeszédet hallotta.

Field maga is kezdett türelmetlen lenni. Már túlságosan sokáig volt távol az íróasztalától. A lapzárás ideje közelgett és a részletesebb esti tudósításnak most kellett megérkeznie Collietól.

- Azt hiszem, mégis jó lesz, ha visszamegy Wimbledonba - tanácsolta Berylnek. - Van itt egykét riporter, aki tud gépet vezetni. Megengedi, hogy egyikük hazavigye?

Beryl elgondolkozott.

- Igen, azt hiszem, ez lenne a legokosabb - vallotta meg végül. - Nekem olyan helyen kell lennem... valahol, ahol megtalálhatnak... igaz?

Field rögtön fölrohant a második emeletre és pár perc mulva egy vöröshajú ifjúval tért vissza.

- Ez a fiú Wimbledonban lakik. Örömet szerez neki, ha megengedi, hogy hazavigye - mondta.

Beryl hálás volt az ujságkiadónak, hogy maga vette kezébe a sorsát.

- Már órákkal ezelőtt el kellett volna mennem innen - mondta Field, mikor a leányt az ajtóhoz kísérte - de ez olyan nagy szenzáció, hogy nem lehet ráhagyni...

Nyilván valami nevet akart mondani, de aztán mást gondolt és Beryl, aki semmit sem tudott az ujságszerkesztés rejtelmeiből, megborzongott...

- Hogy ennek az embernek az ő tragédiája egyszerűen csak „szenzáció”!... Az ő házassága, férjének halála, John Leslie üldözése és elfogatása... csak „riport”. Valami, ami érdekli őt és minden nap érdekesebb lesz mindaddig, mig a „szenzáció” véget nem ér azzal a „riporttal”, amely John Leslie kivégzéséről fog szólni!

Csaknem haragos érzés támadt benne a barátságos ifjú iránt, aki hazafelé vitte a nedves éjszakában. Szerencsére az ifjút nem érdekelték gyilkosságok: vígan csacsogott a football-ujdonságokról, míg a kocsi meg nem állt Hillford kapuja előtt. Beryl éppen hogy megköszönte a vezetőjének, mikor a kapu már kinyílt.

- A miss? - Robert kérdezte, az inas. - Mr Friedman itthon van... Elmondtam neki, hogy ön elaludt és a többit... és aztán, miss, telefonáltak a *Megaphone* szerkesztőségéből...

Beryl elrohant mellette, fel a könyvtárszobába. Lew Friedman a kandalló előtt állt, két könyöke a párkányzaton, feje a két kezében. Az ajtó nyílására hirtelen megfordult és Beryl meghökkent a látásától. Friedman arca elszürkült és megöregedett, mióta nem látta.

Az öreg ember odatántorgott eléje, mint a vak és forró szeretettel ölelte meg a leányt.

- Drágám, drágám! - suttogta töredezetten. - Hála Istennek, hogy itthon vagy megint!

- Lew! - A leány felnézett Friedman arcába. - Tudod mi történt?

Friedman nem felelt.

- Frank Sutton halott! - suttogta a leány. Friedman elnézett fölötte.

- És, Lew, tudod-e, ki gyilkolta meg?... El kell mondanom... minden ujság közölni fogja reggel. John Leslie gyilkolta meg!

Friedman lejebb hajtotta a fejét és bozontos szemöldöke alól nézett le Berylre.

- John Leslie gyilkolta meg? Ki mondta ezt neked? - kérdezte harsány hangon.

Beryl a fejét rázta.

- Mindenki tudja... Ott voltam.

- A Leopárd-klubban? - lihegte Friedman.

- Nem, az utcán. Azért mentem oda, hogy megkeressem mr Colliet, de mikor odaértem, éppen akkor fedezték fel, hogy... hogy a gyilkosság megtörtént. Ó, Lew, rettenetes volt, rettenetes!

- De ki mondta neked, hogy John Leslie volt? - makacskodott az öregember.

- Hallottam, mikor... Millie Trent... mondta... Emlékszel rá, Lew, a titkárnője. Sikoltozott! - A leány arca kínosan megvonaglott. - Soha nem felejtem el a sikoltozását!

- Hol volt az a nő?

- Éppen kihozták a klubból. Azt kiáltozta, hogy John Leslie meggyilkolta Frankot.

Friedman eltolta magától a leányt.

- Akkor hazugságot kiabált - mondta. - Az az ember, aki meggyilkolta, nem John Leslie volt. Ha kell, én elmegyek a tanuk padjára bizonyítani, hogy John Leslie ártatlan!

XXX.

Sutton alkalmazottai hazamentek. Az esti ügyeletes a fülkéjében bóbiskolt, mikor John Leslie az épület elé sietett, kinyitotta a főkaput és bement. A széles lépcsőház minden lámpáját kioltották, csak egyetlen egy égett még a felsőbb emeleten, hogy az éjjeli őr láthasson szokott körsétáján.

John Leslie egyenesen a szobájához ment, kulcsot dugott az ajtózárba, de mikor észrevette, hogy nyitva van, bement és felcsavarta a villanyt. Hosszú, fekete esőköpenyéről patakzott a víz. Levetette, rádobta a szék hátára, aztán az asztalához ment. Az itatóspapíron kulcsot látott. Felhúzta a szemöldökét. Valaki nemrég itt járt. A kandallóra pillantott és a hamu elmondta a maga történetét. - Ki kutathatott itt bizonyítékok után?...

Elég különös, de nyomban az igazi tettesre gondolt, mert nem csekélyre becsülte mr Joshua Collie ujságírói ügyességét. De maradt ott egy kis iratgyüjtemény, ahhoz nem nyúlt senki. Asztalának középső fiókjában, amelyet John Leslie külön zárral szerelt fel, súlyos acéldoboz volt. John az asztalra tette és kizárta. Annyi irat volt benne, hogy amikor a fedele felpattant, kettő-három az itatósra csúszott. John felfordította a dobozt, kiürítette, aztán felcsavarta az asztali lámpát és rendszeres vizsgálat alá vette mindezeket a papírszeleteket és írásokat, amelyeket a vállalatnál töltött szolgálata alatt összegyüjtött.

Némelyik írás érthetetlen volt. De kettő maga egy-egy tragédiát tartalmazott. Hosszú pergamendarabok hirdették Henry Wighton, továbbá Rudolph Stahl házasságát: ez volt mr Sutton két kedvenc álneve. Megnősült Capetownban is, Bristolban is - az utóbbi bizonyos okokból szokott találkahelyük az angol házasságszédelgőknek.

A második pergamenlapot sokáig tanulmányozta.

Mr Rudolph Stahl feleségül vette Gwendoline Alicet...

A harmadik név elég ismerős volt John Leslienek: a saját családi neve volt, a leány pedig, akinek nevét az anyakönyvvezető segédjének fürge keze odaírta, a nővére volt. John akkor Franciaországban volt és nem találkozott a vőlegénnyel, nem is tudott semmit a történtekről, amíg a szökésről nem hallott és nagybátyjától meg nem tudta, hogy a leány szerény vagyonkáját az ismeretlen Stahlra bízták.

Nem volt olyan nagy tragédia, mint amekkora lehetett volna belőle - gondolta elégtétellel, mikor összehajtogatta a házassági bizonylatot. Szívek, különösen fiatal szívek nem törnek össze egykönnyen és Leslie nővére, miután elvált attól a férjétől, aki nem is volt a férje, egy new-zealandi ügyvédhez ment feleségül. És ez a kis dráma volt az, ami őt A Besúgó nyomára vezette.

Az iratok közt volt egy kis jegyzőkönyv, amely gyorsírással volt írva. Nyilván ez a jegyzőkönyv magyarázta meg és támasztotta alá Millie Trent minősítését a titkárnői állásra. Nem a rendes kereskedelmi gyorsírás volt ez, hanem olyan, amelynek a kibetűzéséhez hónapok kellettek. A gazságoknak ez a jegyzőkönyve nem egy esztendőről szólt.

A Besúgó gazdag ember volt: egész tucat bankban rejtette el szélhámosságainak bőséges zsákmányát. Egyik dokumentum a hivatalos rendőri ujságnak a darabja volt és a gonosztevő arca, akire vonatkozott, páratlanul hasonlított a Frank Sutton igazi arcához.

„Körözik bigámia és gyilkosság kísérlete matt Jan Stefassont, hihetőleg svédországi születésű...”

Ezután a személyleírás következett, nem egy-két sajátságos tévedéssel, amire azonban rácáfolt a mellékelt arckép.

A bűnözők hiúsága közmondásos, így hát nem volt mit csodálkozni azon, hogy Sutton és felesége megőrizték ezt az átkozott bizonyítékot. Mert a férfi személyleírásának végén ez állott: *„Több nyelvet beszél, igen csinos és megtévesztő külsejű, ügyes üzletember."* Ez a kis hízelgés okozta, hogy megőrizték az ujságszeletet.

John visszarakta az iratokat, bezárta a dobozt, hogy majd elviszi magával. Elvitte volna már délután is, de véletlenül nem kerültek elő a kulcsok, melyeket a rendőrségi motozásnál vettek el tőle. Még egyszer körültekintett. Ekkor lépéseket hallott a folyosóról. Akárki volt is a látogató - férfi vagy nő - nem jól ismerte a hely topográfiáját, mert a lépések nesze újra meg újra elnémult és John elképzelte a látogatót, amint a különféle ajtók felírásait vizsgálgatja. Végre aztán mégis az ő ajtaja előtt állt meg az ismeretlen. A kilincs lenyomódott és az ajtó lassan kinyílt.

Bill Anerley volt.

Állig begombolt felsőkabát volt rajta, alatta pedig kissé mulatságosan festett a gondnoki egyenruha aranysujtásos nadrágja. Levette posztókalapját és becsukta maga mögött az ajtót. Nyilván rohanva érkezett ide, mert alig tudott beszólni a lihegéstől.

- Nos, barátom? - kérdezte Leslie csendes jókedvvel.

Bill aligha látta mulatságosnak a helyzetet. Vastag ajka drámaian esett le és könnyek ragyogtak a szemében.

- Megpróbáltam felkeresni önt. Az egyik „zsaru" azt mondta nekem, hogy itt szokott dolgozni - mondta Bill nagy akadozva. Aztán eljajdult: - Mit akar magára zudítani, kapitány! Hiszen már régen túl kellene lennie árkon-bokron! Most nem itt kellene ülnie, ahol mindenki keresni fogja!

- Gondolom is - mondta Leslie hunyorgatva. - Azt hiszi, a nyomomban vannak? Hogyan bukkanhattak rá a nevemre?

Bill kétségbeesetten rázta a fejét.

- Az a papagály Millie! - fakadt ki elkeseredve. - Rendőrért kiáltott. Én elsurrantam, szerencsésen. Leküldtem a fiamat rendőrért és mielőtt ön még annyit mondhatott volna: puff! a klub már tele volt rendőrrel! Soha nem tudtam, hogy ennyi rendőr van Londonban!

A zsebébe nyúlt és kis köteg kincstári jegyet vett ki belőle.

- Itt van, szüksége lehet rá... huszonnyolc font: ez volt a napi bevételem.

Átnyujtotta a pénzt, de Leslie a kezét sem mozdította.

- Mi akar ez lenni, Percy? - kérdezte gyengéden.

Bill feje lehanyatlott.

- Szeretem hallani ezt a nevet, uram. - Odacsúsztatta a pénzt Leslie elé. - Bár százennyi lenne. Kívül akarom tudni az országon.

Leslie visszatolta a pénzt és a fejét rázta.

- Nem, Percy, köszönöm, öreg fiú.

Rátette a kezét Bill vállára.

- Van nekem elég pénzem, amennyi csak kell e pillanatban.

Bill megkönnyebbedve dörmögött.

- Hála Istennek akkor! - mondta. - Nem azt mondom ezzel, hogy nem adnám oda mindenemet.

Aztán, szinte könyörögve, hozzátette:

- Kapitány, ne időzzék itt... az a Millie olyan veszedelmet zudít önre, hogy még ma éjszaka bajba kerül.

- Hol van az a nő? - kérdezte Leslie, de ebben már Bill nem lehetett segítségére.

- Ő ment el először, aztán jött a rendőrorvos és elvitték a holttestet a kórházba. Hogy miért, a jó Isten tudja. Holtabb embert még soha életemben nem láttam. Nem kárhoztatom önt, nem. - Bill hangja ismét jajgatóra vált. - Kapitány, ne késlekedjék. Okosabbat is tehetne, mint hogy itt üldögél, mikor már úton lehetne Harvich felé, vagy másmerre. Mire várakozik?

Leslie csak mosolygott és eszébe se jutott, hogy szót fogadjon Billnek. A szoba egyetlen karos-székébe vetette magát és kényelmesen elnyujtózott.

- Várom, hogy valami történjék, Percy - mondta jókedvűen.

- Majd ők gondoskodnak róla, hogy történjék valami - felelte Bill komoran. - Három vasárnappal az ítélet után... Mi az?

Leslie talpra ugrott és lehajtott fejjel hallgatózott.

- Úgy látszik, mozgalmas éjszakánk lesz - mondta. - Arra menjen, Percy. - Az ajtóra mutatott, amely a kis előszobára nyílt. - Amint bejönnek, fusson!

Kinyitotta a karját.

- Jó szerencsét, kapitány! - Bill hangja nagyon suta volt.

- Ha előbb menne a mennyországba, mint én... - kezdte Leslie.

- Megmondom nekik, hogy Leslie kapitány a helyén van - mondta Bill olyan hangon, amely már suttogás volt. Alig surrant ki a szobából, Leslie kinyitotta a folyosóra nyíló ajtót.

A férfiú, aki hosszú esőköpenyben odakünn állt, derűs vigyorgással üdvözölte.

- Nos, Tillman, mit óhajt? Talán a fizetéséért jött? - kérdezte Leslie tréfásan.

Tillman várakozóan tekintett körül a szobában.

- Hol van miss Stedman? - kérdezte.

- Wimbledonban, úgy hiszem - mondta Leslie. - Azt, hogy hol nincs, megmondhatom. Nincs úton Skótország felé.

De Tillman a fejét rázta.

- Nem, Wimbledonból eljött.

Gyanakodva nézett Lesliere:

- Nem találkozott vele itt?

- Eljött Wimbledonból? - Leslie meghökkent. - Kivel? Ki mondta ezt önnek?

Tillman nem felelt mindaddig, míg le nem ült az asztalra. Nyilván hosszabb maradásra számított.

- Önnel hagyta el a házat - mondta hidegen. - Legalább is a cselédség így mondta el nekem. Azóta láttam is őt és ha önnel jött be a városba, akkor miért távozott a Leopárd-klubból a legutóbbi, ha szabad mondanom, szerencsétlen események óta?

Leslie egyszerre megelevenedett.

- Csak nem komolyan mondja ezt? - kiáltott föl idegesen. - Miss Stedman nem volt a Leopárd-klub közelében, igaz? - kérdezte hirtelen. És mikor Tillman mégis bólintott, akkor azt kérdezte:

- Honnan tudja?

- Magam láttam ott. Úton voltam a klubba, bizonyos kötelességet teljesíteni, bár, ahogy kiderült, kissé elkéstem, mert a rendőrsípok már szóltak, mikor a helyszínre érkeztem. Ekkor láttam miss Stedmant. A dolog úgy áll, hogy én ültettem be a bérautójába, bár ő aligha vette ezt észre és csak aztán mentem be a klubba, hogy elvégezzem a kötelességemet.

Leslie nagyot sóhajtott.

- Akkor hát tisztelettel kérdezem: mi történt Wimbledonban, ami miatt miss Stedman eljött onnan?

Tillman széttárta a két karját.

- Hiszen ha én azt tudnám! Én csak annyit tudok, hogy közvetlenül az ön távozása után nem tudták megtalálni miss Stedmant... azaz mrs Suttont... és legutoljára akkor láttam mr Friedmant, mikor fel és alá szaladgált a kertjében és a gépkocsija után kiáltott, hogy bosszút álljon... nyilván önön, azt hiszem.

- Természetesen - mondta Leslie. És aztán mi történt?

- Többet nem tudok egészen addig, mikor a Leopárd-klubnál megpillantottam a fiatal hölgyet. Most éppen onnan jöttem.

Tillman ezt jelentős hangsúllyal mondta és Leslie egyenesen az arcába nézett.

- Nem érdekel, hogy ön merre jött, ment - jelentette ki szárazon.

- Nem? Mondom önnek, hogy a Leopárd-klubban voltam közvetlen azután, hogy a gyilkosság megtörtént.

- Ó!? - vonogatta a vállait Leslie közömbösen. Tillman várt egy percig.

- Ez sem érdekli önt?

- Nem éppen.

- Nem érdekli az, hogy Frank Suttont meggyilkolták?

- Nem nagyon - felelte Leslie hidegen. - Efféle sorsra volt kiszemelve.

Tillman bólintott.

- Azt hiszem, ma reggel is ezt mondta ön.

John Leslie lassan, zsebbe süllyesztett kézzel ment Tillman felé.

- Lesz olyan szíves és megmondja, hogy ki az ördög is ön tulajdonképpen?

- Ez lényegtelen - mondta Tillman mosolyogva. - Ki gyilkolta meg Suttont?... Ez fontos!

Leslie a vállát vonta.

- Ez pedig az államügyészség dolga - felelte. - Vagy ön talán nem tudja, hogy évente ezerötszáz fontot fizetnek az államügyészeknek az ilyen ügyek kivizsgálására? Talán ki akarja venni szájukból a kenyeret, mikor tőlem kívánja, hogy ilyen fogyatékos ismeretek alapján előre kimondjam azt, amit ők is csak hosszú és szorgalmas vizsgálat után mondanak ki?

Tillman nevetett.

- Ön hidegvérű sátán - mondta.

- Van valami dolga? - kérdezte Leslie udvariasan.

- Még pedig sok és alapos.

- Ne hanyagolja hát el a dolgát, kérem.

Ekkor Tillman tekintete Leslie kezére vetődött. A kezefején sebhely látszott, a baleset sebhelye. De volt ott más valami is: keskeny piros folt.

- Mi az ott a kezén? - kérdezte Tillman.

Leslie gondosan ránézett, zsebkendőt vett elő, megnedvesítette és letörölte vele a foltot.

- Vér. Megütöttem, a kezemet. Talán megijedt? - kérdezte és Tillmannak elváltozott a hangja, amikor megszólalt.

- Ön ma este a klubban volt. Látták önt kijönni a személyzeti lépcsőn. Találkozott valaki ismerőssel?

Leslie tehetetlenül nevetett.

- Nem tudom, miért kellene felelnem az ön átkozottul furcsa kérdéseire. Az egyetlen személy, akit ismertem, mr Joshua Collie volt.

Tillman meghökkent.

- Collie? - kérdezte hitetlenkedve. - A klubban volt?

- Hát persze.

- Benn volt, mikor a gyilkosság történt? - kérdezte.

- És úgy látszik, ez bántja önt - bólintott Leslie.

Tillman egy percre kizökkent egyensúlyából.

- Miért bántana?...

Itt megállt.

- Mert vetélytársak és ön alul maradt a versenyben - felelte Leslie.

Pár pillanatig csönd lett, aztán Leslie kapitány így folytatta:

- Mert ön is riporter... Tudom én, mi bosszantja önt, barátom. Sutton nem volt elég kíváncsi, hogy informálódjék ön után, mikor felvette ide. Én azonban pótoltam, amit ő elmulasztott. Furcsa természet vagyok.

Tillman visszaszerezte önuralmát.

- Frank Sutton halott - mondta. - Csak ma volt az esküvője...

- Már régebben megvolt, de ez nem számít - legyintett Leslie. - Mit óhajt tőlem? - kérdezte aztán. - Jobb lenne, ha hazamenne, barátom. Nem jó dolga lesz itt.

Kinyitotta az ajtót.

- Az inas azt mondta, hogy mrs Sutton ön után ment ma este - mondta Tillman - és igazat mondott...

- Jó estét! - mondta Leslie nyersen.

- Azt hiszem, még fogok önnel találkozni - felelte a megrökönyödött Tillman.

- Remélem, nem - mondta Leslie.

Tillman lépéseinek zaja még alig hangzott el, mikor ismét új látogató érkezett. Leslie nyomban megismerte ezeknek a gyors lábaknak a neszét. Felkiáltott, az ajtóhoz sietett és kitárta. Beryl a karjába omlott.

- Ó, Jack! Jack, drágám! - lihegte a leány.

- Honnan jöttél? - kérdezte Leslie sietve.

- Wimbledonból... nem, nem egyedül... Lew is künn van a kocsiban. Azt mondta, feljön, ha látni kívánod.

- Lew künn van a kocsiban? - ismételte Leslie, aztán hozzátette: - Ma este a Leopárd-klub előtt voltál. Mindent tudsz?

- Frankról? Igen, John, igaz, hogy meghalt?

Leslie bólintott.

- Úgy van, Sutton halott. Drágám, rendkívül sajnállak.

Beryl igyekezett erőt venni magán, hogy megkérdezzen valamit. John látta, hogyan mozog a leány ajka és segítségére sietett.

- Azt akarod kérdezni, hogy hol voltam... mikor lelőtték?

Beryl bólintott.

- Úgy-e nem... Jack, úgy-e nem... Mondd meg nekem... ki gyilkolta meg?

John Leslie tekintete alig találkozott Berylével, mikor a leány már kiolvasta belőle az igazságot.

XXXI.

- Akárki gyilkolta meg, megérdemelte a halálát - mondta John komoran. - A bitófa várta, szegény Larry Graeme meggyilkolása miatt. Beryl, drágám, nekem nem könnyű dolog mindezt elmondanom. Pedig én neked az igazat akarom mondani. Ülj le, drágám. Nagyon fáradtnak látszol. Miért hagytad el Friedman házát ma este? Azt mondják, én utánam jöttél!

- Nem igaz, nem igaz! - mondta a leány türelmetlenül. - Felmentem az öltözőmbe és elaludtam. - Lew keresett és nem talált meg. Ő nem gondolta, hogy utánad mentem. Azt hitte, hogy mindent megtudtam Frank Suttonról és megszöktem előle. Mikor felébredtem, már mindenki elment és én csak azután jöttem el, megkeresni... hogy megkeresselek téged. Mondd el, amit el akartál nekem mondani, Jack!

- Azt akarom tudni, miért kerestél engem!

Leslie leült a szék egyik karjára és karja a leány derekán volt.

- Őrült voltam, azt hiszem - felelte Beryl. - Attól tartottam, hogy nem látlak többé. Elmentem abba a házba, ahol lakol, onnan az ujsághoz mentem... a *Post-Courier* épületébe. Ott azt gondolták, hogy a Leopárd-klubban vagy, mire én oda hajttattam.

Megborzongott.

- Szegény drágám! - mondta Leslie, erősen átfogva a leányt. - Szeretném... de hiszen a kívánságok nem sokat érnek, igaz?

- De, úgy-e... nem te tetted? - A leány félig hisztériás volt. - Lew esküszik rá, hogy ártatlan vagy. Nem gyilkoltad meg... nem is tudnál hidegvérrel megölni egy embert, úgy-e, John?

- Csitt! - mondta John. - Nem volna szabad itt lenned, kedves. Leviszlek Friedmanhoz. Nem lett volna szabad megengednie, hogy feljöjj.

Aztán végtelen gyengédséggel tette hozzá:

- Kedves leány vagy. Szerettelek volna megmenteni annyi mindentől.

De a leány makacskodott.

- Nem tehetted meg! Tudom, hogy nem te voltál. De ha mégis... akkor valami rettenetes okodnak kellett lennie.

Leslie lassan bólintott.

- Rettenetes okok voltak arra, hogy Suttonnak meg kelljen halnia - mondta csöndesen. - Nem akarok most beszélni róluk. De minden igyekezetem kárba veszett. Én tisztán akartam tartani a nevedet, meg akartalak menteni a megaláztatástól. Megtettem volna, ha... ha nem esküdött volna meg veled ma.

Beryl kivonta magát John karjaiból, felállt és még soha nem látszott olyan elhagyatottnak, mint ebben a pillanatban, mikor utolsó hősies erőfeszítéssel közömbösnek akart mutatkozni az esti tragédia iránt.

- Rettentően érzékeny vagyok, csakugyan. Mit fogsz most tenni? Nem szabad itt maradnod egy pillanatig sem. Van pénzed?

- Mindenki pénzt akar adni nekem - mosolygott John. - Még az öreg Percy is.

- Percy?

- Nem ismered. Anerley a neve. Régi katona. Franciaországban találkoztam vele.

- Tudja ő is?

- Gyanítja.

Aztán, hirtelen izgalommal, amely meglepte Berylt, így folytatta:

- Szeretném, ha elmondhatnám neked... bolond vagyok! Bolond vagyok! Pedig olyan eszes igyekeztem lenni! Igen, ő is tudja... vagy legalább is azt hiszi. Ő a vendéglős a Leopárd-klubban. Szegény öreg Percy!

- Szegény öreg Percy - ismételte Beryl kétségbeesett mosollyal. - Nem gondolnál inkább magadra?

- De gondolok.

Valaki járt a folyosón. - A nyomára akadtak! - gondolta Beryl riadtan és az újabb léptek zajára elsápadt.

- Nem a rendőrség? - kérdezte.

- Menj abba a szobába - mondta John és arra az ajtóra mutatott, amelyen Anerley távozott - és vagy menekülj ki az épületből és térj vissza Lewhoz, vagy maradj ott nyugodtan, míg én végeztem itt.

John az ajtóhoz surrant, megfordította a kulcsot a zárban és rátolta a reteszt. Éppen jókor, mert az ajtó kilincse megzörrent és egy éles, bosszút lihegő, dühtől zavaros hang a nevét kiáltotta.

- Millie Trent - suttogta John.

Lehajolt, megcsókolta a leányt, aztán megvárta, amíg Beryl elment. Ekkor visszahúzta a reteszt és Millie Trent valósággal beesett a szobába. A haja szét volt zilálva, nagy szemei szinte természetellenesre nőttek színtelen arcában. Remegő ujjával Johnra mutatva állt ott és vad dühében összefüggéstelen szavakat ontott magából.

- Gyáva! Vadállat! Gyilkos! - kiáltotta hörögve.

Kabát nélkül volt. Blúzán csillogott az esővíz, szürke selyemszoknyája csapzott volt a sártól.

- Parancsol?

John hangja kemény, száraz volt és a férfi hidegsége magához térítette Milliet.

- Gyilkos... vadállat! Ön ölte meg! Ön azt mondta, hogy... igen, ön lőtte le! Nem mert kiállni vele, hanem lelőtte, mint a kutyát!

- Mint a veszett kutyát - mondta John komoran. - Nem volt jobb a veszett kutyánál, igaz?

Millie Trent kétszer is beszédre nyitotta a száját, aztán üvöltve felpattantotta kézitáskáját, de mielőtt még célozhatott volna a revolverrel, John megragadta a csuklóját és eldobatta vele a revolvert.

- Piszkos gyáva! - vinnyogta Millie. - De a bitófán látom érte! Felakasztatom! Megyek a rendőrségre. Barrabal majd kézrekeríti. Nem félek öntől, vérengző mészáros! Hoztam magammal valakit, aki majd sárba tapossa az ön nevét!

- Csendesedjék - figyelmeztette Leslie.

Lenyomta miss Trentet a székbe és pár pillanatig Millie fáradtabb volt, hogysem fel tudott volna állni.

- Miféle asszony ön? - kérdezte John élesen. - Együtt lopott vele évekig! Együtt volt vele minden csalásban... mellette állt és nézte, hogyan tör össze fiatal szíveket és hogyan pusztít el fiatal életeket. Ön... mrs Sutton!

- Hazugság! Soha nem szökött el egyikkel sem! Azt hiszi, másképpen kitartottam volna mellette?... Mrs Sutton! Ön tudta ezt?

John bólintott.

- Igyekeztem ma reggel ebben az irodában bevallatni önnel. Addig sértegettem önt, amíg csaknem vallani kezdett.

Millie hirtelen felpattant a székből, az ajtóhoz futott és fölrántotta.

- Elmegyek a rendőrségre és elmondom, hogy hol van ön! - sikoltozta - Keresik, nem tudja talán?

- Majd önt is keresni fogják - mondta John.

Millie visszament és Leslienek az arcába kiáltozott:

- Azt hiszi, törődöm én azzal, hogy mi lesz velem? Csak önt kerítsék kézre, Leslie! A többit bízza rám! Nem szorulok segítségre, tolvaj börtöntöltelék... mészáros! Ó, Teremtőm, mennyire gyűlölöm! De elbánok önnel!

Leslie felvette a pisztolyt a padlóról, ahova a leány az imént hajította és letette az asztalra.

- Ez a fegyver az, amellyel az ön férje lelőtte Larry Graemet? - kérdezte.

- Önvédelemből lőtte le - dühöngött a nő. - Vagy nem találtak-e töltött pisztolyt Graemenél? És nem volt-e a kezében, mikor az én férjem elbánt vele? Igen, lelőtte. Megölte volna önt is, ha tudta volna. Ha belehalok is, elbánok önnel, Leslie. Ön meggyilkolta a férjemet...

- Nem igaz!...

Beryl mondta ezt, aki csendesen besurrant a szobába és szembeállt az őrjöngő asszonnyal.

- Ó, hát ön vele van, igen? - rikácsolta Millie. - Hiszen ezt tudhattam volna!

- Vele voltam egész este - mondta Beryl.

- Ott volt vele a Leopárd-klubban is, igaz? - kacagott Millie Trent, de mielőtt a leány felelhetett volna, John Leslie megszólalt.

- Nem, nem volt velem a Leopárd-klubban - mondta nyugodtan és Millie gyűlölködő vigyorral tekintett Berylre.

- Nem akarja belekeverni szíve tündérkéjét a dologba, ez az! De azért csak odakerül... ha van sár, az rá fog tapadni önre, Beryl Sutton.

- Elég sár nekem ez a név - mondta Beryl.

- Nekem elég jó volt - felelte Millie drámai következetlenséggel.

- Akkor miért nem viselte? - kérdezte a férfi komoran. - Mert benne volt minden piszkos mesterségben, ami pénzt hozott. Ne szakítson félbe - emelte föl a kezét Leslie tiltóan, mikor az asszony beszélni próbált. - Anglia börtöneinek felét azok töltik meg, akiket ön és a férje juttattak oda. Közvetlen elődöm a vállalatnál ötesztendei fegyházbüntetését tölti azért, mert kissé kíváncsi talált lenni Sutton mesterségére. Nem tudta, hogy Sutton küldte őt a fegyházba, nem tudta, hogy Sutton volt A Besúgó és hogy a besúgást ön közvetítette! Ha Sutton tízszer meghalt volna egymásután, akkor se fizetett volna meg azért a sok nyomorúságért, amelybe áldozatait, férfiakat és nőket, juttatta.

- Ön meggyilkolta! - sziszegte az asszony, kifelé indulva. - Én csak ennyit tudok. És elbánok önnel.

- Bánjon el - szólt közbe Leslie hirtelen. - Menjen ki, keressen rendőrt és hozza be.

Leslie becsapta az asszony után az ajtót, és a leányhoz fordult.

- Megőrültél? - lihegte a leány. - Megőrültél. Hiszen el kellett volna menned. Nem gondolsz arra....

- Szeretnék találkozni azzal, aki ezzel az asszonnyal jött és az a gyanum, hogy tudom is, ki az a valaki.

Kitárta az ajtót és végigtekintett a rosszul világított folyosón. Néhány lépéssel odébb mr Joshua Collie támaszkodott neki a falnak halálra fáradt arckifejezéssel. A szájában gyűrött, rossz külsejű cigaretta lógott.

XXXII.

- Jöjjön be, Collie. Ön hozta ide ezt a csinos hölgyet?

- Ő hozott engem - tiltakozott mr Collie sötéten. - Meglehetősen hatalmaskodó nő. A legtöbb nő hatalmaskodó.

Most meglátta Berylt és meghajtotta magát.

- Attól tartok, váratlan vagyok itt, és kissé fölösleges is - mentegetőzött.

- Ön mindig váratlan, mr Collie - jegyezte meg Leslie és Joshua mosolygott, mintha nagy bókot mondtak volna neki.

- *Ubique* az én másik nevem - mondta, aztán a fejét rázta. - Szegény kis leány! E pillanatban arra a szerencsétlen nőre gondolok - tette hozzá sietve - aki néhány pillanattal ezelőtt távozott a szobából.

Esőverte köpenyére nézett és mintha nagyon érdekesnek találta volna ezt a látványt.

- Jellegzetes tény, hogy érdekes gyilkosságok rendszerint esős estéken történnek, mikor a bérautókat nem lehet szerelemért vagy pénzért bérelni. Emlékszem, ilyen este volt akkor is, mikor Crippen meggyilkolta a feleségét és eltemette a szenespincébe. - Szélesen vigyorgott. - Meglehetősen mulatságos eset volt, bizonyos tekintetben. Mellesleg, a klubot lezárták.

- A Leopárd-klubot?

Collie bólintott.

- Meglehetősen önkényes cselekedet volt a rendőrség részéről. Szerencsére - mondta - az ivót csukták be legutolján. De ez azért történt, mert én voltam ott a megbízott rendőrfelügyelővel. Igen kellemes ember, csak ásványvizet iszik.

Leslie most hallott először arról, hogy a riporter ott volt a Leopárd-klubban.

- Ön ott volt, mikor ő-ő...

- Mikor ő-ő... - ismételte Collie. - Nevezzem tragédiának, ami történt? Én szemtanuja voltam.

John Leslie hátralépett és a leány úgy látta, hogy arcának elváltozik a színe.

- Szemtanu voltam és mégsem voltam az - folytatta Joshua, tekintetét rászegezve Lesliere. - Láttam valakit tüzelni és mégsem mernék megesküdni, hogy megismerném azt, aki lőtt. Azután meg - folytatta a maga gyötrelmes modorában - tegyük fel, hogy valaki megismerné és pörbe fognák gyilkosság miatt, mi lenne ennek a következménye? Én nem vagyok jogász, de kérdem önt, mi történnék... feltéve, hogy ez a valaki... gyilkost ölt meg, vagy önvédelemből lőtte le? Ez olyan feltevés, amelyet miss Trent vetett föl, mikor idejöttünk. Én ugyan nem vettem észre, hogy ezzel Larry Graeme meggyilkolását akarta mentegetni. De mindezek olyan kérdések, amelyeket nem oldhat meg olyan valaki, aki ujságíró ember, semmi egyéb, bár ragyogó, ügyes, lelkiismeretes kétségtelenül...

- Én csak egy kérdést szeretnék intézni önhöz, Collie: miss Stedman neve szerepel ebben az ügyben?

- Miss Stedman nevét nem lehet kihagyni belőle... most már!

- De az ön riportja... már amennyiben miss Stedmanre vonatkozik... az esküvővel végződik, igaz?

Joshua bólintott.

- Az én tudósításom kétségtelenül az esküvővel végződik, mr Leslie. De vajjon azzal fog-e végződni... az ő szerepe a rendőrségi krónikában is?

Szünet.

- Tillman látta a misst - mondta Leslie.

- Tillman! - Joshua olyan élesen mondta ezt, hogy Leslie egy pillanatra azt hitte róla: énekel. - Tillman ott volt?

- Künn volt a Leopárd-club előtt. Látta miss Stedmant.

- Künn volt, mondja ön? És látta miss Stedmant?... Hm! Ez baj. Bizonyos ön abban, hogy künn volt? Ön nem beszélt vele? - kérdezte fürkészően.

Leslie megnyugtatta e tekintetben.

- Nagy baj. Mindennek szabad lett volna megtörténnie, csak ennek nem.

Collie úgy beszélt, mintha az egész tragédiát ő rendezte volna.

- Soha szerencsétlenebb dolgot nem láttam - csóválta a fejét.

Leslie, mintegy mellékesen, hirtelen azt mondta a leánynak:

- Jöjjön le a kocsijához, majd én hazaviszem Wimbledonba.

- De kedves... - kezdte a leány.

- Ragaszkodom hozzá! - szakította félbe Leslie határozottan. - Egyedül akarok lenni, miután önt hazakísértem, hogy átgondolhassam a dolgokat. És ma éjjel még egyszer találkozni akarok mr Collievel, de még inkább mr Tillmannal - tette hozzá zordonan. - Attól tartok, hogy mr Tillman nehéz ember lesz.

- Rendkívül kedves ember - szakította félbe Joshua. - Nem beszélek róla hivatásbeli tekintetben, csak mint emberi lényről. Azt sem mondhatnám róla, hogy a természet valami lovagnak alkotta. De igazán kedves ember, ha meggondoljuk.

- Majd megtudjuk - mondta Leslie.

Lew Friedman a kocsi sarkában gubbasztott és alig szólt egyetlen szót is Wimbledonig. Csak éppen hogy morogva üdvözölte Lesliet. Nem beszélt a leányhoz sem. Megelégedett azzal, hogy az egész úton Beryl kezét fogta. Leslie igyekezett ugyan beszélgetést kezdeni, de minden látható siker nélkül.

Szívből örült, mikor megérkeztek.

Otthonának levegőjében Lew Friedman ismét kezdett hasonlítani természetes énjéhez. Nagyon is megrázták az est eseményei és Beryl most látta rajta először, hogy milyen öreg.

- Feljösz a könyvtárszobába, vagy a szobádba mégy aludni?

Beryl a fejét rázta.

- Aludtam, Lew - felelte nyugodtan. - Talán jobb is lett volna nem aludnom.

- Adj hálát Istennek, hogy aludtál - mondta Lew mogorván.

Kinyitotta a könyvtárszoba ajtaját és beléptek. Egyetlen szót sem szóltak amíg Robert meg nem jelent a párolgó, forró kávéval. Lew rögtön teleöntötte a csészéjét és gyorsan felhörpintette.

- Ez jó volt - mondta, mikor belevetette magát régi székébe és fázós kezét a pislákoló tűz felé tartotta. - Teremtőm, micsoda este!

- Tudod a dolgot, Lew... nem tudod? - kérdezte Beryl habozva.

- Suttonról? Igen, tudok mindent - bólintott Friedman. - Majd hirtelen Leslie felé fordította a fejét. - Ön mondta el neki?

- Elmondtam, hogy Sutton halott.

- Elmondta azt is, hogy ő... hogy mi volt?

- Nem - mondta Leslie.

Beryl meglepetve nézett rá.

- Hogy ő mi volt? De nem értem.

- Ő volt A Besúgó - mondta Lew harsányan - és egyéb is volt... Beryl, én kedves leányom... emlékszel, egyik este, éppen ebben a szobában, beszéltünk egy lelketlen gazemberről, akinek házasságszédelgés volt a mestersége.

Beryl bólintott.

- Igen, te azt mondtad, hogy a betörés tiszta mesterség, én pedig csodálkoztam, hogy miért mondod ezt. És akkor te előhoztad ezt a rettenetes fickót.

- Ó! - hebegte Beryl. - Csak nem?...

- Frank Sutton volt - mondta Lew. - Mikor ezt meghallottam, azt hittem, megtébolyodok.

- Hogyan tudta meg, Friedman? - kérdezte Leslie.

Egész este rejtély volt neki, hogy hogyan tudhatta meg ezt Lew Friedman.

- Hallottam néhány hangot a fogadószobából - mondta Lew. - Az igazat megvallva, már azelőtt is gyanakodtam kissé bizonyos dolgok miatt, amelyeket Sutton és a Trent-leány közt tapasztaltam. És akkor meghallottam, amint civakodtak. Kissé bosszantott a dolog és rendes körülmények között nem is álmodtam volna arról, hogy hallgatózzam. De rád kellett gondolnom, Beryl. - Friedman kezébe vette a leány kezét és addig szorította, míg Beryl fel nem szisszent. - A boldogságodat, a jövődet kellett tekintenem és nem volt más választásom... Hallgatóztam hát, mert meg kellett tudnom pontosan, hogy mi volt neki az a nő. Lenyomtam a kilincset, kissé megnyitottam az ajtót... és aztán meghallottam az egész gyalázatos történetet! Hogy az én leánykámat A Besúgóhoz adtam, ehhez az orgazdához, lopott holmik vásárlójához és még ennél is rosszabbhoz... mert hiszen nős ember volt. A többi nőket már a templom ajtajában elhagyta!...

Megremegett a hangja.

- De téged nem akart otthagyni. Azt hittem, meg kell őrülnöm és csoda, hogy be nem rohantam és meg nem fojtottam... Bár megtettem volna! - sóhajtotta elkeseredetten. - De rád gondoltam, aki nem tudsz a rettenetes történetről és ez megerősített. Feljöttem, hogy elmondjam neked, de nemcsak azért, hanem hogy egy kis egyensúlyt kapjak tőled, drágám. Emlékszel, mikor azok a dührohamok elfogtak, mindig hozzád mentem, hogy lecsillapodjam? Nos, akkor is a régi módszert vettem elő. Mikor a szobádba értem, nem találtalak. Ha észnél lettem volna, kopogtam volna az öltözőszobád ajtaján. De nekem az az őrült gondolatom támadt, hogy mindent megtudtál Suttonról és megszöktél. Mikor az ember kibillen az egyensúlyából, hamar támadnak ilyen ostoba gondolatai. Berontottam a szobámba, átöltöztem, mert még mindig az esküvői ruha volt rajtam. Az első pillanatban, érted való aggodalmamban, megfeledkeztem Suttonról. Mikor lementem, ő már elment. Tudtam, hol fogok rátalálni, azért gépkocsin berobogtam a városba. Eszem ágába sem jutott, hogy az irodájába menjek. Ha oda mentem volna, ott találtam volna. Én azonban máshova mentem.

Beryl megértette és felállt, letekintve az öregre és szeme tágra nyílt a rémülettől.

- A Leopárd-klubba mentél?

Lew bólintott.

- Igen, a Leopárd-klubba. Ismerem Anerleyt és egyszer, mikor nagyon, de nagyon rosszul ment a sora, segítettem rajta, mint régi katonán. Eredetileg a Fokföldön találkoztam vele a háborúban. Évek óta nem voltam nála, de ma este oda mentem.

- Ön volt a 4-es szobában alvó vendég? - kérdezte Leslie mosolyogva.

Lew bólintott.

- Egyetlen gondolat töltött el: az, hogy leszámoljak Frank Suttonnal. Nem látott senki bemenni a klubba, csak Anerley. A fia akkor künn járt valahol. Anerley, természetesen, meglepődött. Azt mondtam neki, hogy fáradt vagyok és aludni szeretnék és hogy senkinek sem szabad tudnia azt ottlétemről. Az volt a tervem, hogy a szomszédságába kerülök annak a szobának, amelyet Sutton fog bérelni. Csakugyan meg is kaptam a tanácsterem mellett levőt. Hallottam, mikor Sutton megérkezett és a vékony elválasztó falon át hallgatózva, kihallgattam a telefonbeszélgetését. Kinyitottam az ajtaját. Ekkor meglátott. Felugrott, előkapta a fegyverét, mire én tüzeltem...

- Te ölted meg őt? Te... te voltál? - lihegte Beryl és tágra nyílt szemmel bámult rá. - Te... te!... - suttogta újra. - Te ölted meg, Lew?

Lew lassan bólintott. Feje a mellére hanyatlott.

- Megöltem. De nem szégyenlem. Odaállok a bíráim elé. Ha volt valaha ember, aki megérdemelte a halált, ő volt az.

Beryl riadtan nézett Lesliere.

- És te... mindent tudtál? - kérdezte.

- Tudott mindent - vágott közbe Lew. - Éppen tüzeltem, mikor valaki fellökte a karomat. Körülnéztem... Leslie volt. Kivette kezemből a pisztolyt és az egyik ajtón át a cselédlépcsőre tuszkolt, amely a földszintre vezet. A pincérek használják. Nem találkoztam senkivel. Maga Anerley szokta nyitni és csukni a hátsó kaput, amelyen át kijöttem.

- Ó, Lew!

Beryl ott térdelt mellette, Friedman vastag kezét a kezei között tartva, fejét a karján nyugtatva és zokogott meg kacagott, mint aki eszelős.

Sokáig tartott, amíg lecsillapíthatták és mire magához tért, Leslie már elment.

- Elment, találkozója van Tillmannal - magyarázta Lew.

- Tillmannal? - A leány meghökkent. - De ki az a Tillman? Kicsoda?

Lew azonban nem tudott felelni erre a kérdésre.

Neki magának is dolga volt. Megvárta, míg a doktor, akit maga hívott, megérkezett és elment, aztán leüzent a gépvezetőjéért.

- Vigyen a Bow-streeti rendőrállomásra - mondta. - Nem térek vissza. A kocsit hozza vissza Wimbledonba és tartsa magát miss Beryl rendelkezéseihez.

Félóráig tartott, míg a dolgait elrendezte, azután lement és a vezető berobogott vele a városba. Alig tette ki a lábát hazulról, mikor a telefon viharosan csengetni kezdett.

Éjfél után félegyet ütött az óra, mikor a sáros gépkocsi megállt a Bow-streeti rendőrállomás kapuja előtt. Lew Friedman a szakadó esőben néhány utasítást adott még.

- Nem, nem kell rám várakoznia - mondta bizonyos sötét jókedvvel. - Nagyon sokáig eltarthat, mire megint felvesz engemet, Jones. Reggel látogassa meg Leslie kapitányt, ő majd bizonyára segít elhatároznia, hogy megmarad-e a szolgálatomban, vagy sem.

Nem mozdult, amíg a gépkocsi el nem indult, aztán felment a négy lépcsőn és a kapus rendőrhöz lépett.

- Az ügyeletes felügyelővel akarok beszélni - mondta és a rendőr bevezette az erősen kivilágított szobába.

Véletlenül az egyenruhás felügyelő is, a detektiv felügyelő is éppen a rendőrállomás őrmesterével beszélgetett az asztalnál.

- Nevem Lew Friedman - mondta.

- Nagyon jól ismerem önt, mr Friedman - mosolygott a felügyelő. - Mivel szolgálhatunk? Talán elvesztett...

- Azért jöttem, hogy gyilkosság miatt feljelentsem magamat - mondta Lew Friedman határozott hangon. - Ma este féltíz tájban lelőttem és megöltem egy embert, akit Frank Sutton néven ismernek, de akiről önök bizonyára jobban tudják, hogy kicsoda... Ő volt A Besúgó... A Leopárd-klubban öltem meg.

A detektivfelügyelő elképpedve bámult rá.

- Nem bűnös! - mondta, aztán hirtelen elnevette magát. - Attól tartok, mr Friedman, hogy nagyon belenézett a vörösborba!

- Mondom, hogy megöltem - felelte Friedman türelmetlenül.

A felügyelő a fejét rázta.

- Megnyugtathatom, hogy nem - mondta. - Éppen most jöttem a Middlesex-kórházból. Ott fekszik Sutton, akinek az igazi neve Stahl. Még csak meg sem sebesült.

Lew nem akart hinni a fülének. Zavarában végigsimított kezével a szemén... Sutton él?...

- Csak nem álmodom? - kérdezte esetlenül. - Ha nem... lőtték le, miért van a kórházban?

- Azért - mondta a detektiv - mert, saját állítása szerint, kábító mérget készített elő, amellyel egy hölgyet akart elaltatni és vigyázatlanságból maga itta meg. Más szóval csak narkotikus mérgezésben szenved és ha csak a fele igaz annak, amit besúgott róla az a hölgy, akit meg akart mérgezni, már az is elég ahhoz, hogy hat héten belül felakasszák érte.

XXXIII.

Mr Fieldnek legkésőbb este hat órakor el kellett volna távoznia a szerkesztőségből. Igaz, hogy az ujságemberek nem éppen pontosak és sajátos mesterségük követelményei gyakran órákig tartóztatják őket, mikor már régen családjuk körében kellene lenniük. De az ujságkiadók rendszerint a szokás emberei, vonat-emberek, akik még földrengés közepette is elhagynák hivatali szobájukat a menetrend parancsára. És most már reggeli egy óra volt és mr Field még mindig az asztalánál ült ingujjban, szivarjának csonkja a foga között és csillogó szemüvege mögött a megelégedés lakozott fáradt szemeiben.

Előtte a *Megaphone* legfrissebb példánya feküdt, nedvesen a nyomdafestéktől. Hogy hogyan jutott hozzá a vetélytárs lapjának ehhez a korai példányához, azt csak a teremtő tudta - és mr Field. Mellette, mr Field kiváltságos írószékében Joshua Collie nyujtózkodott. Előtte nagy papírban sonkás-zsemlyék és félig tele, magas söröspohár.

- Csodálatos dolgok történnek az emberrel az életben, Collie - mondta Field, aki reggel egy órakor kész volt egy kis didaktikus társalgásra. - Itt van például az első bátorítás, amelyben ön egy csinos leánytól részesült...

- Soha semmiféle bátorításban nem részesültem semmiféle csinos leány részéről - tiltakozott Joshua, sonkás-zsemlyével a kezében.

- Nem önre vonatkoztattam, hanem sokkal vonzóbb férfiakra - mondta mr Field. - Aztán itt van, úgy képzelem, az az öröm, amely a bajnok szívét eltölti, mikor legyőzte ellenfelét.

Mr Field kortyintott egyet a maga üdítő italából és letette a poharat.

- De nincs nagyobb gyönyörűség, mint az ujságot olvasni az utcán - mondta.

- Az utca sarkán - vetette oda Collie, akinek szenvedélye volt a pontos fogalmazás.

- Vagy éppen az utca sarkán. És mi levertük őket...

- Én levertem őket - dünnyögte Collie.

- Ön csak egy rész az egészben most. Ha ki nem rugdalták, dühítették, pofozták volna természetes tétlenségéből, soha meg nem szerezte volna ezt a tudósítást. És én finom akarok lenni önnel, Collie. Ön a Besúgó ügyének szálait előbb felkapta, mint akárki más a Fleet-Streeten... Ez a rongy - és itt az ártatlan *Megaphone* hasábjaira ütött - hetekig foglalkoztatta vele a legjobb emberét. Ön azonban az orrára ütött és kikergette belőle az életet. És a bekoronázó...

Mr Field egy kifejezést keresett.

- Győzelem - ajánlotta Joshua.

- Teljesítmény - javította ki mr Field - ez az a szó, amelyet kerestem... Az ön bekoronázó teljesítménye az a felfedezés volt, hogy A Besúgó él. Ezt tekintem az ön *tour de force*-ának.

- Vagy *chef d'oeuvre*-emnek - dünnyögte Joshua.

A telefon megszólalt az asztalon. Field kényelmesen felvette a hallgatót.

- Nem érdekel már semmi - mondta - csak az ágy.

A kapus beszélt és Field széles vigyorgással hallgatta.

- No hát ha ez nem koronáz be mindent! - mondta elképpedve. - Mondja neki, hogy jöjjön fel.

Letette a hallgatót és Colliera nézett.

- Egy barátja gratulálni kíván önnek.

Mr Colliet nem érdekelte valami szörnyen barátainak a gratulációja. Fáradt volt és mikor az ajtó szárnya kinyilt és „Tillman” belépkedett, széles vigyorral gúnyos arcán, felállt, hogy elébe menjen nagylelkű vetélytársának. Mert Arthur Tillman Jones, a *Megaphone* riportere, a Fleet-Streeten évek óta a legjobb rendőri riporternek számított.

- Leveszem a kalapomat előtted, vén rendőrkutya! - mondta, mikor megszorította Joshua kezét. - Most futottam át egyik korai kiadástokat.

És mikor Field hasztalan próbálta elrejteni a *Megaphone* példányát, kicsinylően legyintve a kezével, így folytatta:

- Nem ön az egyetlen korrupt jelenség a Fleet-Streeten, Field... És a tudósításod, Collie, valóban nagy. Mi majd harmadik kiadást adunk és amit csak lehet, átzsákmányolunk a tiedből... Ez jó lesz Londonnak, de az országban úgy megelőztél minket, hogy az nem gyönyörűség nekünk. Mellesleg: találkoztál Leslie barátunkkal?

Mr Collie megnézte az óráját.

- Megesküdött, hogy feljön, mielőtt hazamegy - mondta. - Őt várom. Csodálatos fickó! Azért kapta A Besúgó-ügyet, mert rovott multú volt. Sutton ugyanis csak régi, rabviselt embereket türt maga körül. Így Leslie kapóra jött neki, mert Scotland Yard elhitette vele, hogy Leslie már többször ült.

- Miért nem ismert rá az az ostoba Bow-streeti rendőrőrmester? - kérdezte Field.

- Ki ismeri őt? - vonogatta a vállait mr Collie. - Mihelyt aztán bekerült a Yardba és megmondta a felügyelőnek, hogy kicsoda, Elford rögtön szabadon bocsátotta.

- Hogy kicsoda? - hökkent meg Tillman Jones. - Hiszen azt mindenki tudhatta, hogy...

Leslie ebben a pillanatban érkezett meg, minden bejelentés nélkül. Szokása volt elhaladni az ajtónállók és őrök előtt, annyit sem mondva, hogy „engedelmével”. Mikor belépett a szobába, kezét nyujtotta Collie felé.

- Gratulálok! Egészen igaznak hangzik, még ha nem is igaz!

Joshua egyetlen széles mosoly volt. Odafordult Fieldhez.

- Mr Field - mondta - örömmel mutatom be önnek Barrabal főfelügyelőt a Scotland Yardból.

A kiadó asztala felett két kéz szorongatta egymást.

- Hogy van? - kérdezte Field.

- Hogy van? - ismételte John Leslie Barrabal.

És Tillman csak a száját tátva bámult rájuk...